De la autoarea romanelor bestseller
Fata cea bună și *Necunoscuta*

MARY KUBICA

Oricât de tare
ai fugi,
trecutul
întotdeauna
te prinde
din urmă

SĂ NU PLÂNGI!

HERG BENET PASSPORT

SĂ NU PLÂNGI!

Mary Kubica

HERG BENET

DON'T YOU CRY © 2016 by Mary Kyrychenko

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.
© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET
Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
carte@hergbenet.ro

Foto copertă: © Vladimir Voronin | Adobe®
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KUBICA, MARY
Să nu plângi! / Mary Kubica; trad. din limba engleză de Laura Nureldin. – București : Editura Herg Benet, 2019
ISBN 978-606-763-232-3

I. Nureldin, Laura (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

SĂ NU PLÂNGI!

MARY KUBICA

Traducere din limba engleză de
LAURA NURELDIN

Pentru Pete

DUMINICĂ

QUINN

Acum, când mă uit în urmă, ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ceva nu era în regulă. Zgomotul asurzitor din toiul nopții, fereastra deschisă, patul gol. Mai târziu, mi-am pus nepăsarea pe seama unei serii de lucruri, de la o durere de cap și oboseală, până la prostie crasă. Și totuși. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ceva nu era în regulă.

Mă trezește ceasul deșteptător. Ceasul deșteptător al lui Esther, care țârâie de la două camere distanță.

— Oprește-l, mormăi eu și-mi pun perna în cap.

Mă întorc pe burtă și mă strecor sub o a doua pernă ca să amortizez sunetul, ba chiar îmi trag și pilota peste cap.

N-am eu norocul ăsta. Îl aud în continuare.

— Fir-ar să fie, Esther!

Arunc cu picioarele pilota de pe pat și mă ridic. Lângă mine, foșnete nemulțumite, ochi închiși și mâini care pipăie în jur să-și recupereze pilota, un oftat nervos. Deja, gustul alcoolului de noaptea trecută îmi urcă prin măruntaie, ceva numit *cranberry smash,* un *bourbon sour* și un *ice tea Tokyo*. Camera se-nvârte cu mine ca un carusel și îmi revine brusc în minte imaginea mea, fâțâindu-mă

pe ringul de dans infect, cu un un tip pe nume Aaron sau Darren sau Landon sau Brandon. Același tip care m-a întrebat dacă putem împărți un taxi spre casă, același tip care încă zace în patul meu în vreme ce îl zgâlțâi ușor și-i spun că trebuie să plece, smulgându-i pătura din mână.

Îi trag una-n coaste:

— Colega mea de apartament s-a trezit. Trebuie să pleci.

— Ai o colegă de apartament? întreabă el și se ridică în fund, încă semi-adormit.

Se freacă la ochi și atunci văd, în lumina slabă a unui felinar de pe stradă care se strecoară prin geam și cade de cearșafurile mototolite: e de două ori mai mare decât mine, ca vârstă. Părul care părea castaniu în lumina cețoasă din bar – și după o cantitate zdravănă de alcool – e un soi de cărunt cenușiu. Gropițele nu-s deloc gropițe, ci cute de expresie. Riduri.

— Fir-ar să fie, Esther, mormăi eu iarăși.

Știu că, în scurt timp, bătrâna doamnă Budny de dedesubt o să-nceapă să bată în tavan cu coada mopului, ca să ne facă să-ncetăm cu gălăgia.

— Trebuie să pleci, îi zic iar, și el pleacă.

Urmez sunetul până în camera lui Esther. Ceasul deșteptător zbârnâie ca o cicadă. Merg bombănind, cu o mână pe peretele holului întunecat. Mai e o oră până să răsară soarele. Nu e nici măcar 6. Alarma lui Esther urlă la ea așa cum face în fiecare duminică dimineață. E vremea să se pregătească să meargă la biserică. Esther, cu vocea ei blândă, ca un clopoțel de argint, cântă în fiecare duminică în corul Bisericii Catolice din Catalpa de când o știu. Sfânta Esther, așa-i zic eu.

Când intru în dormitorul lui Esther, primul lucru care-mi atrage atenția e frigul. Aerul rece, de noiembrie, intră în rafale pe fereastră. Un teanc de hârtii de pe biroul

ei – fixate bine cu un manual greu: *Introducere în terapia ocupațională* – fâlfâie în curentul de aer și face zgomot. Geamul e înghețat la interior, iar condensul curge în firicele pe ramă. Fereastra e ridicată cu totul. Plasa din fibră de sticlă e scoasă și pusă cu grijă pe podea.

Mă aplec pe pervaz, să văd dacă Esther e acolo, pe scara de incendiu, dar lumea de afară – sau, cel puțin, lumea din micul nostru cartier rezidențial din Chicago – e tăcută și întunecată. Mașinile parcate stau cuminți pe marginea străzii, tapetate cu ultima rundă de frunze lepădate de copacii din apropiere. Promoroaca acoperă mașinile și iarba îngălbenită care se ofilește rapid; va muri curând. Din coșurile de pe acoperișurile caselor din apropiere ies vălătuci de fum care se risipesc în văzduhul dimineții. Totul doarme pe *Farragut Avenue*, în afară de mine.

Scara de incendiu e goală; Esther nu e acolo.

Mă întorc cu spatele spre fereastră și văd așternuturile lui Esther pe podea, o cuvertură portocaliu aprins și un pled subțire, bleu.

— Esther?

Mă mișc prin dormitorul înghesuit în care cu greu încape patul dublu al lui Esther. Mă împiedic de un morman de haine aruncate pe jos, iar picioarele mi se încurcă într-o pereche de jeanși.

— Hai, trezirea, spun eu și lovesc cu palma ceasul deșteptător, ca să-l reduc la tăcere.

Dar pornesc din greșeală radioul și încăperea se umple de hărmălaie, când vocea realizatorului de matinal se suprapune cu bâzâitul alarmei.

Îmi pierd răbdarea:

— Fir-ar să fie! Esther!

Abia când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul din cameră, îmi dau seama: Sfânta Esther nu e-n patul ei.

Reușesc, în cele din urmă, să opresc alarma și aprind veioza; mă strâmb când lumina puternică îmi accentuează durerea de cap, efect secundar al nopții de dezmăț. Mă mai uit o dată, să mă asigur că n-am trecut cumva cu privirea peste Esther, verific sub grămada de pături de pe podea. În timp ce fac asta realizez că e ridicol, dar tot o fac. Mă uit și-n dulap; mă uit și-n baie, unde ochii mei trec în revistă colecția impresionantă de produse cosmetice exagerat de scumpe pe care le împărțim, împrăștiate aiurea pe măsuța de toaletă.

Dar Esther nu e nicăieri.

Deciziile inteligente nu sunt punctul meu forte. Ci al lui Esther. Poate că de asta nu vreau să sun imediat la poliție, pentru că Esther nu e aici ca să-mi spună s-o fac. Sincer, totuși, primul lucru care-mi vine în minte nu e că Esther a pățit ceva. Nu e nici al doilea, nici al treilea lucru la care mă gândesc, așa că mă las doborâtă de mahmureală, închid fereastra și mă-ntorc în pat.

Când mă trezesc a doua oară, e trecut de ora zece. Soarele e sus și, pe *Farragut Avenue,* oamenii se duc și se-ntorc de la cafenele și patiserii ca să ia micul dejun sau prânzul, sau ce-o mânca și o bea lumea la 10 dimineața. Sunt înfofoliți în geci groase și paltoane de lână, cu mâinile îndesate în buzunare și capetele acoperite. Nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama că e frig.

Eu, însă, stau pe micuța canapea din living – cea în culoarea petalelor de trandafir – și aștept ca Sfânta Esther să apară cu o cafea cu nucă și cu o chiflă. Pentru că așa face în fiecare duminică, după ce cântă în corul bisericii. Vine acasă cu o cafea și o chiflă pentru mine și stăm și mâncăm la măsuța din bucătărie, și vorbim despre orice, de la copiii care au plâns cât a durat slujba, la partitura pe care a pierdut-o dirijorul corului sau la te miri

ce drăcovenie am făcut eu în noaptea precedentă: că am băut prea mult, că am adus acasă vreun tip pe care-l cunoscusem atunci, un bărbat fără chip pe care Esther nu-l vede niciodată, dar îl aude prin pereții subțiri ca hârtia ai apartamentului nostru.

Aseară am ieșit, dar Esther n-a venit cu mine. Voia să stea acasă și să se odihnească. Zicea că e răcită dar acum, dacă mă gândesc, realizez că nu dădea niciun semn că ar fi bolnavă – nu tușea, nu strănuta, nu-avea ochii apoși. Era pe canapea, sub pătură, îmbrăcată în pantalonii ei comozi de pijama, cei din bumbac.

Vino cu mine, o implorasem eu. Se deschisese un bar nou pe *Balmoral* și amândouă muream să mergem acolo; era un bar d-ăla șic, cu lumină difuză, unde se servește doar martini.

Vino cu mine, am implorat-o, dar a zis nu.

Aș fi moartea distracției, Quinn, a răspuns ea. *Du-te fără mine. O să te simți mai bine așa.*

Vrei să rămân acasă cu tine? Am întrebat, dar nu prea convingător. *Comandăm ceva de mâncare*, am mai zis, dar nu voiam să comand mâncare acasă. Eram îmbrăcată cu o rochiță nouă, baby-doll, aveam tocuri, eram coafată, machiată. Ba chiar mă și răsesem pe picioare pentru ocazia asta; în niciun caz n-aveam de gând să rămân acasă. Dar măcar m-am oferit.

Esther a zis că nu, că să ies fără ea și să mă distrez.

Și exact asta am făcut. Am ieșit fără ea și m-am distrat. Dar nu m-am dus la barul ăla. Nu, am zis că trebuie păstrat pentru altă dată, când Esther și cu mine o să ieșim împreună. Am ajuns într-un club amărât de karaoke, unde am băut prea mult și de unde am plecat acasă cu un străin.

Când am ajuns, Esther era în pat, cu ușa închisă. Sau

așa am crezut atunci.

Dar acum, când stau pe canapea și mă gândesc la cele întâmplate în dimineața asta, nu pot să nu mă-ntreb: ce putea s-o facă pe Esther să dispară pe ieșirea de incendiu?

Mă gândesc întruna, dar în minte îmi vine un singur lucru: imaginea lui Romeo și a Julietei, faimoasa scenă a balconului, când Julieta își declară iubirea pentru Romeo de la balconul casei sale (și cam asta e tot ce-mi aduc aminte din ce am învățat la liceu; asta și faptul că un tub de pix este cea mai bună armă ca să tragi cu cocoloașe de hârtie).

De asta a ieșit Esther pe geam în toiul nopții? Pentru un *tip*?

Desigur, la finalul acelei povești, Romeo se otrăvește, iar Julieta se înjunghie cu un pumnal. Am citit cartea. Mai mult chiar, am văzut și filmul, o adaptare făcută în anii ,90, cu Claire Danes și Leonardo DiCaprio. Știu cum se termină: Romeo bea otravă și Julieta își zboară creierii cu pistolul lui. Sper că povestea lu Esther are un final mai bun decât povestea lui Romeo și a Julietei.

Deocamdată nu pot decât să aștept, așa că stau pe canapeaua roz și mă holbez la masa goală din bucătărie; aștept ca Esther să vină acasă, indiferent dacă și-a petrecut noaptea în pat sau s-a târât afară pe fereastră de la etajul trei. Nici nu contează. Încă aștept, în pijama – o bluză de bumbac, cu nasturi, pantaloni scurți ecosez și o pereche de papuci-șosetă din lână, în care labele picioarelor mele par chiar drăguțe – aștept să-mi vină cafeaua și chifla. Dar azi nu apar, iar eu dau vina pe Esther pentru asta, pentru faptul că, azi, va trebui să funcționez fără mic dejun și fără cafea.

Pe la amiază, fac ce ar face orice adult care se respectă:

comand de la *Jimmy John*. Durează vreo patruzeci și cinci de minute să-mi vină sandvișul cu piept de curcan, timp în care ajung să cred că stomacul meu a-nceput să se digere singur. Au trecut vreo paisprezece ore de când am mâncat ceva și, cu tot alcoolul pe care l-am băut, cred că mi se umflă burta ca acelor copii subnutriți pe care-i vezi la televizor.

Nu am energie. Moartea e iminentă. S-ar putea ca viața să mi se sfârșească aici.

Chiar atunci aud soneria de la parter și sar în picioare. Mâncarea! Îl întâmpin la ușă pe băiatul de la *Jimmy John* și-i dau bacșișul, câțiva dolari amărâți pe care am reușit să-i găsesc într-un plic lăsat de Esther într-un sertar de la bucătărie și pe care scrie *Chirie*.

Îmi mănânc prânzul aplecată deasupra măsuței de cafea cu aspect industrial, din fier, apoi fac ce ar face orice ființă umană care se respectă atunci când colega ei de apartament a dispărut în misiune. Mă apuc de scormonit. Intru în camera lui Esther fără nicio umbră de regret sau de vinovăție.

Camera lui Esther e mai mică decât a mea, cam cât o cutie mare de frigider. Patul dublu ocupă aproape tot spațiul, așa că abia dacă mai ai pe unde să calci, pe lângă pereții calcio vecchio. Asta obții în Chicago, pentru o mie o sută de dolari pe lună: pereți calcio vecchio și o cutie de frigider.

Trec pe lângă pat și mă-mpiedic de așternuturile de pe jos, de pe parchetul zgâriat, și mă uit afară, la ieșirea de incendiu – o adunătură de scări și platforme de oțel care trec pe lângă fereastra lui Esther. Când ne-am mutat aici, cu ani în urmă, glumeam pe seama faptului că da, camera ei e mai mică, dar cu scara de incendiu la geam, ea ar supraviețui dacă întreaga clădire ar fi mistuită de flăcări

într-o zi. Nu mă deranja asta. Și, sincer, nici acum nu mă deranjează, pentru că am în camera mea nu doar un pat și o comodă, dar am chiar și un fotoliu-scoică. Iar clădirea n-a luat foc nici măcar o dată.

Din nou mă întreb ce mama dracului putea s-o facă pe Esther să iasă pe scara de incendiu în toiul nopții. Ceavea ușa de la intrare? Nu e ca și cum aș fi îngrijorată; chiar nu sunt. Esther a mai ieșit pe scara aia. Obișnuiam să stăm acolo, afară, să ne holbăm la lună și stele și să bem cocktail-uri de parcă am fi stat într-un balcon, nu cu picioarele bălăngănindu-se deasupra unui gang infect, tipic pentru Chicago. Într-un fel, devenise obiceiul nostru – ne așezam pe grilajul incomod de oțel care alcătuiește scara aia de incendiu împuțită, ne împărtășeam visuri și secrete și simțeam fiarele alea cum ni se înfig în carne până când ne amorțeau fundurile.

Dar, chiar dacă a fost acolo azi noapte, Esther cu siguranță nu mai e pe scara de incendiu acum.

Unde ar putea fi?

Arunc o privire în dulapul ei. Cizmele ei preferate nu mai sunt; zici că s-a încălțat, a deschis geamul și a ieșit pe acolo înadins.

Da, îmi spun eu. Exact asta a făcut. Iar această presupunere mă liniștește, mă face să cred că Esther n-a pățit nimic. *N-a pățit nimic*, îmi spun.

Dar totuși. De ce?

Mă uit pe geam, la după-amiaza liniștită. Zvâcnirea dată de cafeaua de dimineață a făcut loc unei deficiențe acute de cafeină; nu se vede nimeni pe stradă. Îmi închipui jumătate dintre locuitorii orașului așezați în fața televizoarelor, uitându-se cum cei de la *Bears* își mai trec în palmares o înfrângere răsunătoare.

Atunci mă întorc cu spatele la ieșirea de incendiu și

încep să cotrobăi prin camera lui Esther. Găsesc un pește de acvariu care trebuie hrănit. Un morman de rufe murdare care se revarsă dintr-un coș de plastic din dulap. Jeanși mulați. Colanți. Colanți de jeans. Sutiene și lenjerie de mamaie. Un teanc de furouri albe, împăturite cu grijă și puse lângă coșul de rufe. Un flacon de ibuprofen. O sticlă de apă. Manuale de facultate puse într-o piramidă uriașă lângă biroul ei de la IKEA, plus manualul pus pe birou ca să țină la un loc diverse hârțoage. Ating mânerul unui sertar, dar nu-l deschid. Cumva, mi se pare că asta ar fi o nesimțire mai mare decât să scormonesc, pur și simplu, prin obiectele de pe birou: laptopul, iPod-ul, căștile ei și tot felul de alte chestii.

Pe perete descopăr, fixată cu o pioneză, o poză cu Esther și cu mine, făcută anul trecut. Era de Crăciun; ne-am așezat amândouă în fața brăduțului nostru artificial și ne-am făcut un selfie. Zâmbesc amintirii și mă gândesc cum am mers, Esther și cu mine, prin nămeți, ca să luăm pomul ăla. În poză, Esther și cu mine stăm lipite una de alta, cu crengile pomului înfipte în cap și cu beteala lipită de haine. Bradul e al lui Esther; îl ține într-o magazie închiriată aici, pe stradă; de fapt, e o boxă de doi pe trei unde, pentru șaizeci de dolari pe lună, își depozitează chitare vechi, o lăută și orice alte chestii pe care nu le poate înghesui în cămăruța ei. Bicicleta. Și, desigur, bradul.

Ne duseserăm împreună la depozitul ăla anul trecut, în decembrie, cu misiunea de a găsi bradul de Crăciun. Am înotat prin nămeți de zăpadă proaspătă în care picioarele ni se afundau ca în nisipuri mișcătoare. Încă ningea cu fulgi mari, care cădeau din cer ca niște bucăți mari de vată. Mașinile care rămăseseră parcate pe străzi erau îngropate în zăpadă; trebuia fie să sape cineva să le scoată,

fie să aștepte dezghețul. Jumate de oraș era blocată din cauza viscolului, așa că Esther și cu mine mergeam pe străzile neobișnuit de tăcute și cântam din toți plămânii colinde pe care aproape că n-avea cine să le audă. Numai plugurile de zăpadă se avântau în zilele alea pe străzile orașului, și până și ele patinau în zig zag. Aveam liber de la serviciu și eu, și Esther.

Așa că am mers cu greu până la depozit, să luăm brăduțul de plastic și să-l aducem acasă pentru sărbători; ne-am oprit pe culoar, am făcut un dans sprințar în fața camerei de supraveghere și am început să râdem isteric. Ne-am imaginat cum paznicul – un introvertit ciudat și tăcut – stă la birou, în fața ecranului și se uită la noi cum executăm un dans irlandez. Am râs o groază, apoi, când în fine am reușit să ne oprim, Esther a descuiat lacătul și am intrat în depozitul cu numărul 203. Ne-am apucat să căutăm pe acolo în vreme ce eu tot îi dădeam înainte despre ironia acelui număr – părinții mei locuiau la numărul 203 pe *David Drive*. *Soarta*, a zis Esther, dar eu am spus că e doar o coincidență tâmpită.

Cum bradul era demontat și îndesat într-o cutie, era cam greu de găsit. Și erau multe cutii în magazia aia. *Multe* cutii. Iar eu am nimerit cutia greșită, fără să vreau, pentru că, atunci când i-am ridicat capacul, am dat peste un teanc de fotografii cu o familie mică și fericită în fața unei căsuțe, am ridicat o poză și am întrebat-o pe Esther: *Cine-i aici?*, ea mi-a smuls-o din mână și mi-a trântit un *Nimeni*. N-apucasem să văd bine poza, dar nu părea să fie „nimeni" în ea. Totuși, n-am insistat. Lui Esther nu-i plăcea să vorbească despre familia ei. Asta știam. Dacă eu mă tot plângeam despre ai mei și-mi dădeam ochii peste cap, Esther își ținea sentimentele pentru ea.

A trântit poza înapoi în cutie și a pus capacul la loc.

Am găsit pomul și l-am cărat împreună acasă, dar mai întâi ne-am oprit la cârciuma noastră preferată, aproape pustie, unde am mâncat clătite și am băut cafea în plină zi. Ne-am uitat cum ninge. Am râs de oamenii care încercau să se târască prin zăpadă sau să-și scoată mașinile din nămeți. Cei care aveau norocul de a reuși își arogau locul de parcare ca fiind al lor. Îl însemnau cu câte un obiect – o găleată, un scaun – pentru ca nimeni altcineva să nu parcheze acolo. Locurile de parcare erau ca aurul prin cartier, mai ales iarna. În ziua aia, Esther și cu mine am stat în geamul cârciumii și ne-am uitat și la asta – ne-am uitat la vecinii noștri care își cărau scaune din casă ca să revendice locurile de parcare curățate, care aveau să se umple iar cu zăpadă; și, în tot acest timp, simțeam o recunoștință imensă pentru existența transportului public.

Apoi, Esther și cu mine am cărat pomul acasă, unde ne-am petrecut seara umplându-l de luminițe și ornamente și, când am terminat, Esther s-a așezat de-a curmezișul pe canapeaua trandafirie și a-nceput să-și zdrăngăne chitara în timp ce eu îngânam cu ea Silent Night și Jingle Bells. Asta a fost anul trecut, anul în care mi-a cumpărat o pereche de papuci-șosetă din lână care să-mi țină cald la picioare pentru că în apartamentul nostru îmi era frig douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile din șapte. Aproape că nu reușeam deloc să mă-ncălzesc. A fost un cadou atent, care demonstra că mă ascultase când mă mai plângeam că am picioarele înghețate. Mă uit la picioarele mele și-i văd: papucii-șosetă din lână.

Dar unde e Esther?

Îmi reiau căutările fără să știu ce caut, dar găsesc pixuri rătăcite și creioane mecanice. Un animal de pluș de când era ea copil, jumulit și ponosit, stă ascuns pe

raftul unui dulap șubred, ale cărui uși nu mai alunecă pe șină. Jos, în același dulap, sunt cutii cu pantofi. Arunc o privire în ele și descopăr că absolut toate perechile de încălțări sunt cuviincioase și plictisitoare: balerini, mocasini, pantofi sport.

Absolut nimic cu toc.

Absolut nimic colorat, doar negru sau maro.

Și un bilet.

Un bilet băgat acolo, pe biroul de la IKEA, în teancul de hârtii de sub manualul de terapie ocupațională, între o factură de mobil și o temă pentru acasă. Un bilet netrimis, dar care fusese împăturit în trei ca și cum Esther ar fi fost pe cale să-l bage într-un plic și să-l pună la poștă, dar ceva a oprit-o.

Pun la loc dopul sticlei de apă; adun pixurile. Cum de nu mi-am dat seama până atunci că Esther e atât de dezordonată? Zăbovesc puțin asupra acestui gând: oare ce alte lucruri nu știam despre colega mea de apartament?

Atunci mă apuc să citesc biletul pentru că, na, cum să nu-l citesc? E un bilet, ceea ce înseamnă ascunziș. E bătut la mașină – ceea ce e tipic pentru Esther cea veșnic cu morcovul în fund – și semnat *Cu toată dragostea, E. V.* Deci *Cu toată dragostea, E. V.* Esther Vaughan.

Și atunci mă izbește revelația: poate că Sfânta Esther nu e chiar așa de sfântă, până la urmă.

ALEX

Trebuie să lămuresc ceva: nu cred în fantome.

Există explicații logice pentru toate: ceva foarte simplu, ca de pildă un bec deșurubat. Un întrerupător defect. O problemă cu instalația electrică.

Stau în picioare în bucătărie și beau ultima înghițitură de Mountain Dew, cu un singur pantof în picior; tocmai mă încalț cu celălalt tenis negru, când văd o lumină clipind peste drum. *Se aprinde. Se stinge. Se aprinde. Se stinge.* Ca o contractură musculară involuntară. O crampă. O zvâcnire, un tic.

Se aprinde. Se stinge.

Apoi se oprește și nu știu sigur dacă s-a întâmplat într-adevăr sau imaginația îmi joacă feste.

Când plec, taică-meu e pe canapea, cu brațele și picioarele întinse în toate părțile. Pe măsuța de cafea e o sticlă desfăcută de whisky canadian – *Gibson's Finest* – al cărei dop e căzut pe undeva, printre pernele canapelei, sau poate ținut strâns într-un pumn transpirat. Sforăie, iar pieptul îi zbârnâie ca un șarpe cu clopoței. Are gura deschisă, capul îi atârnă peste brațul canapelei, ceea ce înseamnă că atunci când se va trezi – mahmur, fără îndoială – o să aibă gâtul înțepenit. Duhoarea răsuflării lui

umple camera, ieșind ca gazele de eșapament din gura lui căscată – nitrogen, monoxid de carbon și oxid de sulf care se răspândesc în aer, înnegrindu-l. Bine, asta nu se întâmplă cu adevărat, dar așa mi-l închipui eu, negru, și mă țin de nas ca să nu simt mirosul.

Taică-meu a rămas încălțat cu o pereche de bocanci din piele maro, iar șiretul desfăcut de la stângul atârnă, zdrențuit, pe o latură a canapelei. Are și haina pe el, o chestie de nylon, cu fermoar, de un verzui incert. Duhoarea parfumului demodat îmi oferă ceva detalii despre cum a decurs noaptea lui, încă o noapte jalnică, dar care putea fi mult mai bună dacă s-ar fi gândit să-și scoată verigheta. Are părul mult mai bogat decât ar trebui să-l aibă un bărbat de vârsta lui; e tuns scurt dar cumva stufos în creștet și în părți, un roșcat care se potrivește cu pielea lui rozalie. Alți bărbați de vârsta lui sunt pe cale să chelească, dacă nu cumva au chelit deja. Sunt și grași. Dar nu și tata. El e un tip arătos.

Dar, chiar și în somn, îi simt aerul înfrânt. E un defetist, iar, pentru bărbații de patruzeci și cinci de ani, asta e o nenorocire mult mai mare decât colacii de grăsime sau chelia.

Mai e și bețiv.

Televizorul a rămas pornit de azi noapte, iar acum sunt desenele animate matinale. Îl opresc și ies pe ușă, holbându-mă la casa părăsită de peste drum, cea unde am văzut lumina aprinzându-se cu doar câteva clipe mai devreme. *Aprinsă, stinsă*. E o casă mică, tradițională, colorată într-un galben ca de autobuz școlar, cu o fâșie de beton în loc de verandă, cu izolație de aluminiu și un acoperiș spart.

Nu locuiește nimeni în casa aia. Ți-ai dori să stai acolo cam la fel de mult cum ți-ai dori să-ți pui o plombă sau

să-ți scoți apendicele. Cu multe ierni în urmă, o țeavă de apă a înghețat și a explodat – sau cel puțin așa am auzit – și a umplut casa de apă. Unele ferestre au fost bătute în scânduri pe care așa-zisele găști din cartier le-au smuls. Curtea e înecată în buruieni care sufocă gazonul. Un burlan atârnă, desprins de fațadă, iar terminația lui curbată zace defunctă pe gazon. În curând o s-o acopere zăpada.

Nu e singura casă părăsită de pe stradă, dar e cea despre care vorbește lumea mereu. În cazul celorlalte case dărăpănate, uitate, se dă vina pe economie și pe piața imobiliară, pe pacostea care a dus la scăderea dramatică a valorii caselor noastre și a transformat un cartier cândva idilic într-unul urât.

Dar nu și în cazul acestei case. Casa asta are propria poveste.

Îmi îndes mâinile în buzunarele gecii gri și merg mai departe.

În dimineața asta, lacul e furios. Valurile lovesc întruna plaja și aruncă apă pe nisip. Apă rece. Nu poate să aibă mai mult de șaisprezece, șaptesprezece grade. Suficient de caldă cât să nu fi înghețat – cel puțin, nu încă. Nu așa cum s-a întâmplat iarna trecută, când farul era acoperit cu un strat gros de gheață, iar valurile Lacului Michigan înghețaseră în aer, agățate de marginile pontonului de lemn. Dar asta a fost iarna trecută. Acum e toamnă. E timp berechet să-nghețe lacul.

Merg pe lângă lac, dar la vreo doi metri distanță de el, ca să nu-mi ud încălțările. Dar tot se udă. Apa sare și stropește pe lângă țărm, iar valurile au cam un metru și jumătate înălțime. Dacă ar fi vară – sezon turistic – plaja ar fi închisă, din cauza condițiilor periculoase pentru înot, agravate de curenții puternici.

Dar nu e vară. Deocamdată, turiștii lipsesc. Orașul e

tăcut, iar unele magazine sunt închise până la primăvară. Cerul e întunecat. Zilele astea, soarele răsare târziu și apune devreme. Mă uit în sus. Nu sunt stele; nici lună. Toate sunt ascunse de norii gri.

Pescărușii sunt zgomotoși. Se învârt în văzduh și se zăresc doar în fasciculul rotitor de lumină ce izvorăște din turnul farului. Vântul biciuiește aerul și necăjește lacul, îngreunând zborul pescărușilor. Sau, cel puțin, împiedicându-i să țină linia dreaptă. Îi face să plutească într-o parte. Aceștia se încăpățânează să bată din aripi și să zăbovească pe loc, la fel ca mine.

Îmi trag gluga pe cap ca să nu-mi intre nisip în păr și în ochi.

Traversez parcul, îndepărtându-mă de lac, și trec pe lângă vechiul carusel. Mă uit în ochii lipsiți de viață ai unui cal, ai unei girafe, ai unei zebre. E acolo și un șarpe de mare pe spinarea căruia am avut parte de primul meu sărut. Cu Leigh Forney, acum în anul întâi la Universitatea Michigan, unde studiază biofizică sau nu-știu-ce molecular; în fine, așa am auzit. N-a plecat doar Leigh. Au plecat și Nick Bauer și Adam Gott. Nick s-a dus la Cal și Adam la Wayne State, unde joacă în echipa de baschet. Mai e și Percival Allard, căruia i se zice Percy, care s-a dus la o școală din Ivy League în New Hampshire.

Toată lumea a plecat. Toată lumea, în afară de mine.

— Ai întârziat, spune Priddy, când sunetul clopoțelului de la ușă îmi trădează sosirea după ora de începere a programului.

Stă în picioare la casa de marcat și numără bancnotele din sertar. Doisprezece, treisprezece, paisprezece... Nu ridică ochii atunci când intru eu. Are părul desfăcut, iar buclele mici, cărunte, cad pe umerii cămășii ei severe, apretate. E singura care are voie să-și poarte părul

desfăcut. Ospătărițele care umblă de colo-colo în uniformele lor alb-negru și umplu olivierele au părul prins în cozi de cal sau împletit. Nu și doamna Priddy.

O dată am încercat să-i spun *Bronwyn*. În fond, așa o cheamă. Așa scrie pe ecuson. *Bronwyn Priddy*. N-a fost prea bine.

— Traficul, îi răspund, iar ea pufnește.

Pe inelar poartă verigheta de la soțul ei defunct, domnul Priddy. Se spune că moartea lui a fost provocată de cicăleala ei constantă. N-am de unde să știu dacă e sau nu adevărat. Femeia are o aluniță pe față, chiar în ridurile alea adânci dintre gură și nas, o aluniță mare, maro închis și perfect rotundă, din care răsare un singur fir de păr alb. Există zvonuri că și-ar ține mătura într-o debara încuiată de lângă bucătăria cafenelei. Mătura și ceaunul, și cine știe ce alte chestii vrăjitorești mai folosește ea: un liliac, o pisică, o cioară. Sunt toate acolo, ascunse în spatele ușii de metal, deși tuturor ni se pare că le auzim din când în când: mieunatul pisicii, croncănitul ciorii. Fâlfâitul aripilor de liliac.

— La ora asta?

Priddy se referă la trafic. Dar pe fața ei se ascunde un zâmbet, sub tot puful ăla care ar avea nevoie de o epilare zdravănă. Cumva compensează puful desenându-și sprâncene – maro închis peste fire cărunte – ca să distragă atenția de la mustață. Priddy se oprește o clipă din numărat și ridică ochii din bancnote, ca să se uite la mine care am rămas în ușă, unde îmi dau jos geaca plină de nisip, și-mi spune:

— Vasele alea n-or să se spele singure, să știi, Alex. Treci la treabă.

Cred că, în secret, mă place.

DIMINEAȚA VINE ȘI PLEACĂ, la fel ca oricare alta. Fiecare zi este o copie a celei de dinainte. Aceiași clienți, aceleași conversații, singurul lucru diferit sunt hainele. E lucru știut că primul sosit este domnul Parker, care-și scoate la plimbare cei doi câini, imediat ce se crapă de ziuă – un Border Collie și un ciobănesc de Berna. E știut și că își leagă câinii de felinarul de afară și se repede înăuntru, lăsând pe podea frunze tocate și urme de noroi până la vitrina cu produse, urme pe care apoi eu trebuie să le curăț. Că mereu comandă cafea neagră, la pachet, apoi o lasă pe Priddy să-l convingă să-și ia vreun produs de patiserie, despre care îl minte că e „de casă", produs pe care el îl refuză politicos de două ori după care zice *bine*, și se apucă să adulmece după vreo urmă de miros de drojdie sau unt care nu există.

E știut că cel puțin o ospătăriță o să răstoarne o tavă plină cu mâncare. Că aproape toate se vor plânge de bacșișurile prea mici. Că, în weekend, clienții matinali vor arde gazul prin local, trăgând de câte o cafea și lălăind-o până când micul dejun se transformă în prânz și atunci pleacă, în fine. Dar, în timpul săptămânii, singurii clienți care mai rămân după ora 9 sunt pensionarii sau șoferii autobuzelor școlare care aglomerează parcarea din spate cu mașinile lor Blue Bird și își petrec dimineața plângându-se de lipsa de respect a celor pe care-i au în grijă, adică numai copii cu vârste cuprinse între 5 și optsprezece ani.

Nu există surprize în perioada asta a anului. Toate zilele seamănă între ele, spre deosebire de lunile de vară când vin turiștii. Atunci e nenorocire. Rămânem fără bacon. Câte un tălâmb vrea să știe ce conțin, de fapt, croissantele cu ciocolată, așa că Priddy ne trimite pe unul dintre noi să scurmăm în gunoi după cutie și să citim pe

ea. Cei veniți în vacanță fac poze cu firma cafenelei; fac poze cu ospătărițele, de parcă asta ar fi o destinație turistică, și își bat gura întruna cum că nu știu ce ghid turistic din Michigan susține că noi servim cea mai bună cafea din oraș. Ne întreabă dacă sunt de cumpărat cănile ieftine pe care numele nostru e scris cu font antichizat, iar Priddy umflă prețurile de la costul en gros – un dolar și jumătate bucata – la 9,99. Jecmăneală pe față.

Dar nimic din toate astea nu se întâmplă în extra-sezon, când fiecare zi este o copie a celei de dinainte, lucru pe care îl pot spune și despre ziua de azi. Și de mâine. Și ieri. Cel puțin, așa pare să fie ziua, când domnul Parker vine cu cei doi câini și comandă cafea neagră la pachet, iar Priddy îl întreabă dacă nu vrea și un croissant și el refuză de două ori înainte să zică *bine*.

Dar apoi, când dimineața e pe sfârșite, se întâmplă ceva, ceva *anormal*, care face ca ziua asta să fie diferită de toate zilele de dinaintea ei.

Dragostea mea,

Este una dintre ultimele mele amintiri cu tine, brațele tale în jurul gâtului ei, conturul moale al sânului ei, lipit de pielea ta prin bumbacul subțire al unei bluzițe albe. Era cel puțin frumoasă; cu toate astea, de la tine nu-mi puteam lua ochii – strălucirea pielii tale și sclipirea din ochi, felul în care ți se arcuiau buzele pe măsură ce ea ți le mângâia cu vârful unui deget, înainte să ți le atingă cu ale ei. Un sărut.

V-am văzut pe fereastră. Am rămas acolo, în mijlocul străzii, fără să mă ascund la umbră sau după vreun copac. Fix în mijlocul străzii, fără să-mi pese de mașinile care treceau. Mă mir că ea nu m-a văzut, că n-a auzit sunetul unui claxon care-mi atrăgea atenția

că ar fi bine să mă mișc de-acolo. Care îmi recomanda să mă mișc. Dar nu m-am mișcat. Nimic nu mă mișca. Eram prea ocupată să văd cum vă strângeați într-o îmbrățișare caldă. Prea intrigată și prea furioasă.

Poate că tu, da. Poate că tu m-ai văzut, dar te-ai prefăcut că nu vezi și nu auzi.

Era noapte, imediat după apus, când m-am lipit cu fața de geam ca să văd înăuntru. Draperiile erau trase deoparte și fiecare lumină din casă era aprinsă, de parcă ai fi vrut ca eu să văd. De parcă ai fi exultat, scoțându-mi ochii cu victoria ta. Sau poate că fusese ideea ei: să lăsați luminile aprinse pentru ca eu să văd. În fond, era victoria ei. Ca un reflector ce luminează dansatorii de pe scenă, felul în care râdeai, felul în care zâmbea, faptul că nimeni nu-mi remarca absența pentru că fusesem deja înlocuită ca și cum nici n-aș fi existat vreodată.

Doar că nu erați deloc pe scenă, ci în livingul unei case pe care eu ar fi trebuit s-o împart cu tine. Trebuie să știu: m-ai văzut? Încercai să mă înfurii?

Cu toată dragostea,

EV

ALEX

Are părul castaniu închis. Oarecum. Un castaniu închis care se deschide la culoare treptat așa de mult încât, când ochii îți ajung la vârfuri, te pomenești că e aproape blond. *Ombré*. Are niște onduleuri subtile, atât de vagi încât nu-ți dai seama dacă părul care ajunge până peste umeri e chiar ondulat sau doar puțin încâlcit de vânt. Părul se asortează cu ochii căprui care – la fel ca părul – par să-și schimbe culoarea pe măsură ce mă uit la ei. Fata intră singură și ține ușa deschisă pentru două cucoane înțepate care merg pe urmele lăsate de cizmele ei Ugg exagerat de scumpe. Ea face un pas în spate și le lasă pe ele să se așeze mai întâi, deși e evident că ea a intrat prima. Rămâne acolo, lângă ușă, reușind să pară sigură pe ea și nesigură în același timp. Postura e a unui om încrezător: stă dreaptă, nu se fâțâie de pe un picior pe altul, își așteaptă, pur și simplu, rândul.

Dar ochii ei privesc în gol.

N-am mai văzut-o pe aici niciodată, dar sunt ani de când îmi imaginez sosirea ei.

Când îi vine rândul, se așază la o masă de la geam, ca să se poată uita la aceiași clienți previzibili care vin și pleacă și vin și pleacă, deși e evident că pentru ea nu sunt

deloc previzibili. O urmăresc cum se dezbracă de un fâș pepit, alb cu negru. Pe cap are o un fes negru, lunguieț, care atârnă la spate. Îl scoate și pe acela și îl trântește pe un scaun liber, tapițat cu maro, lângă geanta ei de pânză. Apoi își desface de la gât fularul tricotat și-l pune pe același scaun. E mignonă, dar nu ca manechinele alea ultra-schiloade pe care le vezi în revistele de modă de la casele de marcat din supermarketuri. Nu, n-are nicio legătură cu ele. E doar... obișnuită, normală, cred, deși nu pare a fi nici una, nici alta.

Sub fâș, fes și fular, se află o pereche de jeanși și cizmele Ugg. Și un hanorac. Albastru. Cu buzunare.

Afară s-a crăpat de ziuă. Încă o zi fără soare. Pe trotuar sunt frunze uscate, sfărâmicioase; cele rămase încă în copaci îi vor părăsi înainte de venirea serii, dacă vântul de vest are ceva de zis în legătură cu asta. Bate pe la colțurile clădirilor de cărămidă și se ascunde sub un adevărat caleidoscop de copertine unde așteaptă ocazia perfectă să smulgă căciula cuiva sau să-i fure vreo hârtie din mâinile îngreunate de mănuși.

Nu se anunță ploaie. Cel puțin, nu încă. Dar frigul și vântul îi vor face pe mulți să nu iasă pe stradă, ca o promisiune a apropiatei ierni.

Fata comandă o cafea. Stă la geam, soarbe din cana de ceramică luată la reduceri și admiră priveliștea: clădirile de cărămidă, copertinele colorate, frunzele căzute. De aici nu se vede Lacul Michigan. Dar oamenilor le place oricum să stea la geam și să și-l imagineze. Malul estic al Lacului Michigan e pe-acolo, pe undeva. Ni se spune Ținutul Porturilor; suntem o șirag de orășele de coastă, la vreo sută și ceva de kilometri de Chicago, o sută și ceva de kilometri care, nu știu cum, dar par să însemne cât trei state și o lume distanță. De acolo ne vine

majoritatea clientelei, oricum. Din Chicago. Uneori din Detroit, Cleveland sau Indianapolis. Dar cel mai des din Chicago. O destinație perfectă pentru un weekend, fiindcă oricum n-ai ce să faci aici mai mult de două zile.

Dar asta se întâmplă mai ales vara, când lumea chiar vine. Acum nu vine nimeni. Nimeni, în afară de ea.

Cafeneaua noastră e destul de departe de zona aglomerată, așa că suntem în zona unde magazinele și restaurantele încep să le facă loc caselor. E un amalgam, de fapt: la nord e un magazin de suveniruri, la sud o pensiune. Pe partea cealaltă a străzii e un cabinet de psihologie, după care urmează un șir de case mici. Apoi apartamente. O benzinărie. Alt magazin de suveniruri care stă închis până la primăvară.

Trece o chelneriță pe lângă mine și pocnește din degete chiar în fața mea:

— Masa doi, zice ea.

Am poreclit-o Roșu. Pentru mine, toate sunt simple porecle: Roșu, Codițe, Aparat Dentar.

— Masa doi trebuie curățată.

Dar eu nu mă mișc. Femeia care se uită pe geam își construiește castele de nori. Visează cu ochii deschiși. Chiar e o chestie, se întâmplă ceva diferit pe aici, unde nu se-ntâmplă nimic diferit niciodată. Dacă Nick sau Adam ar mai fi pe aici în loc să fie la colegiu, i-aș suna și le-aș povești despre fata care a apărut azi. Despre ochii, despre părul ei. Iar ei doi ar vrea să audă toate detaliile: dacă e cu adevărat diferită de fetele de duzină pe care le vedem în fiecare zi, aceleași fete pe care le știm din clasa întâi. Iar eu le-aș spune că este.

Bunicul obișnuia s-o strige pe bunica – tot brunetă, deși eu n-am văzut-o niciodată drept altceva decât o masă amorfă de fire cenușii – Cappuccetta. Porecla

Cappuccetta ar fi venit de la călugării Capucini, sau așa susținea bunicul meu italian care zicea ceva despre asemănarea între glugile pe care le purtau și băutura cu cafea numită cappuccino. Cel puțin asta spunea bunicul când se uita în ochii bunicii și o striga Cappuccetta.

Mie pur și simplu îmi place cum sună. Și mi se pare că i se și potrivește fetei, cu acea culoare nedefinită a părului ei, cu ambiguitatea care o înconjoară ca gluga unui călugăr. Dar eu nu beau cafea, așa că ochii îmi pică pe încheietura delicată a mâinii ei, unde stă o brățară de perle care pare prea mică până și pentru ea. E întinsă la maximum, așa de mult încât se vede elasticul printre mărgelele lăptoase. Îmi închipui că-i lasă o urmă roșie pe piele. Perlele sunt tocite pe ici, pe colo, și și-au pierdut strălucirea. Mă uit cum se joacă – probabil un obicei – cu brățara, trăgând de ea și apoi lăsând-o să sară înapoi. Acea mișcare simplă e aproape hipnotică. Pac. Pac. Pac. Mă uit o vreme, fără să-mi pot lua ochii de la brățară sau de la mâinile ei fluide.

Asta îmi dă ideea. Nu Cappuccetta, hotărăsc eu. O să-i zic Pearl.

Pearl.

Chiar atunci apare un grup de enoriași, aceiași care vin în fiecare săptămână, cam pe la aceeași oră. Își ocupă masa obișnuită, una dreptunghiulară la care încap toți zece. Li se aduc două cafetiere – una semi-decofeinizată, cealaltă super tare – deși nu le-a cerut nimeni. Dar deja se știe. Pentru că asta fac ei în fiecare duminică dimineață: se adună în jurul aceleiași mese și vorbesc înflăcărat despre predici, pastori și scriptură.

Ospătărița Codițe dispare preț de vreo trei pauze de țigară legate, așa că atunci când revine duhnește ca o tutungerie; i se zăresc dinții gălbui când geme frustrată,

strecurând încă un bacșiș prea mic în buzunarul șorțului. Un dolar cincizeci, în fise de douăzeci și cinci de cenți.

Se scuză și pleacă la toaletă.

În cafenea pare să se aștearnă iar normalitatea, deși, cu Pearl în sală – tipa cu părul *ombré* care se uită pe geam la casele colorate și la clădirile de cărămidă de peste drum – lucrurile sunt oricum, numai normale nu. Mănâncă din farfuria care i-a fost pusă în față: omletă și o brioșă englezească înecată în unt și gem de căpșune. Primește a doua cană de cafea cu două măsuri de frișcă și cu un singur pliculeț de îndulcitor, ăla roz, presărat pe deasupra; se apucă să bea din ea fără să se mai obosească s-o amestece. Mă pomenesc holbându-mă, fără să-mi pot lua ochii de la mâinile ei care duc cana la buze; soarbe iar, discret.

Chiar atunci, vocea subțire, metalică a lui Priddy îmi strigă numele, întrerupându-mi gândurile:

— Alex!

Mă întorc spre ea. Văd cum mă cheamă cu degetul ei lung și strâmb; are unghiile în culoarea miezului de pepene galben. În fața lui Priddy, pe vitrină, se află o cutie de carton și un pahar de plastic cu suc. În cutie e un sandviș cu bacon, salată verde și roșii, alături de un munte de cartofi prăjiți și un castravete murat. Ca de obicei. Nu facem livrări, dar Ingrid Daube este excepția. Iar azi e rândul meu să merg. De obicei aștept cu nerăbdare vizitele la Ingrid – o rupere a rutinei de la cafenea – dar azi nu e cazul. Azi aș prefera să rămân aici.

— Eu? întreb stupid, holbându-mă la cutie.

— Da, Alex, tu. Tu, spune Priddy.

Oftez.

— Du-i asta lui Ingrid, îmi zice Priddy, fără *te rog* sau *mulțumesc*, ci cu încă o comandă: *Du-te*.

Zăbovesc o fracțiune de secundă, cu ochii la femeia

cu părul *ombré* – Pearl – tocmai când Roșu trece și îi mai umple o dată cana de cafea.

Pearl e aici de o oră, poate două și, deși a terminat de mult de mâncat, nu pleacă. Masa a fost curățată. A trecut mai mult de jumătate de oră de când Roșu i-a pus nota lângă cana de cafea. Ospătărița a-ntrebat-o de trei ori dacă mai dorește ceva, dar fata a scuturat din cap și a zis că nu. Red nu mai are răbdare, abia așteaptă să mai ia un bacșiș prăpădit ca să se poată plânge de el de îndată ce Pearl se hotărăște să se care. Dar nu se cară. Rămâne la geam, cu ochii afară, bând cafea și, s-ar zice, fără niciun plan de a pleca.

Îmi spun că o să mă grăbesc. Că o să mă-ntorc înainte să plece ea.

De ce? Nu știu. Habar n-am din ce motiv, vreau să fiu aici când pleacă, s-o văd cum își pune fesul negru înapoi pe cap, ascunzând sub el părul *ombré*. S-o văd cum își înfășoară fularul la gât și își ia geanta de pânză. S-o văd cum se îmbracă în fâșul pepit. S-o văd cum se ridică de pe scaun, să văd încotro merge.

Îmi spun că o să mă grăbesc; o să mă-ntorc înainte să plece ea. Mi-o repet. Dacă o calculez cum trebuie, poate că ea o să plece exact când mă-torc eu – după ce-i livrez mâncarea lui Ingrid. Poate.

O să-i țin ușa.

O să-i spun *Să ai o zi frumoasă.*

O să-o-ntreb cum o cheamă. *Nou-venită în oraș?* Așa o să zic.

Poate. Dacă o calculez cum trebuie.

Și, desigur, dacă o să am curaj, ceea ce probabil că n-o să se întâmple.

Nu-mi mai pun haina ca să traversez. Înhață cutia și sucul și ies cu spatele pe ușa de sticlă pe care o deschid

cu fundul. Vântul aproape că-mi smulge cutia din mână când ies și mă gândesc că astea sunt clipele când mi-aș fi dorit să am păr. Păr mai mult. Mult mai mult decât cel lăsat de tunsoarea militărească, scurtă, care nu-mi ține cald nici la scalp, nici la urechi. Și mie mi-ar trebui o căciulă și o jachetă. Port doar uniforma de la cafenea: pantalonii ieftini, cu pense, cămașa albă închisă în nasturi și un papion negru. E de prost gust, genul de ținută în care aș prefera să nu mă vadă nimeni în public. Dar Priddy nu-mi dă de ales. Mânecile îmi flutură din pricina vântului care rămâne captiv sub poliester, umflându-l ca pe o parașută sau ca pe un balon de petrecere. E frig afară, nu-s mai mult de cinci grade. Temperatura resimțită e altă poveste. Temperatura resimțită – cunoscută și drept „chestia aia despre care o să vorbească toată lumea patru luni de acum încolo" E abia noiembrie și meteorologii deja anunță o iarnă friguroasă, una dintre cele mai friguroase de vreodată, așa zic ei, temperaturi de îngheț, temperaturi resimțite și mai mici și zăpadă abundentă.

E iarnă în Michigan, pentru Dumnezeu. Care-i marea noutate?

Ingrid Daube locuiește într-o vilă stil Cape Cod, peste drum de cafenea; o viluță construită pe la 1940-1950 și ceva. E o casă bleu, cu obloane albastru închis și cu un acoperiș aproape la fel de înalt pe cât e de lat. E o casă bună, fermecătoare. Simplă și idilică – dacă nu iei în seamă zgomotul și agitația de pe strada principală pe care numai zgomot și agitație nu e în perioada asta a anului. E liniște. De la fereastra de fronton, de sus, Ingrid vede perfect cafeneaua; o văd și eu la geam, o apariție fantomatică ce mă urmărește cu privirea cât aștept să tracă o mașină, apoi traversez în goană. Îmi face cu mâna de la fereastră. Îi răspund și văd că dispare de acolo.

Încep să urc treptele de la veranda lată și albă a lui Ingrid; atunci aud scârțâitul ascuțit al unei balamale, urmat de trântitul ușii de plasă a casei de alături – o altă căsuță albastră pe care Dr. Giles, psihiatrul orașului, a transformat-o în cabinet. S-a mutat aici de mai puțin de un an. Cu coada ochiului, îl văd în prag, luându-și la revedere de la o pacientă, apoi privind în susul și-n josul străzii – cu mâinile în buzunare – ca și cum ar mai aștepta să apară cineva. O-mbrățișează? Aproape sigur da, o strânge cumva cu un singur braț, stânjenit, genul de îmbrățișare care n-are ce căuta în public. Abia asta e aiurea. Își privește ceasul. Se uită în stânga, în dreapta, în susul și-n josul străzii. Cineva întârzie, iar Doctorului Giles nu-i place să aștepte. Pare că-l enervează chestia asta. Se vede în ochii mijiți, în postura dreaptă, în felul în care și-a încrucișat brațele.

Deloc nu-mi place omul ăsta.

Pacienta care pleacă își îndeasă gluga pe cap, o glugă cu margine de blană pusă peste un șal de lână, negru; n-aș putea să spun dacă o face de frig sau ca să se ascundă. Nici n-apuc să-i văd fața, că deja a pornit rapid în direcția opusă. Nu o văd, dar o aud. Jumătate de oraș o aude. O aud plângând, scoțând un urlet disperat care cred că s-a auzit în tot cartierul. A făcut-o să plângă. Dr. Giles a făcut-o pe fata asta să plângă. Adaug asta pe lisa motivelor pentru care nu-mi place tipul.

A fost un întreg scandal când Dr. Giles și-a mutat biroul în căsuța albastră. Scandal, pentru că doamnele din oraș s-au apucat să pândească lângă cafenea, să se fâțâie pe stradă ca să vadă cine vine și cine pleacă de la Dr. Giles: care dintre locuitorii orașului mergeau la doctorul de cap și de ce. Asta n-a făcut decât să dovedească realitatea faptului pe care oamenii îl detestă la viața într-un oraș

mic: nu există pic de intimitate.

Noi suntem paradigma orașelor mici. Avem un singur semafor și un singur bețiv al orașului, iar toată lumea știe cine e bețivul orașului: tatăl meu. Toată lumea bârfește. Nimic nu e mai plăcut decât să arunci cu noroi în cineva. Și exact asta facem.

Ingrid deschide ușa înainte să bat. Îmi deschide, intru și îmi șterg picioarele pe preșul ca o rogojină. Îmi zâmbește. Ingrid are vârsta pe care ar avea-o mama dacă ar mai fi pe aici. Nu mă-nțelegeți greșit, mama mea nu a murit (deși, uneori, îmi doresc să fi făcut-o), pur și simplu nu e aici. Ingrid are o tunsoare d-aia scurtă, coafura pe care o poartă uneori femeile de patruzeci-cincizeci de ani, iar părul are culoarea nisipului ud. Are ochi blânzi. Are un zâmbet frumos, dar trist. Nu există om în oraș care s-o vorbească de rău pe Ingrid, ci mai degrabă să vorbească despre relele care i s-au întâmplat lui Ingrid. Despre asta se vorbește. Viața lui Ingrid e definiția tragediei. A tras paiul scurt, asta e clar, așa că a devenit cazul social al orașului, o femeie de cincizeci de ani prea înspăimântată ca să mai iasă din propria casă. Are atacuri de panică atunci când totuși iese – simte o gheară în piept, nu poate să respire. Am văzut cu ochii mei, deși nu-i cunosc toată povestea. Mă străduiesc să nu mă bag în viața nimănui; cu toate astea, am văzut când o urcau pe Ingrid într-o ambulanță și plecau cu ea la Urgențe când credea că moare. S-a dovedit că n-avea nimic. Absolut nimic. Doar un caz obișnuit de agorafobie, de parcă ar fi ceva obișnuit ca o femeie de cincizeci de ani să stea doar acasă pentru că lumea de afară o sperie de moarte. Nu iese din casă deloc, nici până la cutia poștală, nici să ude florile sau să rupă buruieni. Între pereții de rigips se simte perfect, dar în afara lor e altă treabă.

Cu toate astea, Ingrid nu e nebună. E atât de normală cât poți fi prin părțile astea.

— Bună, Alex, îmi spune.

— Bună, îi răspund.

Ingrid se îmbracă așa cum ar trebui să se îmbrace o femeie de cincizeci de ani: un soi de pulover portocaliu și pantaloni negri tricotați. La gât poartă un medalion pe lanț. În lobii urechilor, cercei cu o singură piatră. În picioare are balerini.

Înainte ca Ingrid să închidă ușa, mă-ntorc să trag cu ochiul. Acolo, la masa de la geam, o văd pe Pearl, camuflată oarecum de reflexia a tot ceea ce se găsește peste drum de cafenea. Sticla vitrinei încurcă exteriorul cu interiorul, așa că nu-i de mirare că păsările se-nfig uneori cu capul în ea, apoi cad moarte pe asfaltul găurit.

Totuși, prin cortina de pomi și plăsmuirea jumătății de lume din geam, o văd.

Pearl.

Ochii ei privesc afară, prin geam, dar nu se uită la mine. Urmăresc traiectoria privirii ei până la firma care atârnă pe casa de alături: Dr. Giles, Psiholog. Acolo unde Dr. Giles stă în picioare, cu părul lui negru tuns îngrijit, și așteaptă nerăbdător un pacient.

Ce să vezi. La el se uită.

Are programare la Dr. Giles? Poate. Poate că asta e. Mi se schimbă puțin percepția, dar nu îndeajuns cât să nu mă mai gândesc la părul sau la ochii ei, pentru că nu se întâmplă asta. De fapt le văd de fiecare dată când închid ochii, fie și numai ca să clipesc.

Ingrid închide ușa.

— Poți tu s-o încui? îmi spune.

Casa lui Ingrid e mai degrabă mică, dar mai mult decât potrivită pentru cineva care locuiește singur, îmi

spun în vreme ce trântesc ușa cu piciorul, o încui și pun prânzul lui Ingrid pe masa din bucătărie. Pe blatul de marmură este o cutie de carton deschisă, cu un mic teanc de romane alături. Ceva să treacă timpul mai repede. Tot acolo e și un cuțit profesional, de măcelărie, pe care-l folosește ca să taie banda adezivă de pe pachet.

Televizorul e pornit, un televizor mic cu ecran plat la care Ingrid nu se uită, deși îmi dau seama că-l ascultă și presupun că vocile actorilor și actrițelor de pe ecran o fac să nu se mai simtă singură. Că cineva este aici, chiar dacă nu de-adevăratelea. Se păcălește și ea. Trebuie că te simți tare singur atunci când nu poți să pleci de acasă.

Altfel, în casă e liniște. Cândva, se auzeau copii zvăpăiați și tropăială, dar nu se mai aude. Acum, sunetele alea au dispărut.

— Speram că poți să-mi faci o favoare, Alex, spune Ingrid, făcându-mă să-mi mut privirea de la televizor.

Casa ei e de un alb imaculat: pereți albi, dulapuri albe. Pardoseala contrastează cu restul casei – dușumea băițuită, așa de închisă la culoare încât pare neagră. Mobila și decorațiunile sunt austere, în nuanțe neutre și gri, fără prea multe mărunțișuri și accesorii, spre deosebire de casa mea, pe care taică-meu a umplut-o de toate prostiile și nu se poate despărți de nimic. Bine, nu e ca și cum ar fi adunat gunoaie ani de-a rândul și le-ar fi îngrămădit până la tavan în mijlocul sufrageriei, pisici vagaboande care să procreeze în fiecare cotlon al casei care să se umple de pisoi sălbatici, unii vii, alții morți. Nu, nu e așa; nu e ca ăia din emisiunile de la televizor. Dar e sentimental, genul care nu poate să arunce carnetul meu de note din clasele primare și dinții de lapte. Presupun că asta ar trebui să mă facă să mă simt bine. Undeva, în străfundul sufletului, chiar mă face.

Dar e și o amintire dureroasă a faptului că taică-meu mă mai are doar pe mine. Dacă aș pleca, ce s-ar alege de el?

— Am făcut o listă de cumpărături, spune Ingrid.

Îi răspund fără să mai aștept să aud din gura ei cuvintele: „Poți să mergi tu?"

— Sigur, cum să nu. Mâine, bine?

Îmi răspunde că da.

De la geamul bucătăriei lui Ingrid, văd destul de bine chiar înăuntrul cabinetului lui Dr. Giles. Vila lui Ingrid e puțin mai înaltă decât a lui, iar fereastra are un unghi perfect ca să vezi interiorul. Nu e vreo mare priveliște, dar tot e ceva. În timp ce Ingrid scormonește prin poșetă după două bancnote de douăzeci de dolari pe care mi le dă mie, zăresc ceva neclar, vag, niște umbre care se mișcă dincolo de sticlă. E cineva acolo. Mă uit fix, dar nu pentru multă vreme, nu vreau ca Ingrid să creadă că mă pasionează voyeurismul. Mă uit în ochii ei, bag banii într-un buzunar și îi spun că o să merg dimineață. O să merg la băcănie dimineață. Am mai făcut asta de multe ori.

Iau lista, îi spun la revedere și plec.

În clipa în care ies din casa lui Ingrid și pășesc pe treptele verandei late, apoi pe trotuar, o văd.

Masa de la geam e goală acum.

Fata a dispărut.

QUINN

MĂ GÂNDEAM ADESEA că Esther e transparentă, ca un geam. Ce vezi, aia e. Dar acum, așezată pe podeaua micului ei dormitor, cu picioarele amorțite sub mine, cu biletul ăla către *Dragostea mea*, mă gândesc că poate m-am înșelat. Că poate m-am înșelat cumplit.

Poate că Esther nu e transparentă, până la urmă. Nu e un geam, ci mai degrabă un caleidoscop de jucărie, ale cărui mozaicuri și modele complicate se schimbă la cea mai mică mișcare.

Am ajuns la Esther printr-un anunț din *The Reader*.

— Doar nu vorbești serios, a spus sora mea, Madison, când i-am arătat anunțul.

Femeie caută colegă de apartament cu două dormitoare, în Andersonville. Excelent amplasat, aproape de autobuz și tren.

— Ai văzut filmul *Anunț periculos*, nu?, a continuat ea să mă-ntrebe, așezată pe marginea patului ei dublu, cu notițe de la cursul de Științe răsfirate în fața ei, parcă tot mai multe cu fiecare clipă care trecea.

Am luat un cartonaș cu însemnări:

— Știi că n-o să ai nevoie niciodată de rahaturile astea, nu? am întrebat-o eu, uitându-mă la însemnările mâzgălite pe dosul cartonului. Cel puțin, nu în lumea reală.

Atunci Madison mi-a aruncat o privire cum numai ea poate și mi-a zis:

— Am un test mâine.

De parcă n-aș fi știut.

— Ei, nu mă-nnebuni, Sherlock, i-am răspuns și am aruncat hârtiuța peste grămada crescândă. Eu mă refer la perioada de după liceu. N-o să-ți trebuiască niciodată tâmpeniile astea.

Eram ultimul om din lume care ar fi trebuit să dea sfaturi cuiva despre orice, cu atât mai puțin despre educație. Cu cinci luni în urmă absolvisem un colegiu, unul de rahat, care nu prea se înscria în cele mai bune colegii din Statele Unite. Dar taxa era mică, mai mică decât în alte părți. Pe lângă asta, m-au acceptat, ceea ce nu se putea spune despre celelalte colegii la care mă înscrisesem și care mă respinseseră din cauza unei chestii minore, numită „dificultate de a învăța" Cu ADHD și dislexie, eram o cauză pierdută. Cel puțin asta reieșea din mulțimea de scrisori de respingere pe care le primisem de la colegiile unde încercasem să mă-nscriu și care îmi trimiseseră înapoi cererile cu ștampila roșie de RESPINS pe ele.

Asta ajută mult respectul de sine. Pe bune.

Sau nu.

Mi-am petrecut primele două din cele opt semestre în probațiune academică. Dar când decanul m-a amenințat că mă dă afară din școală, m-am adunat și am deschis o carte. Mi-am amintit și să-mi iau din când în când Ritalinul, și chiar să recunosc că am o dificultate în a învăța, ceea ce nu prea voiam să fac.

Cu toate astea, într-un fel sau altul am reușit să termin colegiul cu un punctaj de 3. Totuși, nimeni n-are nevoie de sfaturi despre școală de la mine, cu atât mai puțin Madison, sora mea mai mică, fata care are toate

șansele să fie absolventa cu media cea mai mare. Așa că îmi țin gura. Cel puțin, pe acest subiect.

Și da, am văzut filmul *Anunț Periculos*. Normal că l-am văzut. Dar, la disperare, faci gesturi disperate, iar eu eram disperată. Aveam douăzeci și doi de ani, absolvisem colegiul de cinci luni și era musai să mă car din casa din suburbii a părinților mei, unde locuiau împreună cu sora mea genială și cu porcușorul ei de Guineea care mirosea. Madison era încă la liceu, o tocilară pasionată de științe pe care o aștepta o carieră strălucită în domeniul medicinei. Fie asta, fie în domeniul îmbălsămării de cadavre, având în vedere fascinația ei pentru chestii moarte. Avea o veveriță împăiată pe care și-o comandase pe de internet și o plătise din alocație; voia să facă același lucru cu porcușorul când animăluțul avea să dea colțul – să-l jupoaie pe nefericit și să-l împăieze ca să-l pună pe un raft.

Madison era super fericită că locuiește în casa părintească. Nu-nțelegea nevoia mea de a pleca de acolo. Pentru mine, era mai mult decât plictisitor; era ca o unghie pe tablă felul în care dubița maică-mii mă întâmpina în fiecare zi, după serviciu, la stația Metra din Barrington, cu mama la volan, bătându-mă mereu la cap cu întrebări despre cum mi-a fost ziua.

Ți-ai făcut prieteni noi astăzi? Asta m-a întrebat în prima zi din cariera mea ca asistent de proiect la o ilustră firmă de avocatură din *Loop*, de parcă ar fi fost prima zi de grădiniță, nu de muncă. Obținusem jobul datorită unei minciuni nevinovate: zisesem că mă interesează facultatea de drept, când, de fapt, nu mă interesa deloc.

Ai învățat ceva nou? Așa m-a întrebat mama în ziua aia, când stăteam pe locul din dreapta în mașina ei.

Nu, mamă. Nimic.

Dar învățasem totuși, nu? Învățasem ce naspa e jobul ăla.

Și după aia mama și cu mine am pornit spre casă, unde am fost obligată să-mi ascult figura maternă și pe cea paternă bătându-și gura despre Madison care e *atât de deșteaptă*, Madison care a mai luat *cu brio* un examen, Madison care a fost deja *admisă* la nu știu ce colegiu șmecher, în vreme ce eu mi-l alesesem pe al meu pe baza simplului fapt că era ieftin și că mă primiseră, spre deosebire de nenumăratele respingeri determinate de rezultatele mele slabe la bacalaureat.

Trebuia să plec. Mă simțeam sufocată, zdrobită. Nu puteam să respir.

Și atunci s-a întâmplat. Făceam naveta spre casă, de la muncă, și am deschis ziarul la mica publicitate; am văzut anunțul din *The Reader*. Anunțul lui Esther, o rază de lumină pe un cer întunecat ca noaptea. Mai căutasem apartamente, dar jobul meu de începătoare îmi asigura un venit minim și, deși încercasem toate variantele – garsoniere, apartamente în curte comună, apartamente în zona de sud – realitatea era că nu-mi permiteam să locuiesc singură într-un apartament în Chicago. Iar un apartament în afara orașului ieșea din discuție pentru că, atunci, mi-ar fi trebuit nu doar un apartament, ci și o mașină, un mijloc de transport care să mă ducă la și de la stația de tren și care să nu fie draga mea mamă.

Femeie caută colegă de apartament cu două dormitoare, în Andersonville. Excelent amplasat, aproape de autobuz și tren.

M-a cucerit pe loc! Am sunat imediat și am stabilit o întâlnire.

În ziua în care am cunoscut-o pe Esther, m-am pregătit psihic pentru o versiune a lui Jennifer Jason Leigh. Adevărul fie spus, Madison mă cam speriase cu povestea ei despre *Anunț periculos*. Ca să fie și mai rău, m-am uitat la film înainte de întâlnire. M-am uitat cum

Jennifer Jason Leigh, adică Hedy, o ia complet razna; singurul lucru oarecum liniștitor era că, în situația de față, Jennifer Jason Leigh eram eu, cea care se muta în apartamentul lui Esther, iar ea era fermecătoarea Bridget Fonda.

Și chiar fermecătoare era.

Esther întârziase în ziua aia, fusese reținută la muncă din cauza unui coleg care lipsea pentru că se-mbolnăvise. A sunat când eu mă îndreptam spre apartament și am decis că e mai bine să ne-ntâlnim la o librărie de pe strada Clark, unde am aflat mai târziu că și lucra. Un job part-time, pe care avea să-l țină până când își termina masterul în terapie ocupațională, așa a zis. Era și cântăreață, se mai agăța de câte-un microfon prin barurile din cartier.

— Așa mai plătesc și eu facturile, a zis ea atunci, deși, cu vremea, aveam să aflu că era ceva mai mult de-atât.

În secret, Esther visa să devină următoarea Joni Mitchell.

— Ce este un terapeut ocupațional? am întrebat-o când m-a condus printre teancurile de cărți într-un loc mai liniștit, din spate, unde ne-am așezat pe niște pufuri cărămizii, folosite de obicei la sesiunea de lectură de povești pentru copii.

Și-a cerut scuze că m-a târât până la librărie și că a schimbat planul inițial. Era într-o sâmbătă; librăria era plină de tot felul de oameni sofisticați care scormoneau prin rafturi în căutarea cărților preferate. Cu toții păreau deștepți, la fel și Esther – într-o manieră *cool*, contemporană. Era politicoasă și avea privirea blândă, însă existau mici indicii ale unui drac ascuns undeva, în interiorul ei, de la cercelul de argint din nară, până la părul vopsit în degrade. Asta mi-a plăcut imediat la Esther. Îmbrăcată într-o jachetă tricotată, comodă, și o pereche

de pantaloni militărești, Esther era *cool*.

— Îi ajutăm pe oameni să-nvețe cum să aibă grijă de ei înșiși. Oameni cu dizabilități, cu retard sau care suferă din varii motive. Cei vârstnici. E ca și cum ai pune la un loc reabilitatea, auto-ajutorarea și psihiatria.

Avea dinții perfect aliniați, de un alb strălucitor. Ochii îi erau heterocromatici – unul căprui, celălalt albastru – ceva ce nu mai văzusem niciodată. În ziua aia purta ochelari, dar mai târziu am aflat că erau doar un accesoriu, un obiect de recuzită pentru rolul de librăreasă. Zicea că ochelarii o fac să pară deșteaptă. Dar Esther n-avea nevoie de ochelari falși ca să pară deșteaptă; era deja.

În ziua în care ne-am întâlnit, m-a întrebat despre slujba mea și dacă o să-mi permit să plătesc jumătate din chirie. Ăsta era singurul criteriu pentru Esther, dacă pot să plătesc.

— Pot, i-am promis eu, și i-am arătat cel mai recent cec de la serviciu drept dovadă.

Puteam să dau cinci sute cincizeci pe lună. Cinci sute cinci zeci pentru un dormitor numai al meu, într-un apartament cu intrare din stradă, în zona de nord a Chicago-ului. M-a dus acolo, pe aceeași stradă, ceva mai jos de librărie, imediat ce a terminat de citit prichindeilor care ne-au șutit pufurile cărămizii. Am ascultat-o cum le citea cu voce tare, imitând glasul unui urs, al unei vaci sau al unei rațe, cu ton plăcut și liniștitor. Era atentă la detalii, de la felul în care se asigura că puștii sunt concentrați și tăcuți, până la felul în care dădea paginile cărții uriașe, astfel încât să vadă cu toții. Până și eu m-am pomenit priponită pe podea, ascultând povestea. Era fermecătoare.

În apartament, Esther mi-a arătat spațiul care putea fi camera mea dacă mă hotăram.

Nu mi-a zis niciodată ce s-a întâmplat cu persoana care locuise acolo înaintea mea, în camera pe care aveam s-o ocup curând, deși în săptămânile care au urmat am găsit urme ale existenței ei sau a lui în debaraua compactă din dormitorul mare: un nume indescifrabil mâzgălit pe perete cu un creion, o bucată de fotografie abandonată pe podeaua încăperii pustii – tot ce rămăsese din imaginea lucioasă era o umbră din părul multicolor al lui Esther.

De peticul de fotografie am scăpat după ce m-am mutat acolo, dar n-aveam cum să repar peretele debaralei. Știam că în poză e părul lui Esther pentru că, la fel ca ochii heterocromatici, avea un păr cum nu mai văzusem, decolorat în degrade de la vârfuri spre rădăcini, de la blond la castaniu închis. Îmi dădeam seama că e Esther și după felul în care fusese ruptă fotografia, în ciuda albului de hârtie care întrerupea brusc imaginea.

N-am aruncat poza, ci i-am dat-o lui Esther căreia i-am zis „cred că asta e a ta", atunci când m-am mutat acolo și m-am apucat de despachetat. Asta se întâmpla cu aproape un an în urmă. Mi-o smulsese din mână și o aruncase, un gest care nu-nsemnase nimic pentru mine la momentul respectiv.

Acum, însă, nu pot să nu mă-ntreb dacă n-ar fi trebuit să-nsemne ceva. Deși nu-mi dau seama ce anume.

ALEX

Aștept timp de câteva ore ca fata să se întoarcă – mă chinui să mă uit pe geam direct în cabinetul Doctorului Giles – dar nu apare. Mă gândesc să mă ascund în spațiul îngust dintre casa lui Ingrid și a Doctorului Giles, să mă ridic pe vârfuri și să încerc să arunc o privire înăuntru. Iau în calcul și posibilitatea de a o vizita iar pe Ingrid – să mă prefac că am uitat ceva, că am nevoie de ceva – ca să-ncerc să trag cu ochiul pe geamul ei de la bucătărie. Îmi imaginez că Pearl e acolo, în căsuța Doctorului Giles, unde face ce fac oamenii de obicei în cabinetului unui terapeut: stă pe o canapea și îi spune câte-n lună și-n stele unui bărbat a cărui bucurie e să asculte problemele altora. Dar timpul trece – jumătate de oră, o oră, două ore – până când îmi spun că a trecut prea mult ca ea să fie într-adevăr acolo, la povești cu Dr. Giles. Nicio consultație de psihiatrie nu durează două ore. Sau durează? Habar n-am.

După o vreme, renunț. Îmi spun că nu e acolo. Dar nu pot ști cu siguranță. Pot doar să ghicesc.

În mijlocul după-amiezii, plec acasă. Refac drumul de azi dimineață, pe străzile orașului, pe lângă dughenele care se pregătesc de închidere și în care oamenii întorc plăcuțele de pe uși, în așa fel încât să nu mai scrie *Deschis*,

ci *Închis* și încuie ușile. Am obosit; mă dor picioarele. Prin cap îmi plutește imaginea fetei de la geam, dispărută într-o clipă.

Străzile sunt pietruite cu blocuri de granit rectangulare care seamănă cu piatra cubică, de râu. Cele două restaurante rămân deschise, dar magazinele *boutique* – cel drăguț, care are vitrina plină de articole pentru bebeluși și cel care vinde tot felul de mărunțișuri amuzante și câteva felicitări de prost gust – se vor închide în curând. Străzile sunt adormite, iar cerul plumburiu prevestește ploaia. Pe marginea drumului, o cioară mare și neagră se înfruptă dintr-un leș de iepure ucis de vreo mașină. Toată lumea devine ușor disperată în perioada asta a anului. O veveriță trece grăbită pe un fir de telefon, rugându-se să nu o vadă cioara. În josul străzii, câțiva băieți abia ieșiți din pubertate stau în pantaloni scurți și tricouri, ca și cum n-ar simți frigul. Râsul lor străpunge aerul de toamnă. Unul dintre ei trage dintr-o țigară; nu pare să aibă mai mult de doisprezece, treisprezece ani.

Îmi trag gluga pe cap. Îmi înfund mâinile în buzunarele de la pantaloni și merg repede, cu capul în jos; trec pe lângă carusel, spre plajă.

Orașul e însingurat iar pe mine mă cuprinde un soi de tristețe.

Mă gândesc la prietenii mei, Nick, Adam și Percy, plecați la colegiu unde probabil că se distrează în draci. Între timp, continui să mă gândesc la o fată pe care nici n-o cunosc, pe care s-ar putea să n-o mai văd niciodată și care are mari șanse să fie și razna.

Lacul izbește țărmul, așa cum făcea și azi dimineață. Abia la lumina zilei văd valurile zimțate, felul în care crestele lor albe atacă nisipul, furioase și rapide ca niște cavaleri în șa – asaltul cavaleriei. Nisipul e maro spălăcit.

Lacul a căpătat un miros nu neapărat neplăcut; acum miroase pătrunzător, a ud și a rece. Nisipul se lipește de tenișii mei negri atunci când trec pe lângă iarba înaltă de pe plajă, pe lângă tufele răsărite din nisip. Iarba e maronie și uscată acum. Nu mai e verde. Curând va dispărea, ruptă din rădăcini de frig și vânt și zăpadă. Ca de obicei, caut cu privirea pe jos crinoide – micile discuri pe care le găsesc de obicei înfipte în pietriș și în nisip. Deja e o fixație a mea, o slăbiciune, o dependență. Crinoide, cochilii găurite, „mărgele indiene" Toate sunt la fel pentru mine, fosile ale unor creaturi preistorice care au populat cândva Lacul Michigan. Culeg din nisip pălăria uscată a unui crinoid și o țin în palmă, admirând-o. Pentru mine, e mult mai frumoasă decât șistul sau bazaltul; mult mai însemnată decât granitul sau zgura, deși nu pare cine știe ce. Oamenii le înșiră pe ață și-și fac coliere și brățări din ele, dar eu le colecționez într-o pungă Ziploc. Deocamdată o bag în buzunarul pantalonilor, cu grijă să n-o scap.

Pe ponton e un cuplu, un bărbat și o femeie, nu-s foarte departe, dar suficient cât să se lase impregnați de atmosferă fără să-i zboare vântul de acolo. Se țin de mână – ajutându-se unul pe celălalt să-și păstreze echilibrul sub rafale – și admiră priveliștea oferită de lac și de cerul apocaliptic, apoi se întorc și pornesc spre o mașină parcată în apropiere, scuturându-și din mers nisipul de pe pantofi.

Dar eu nu mă duc nicăieri. Rămân acolo și mă îmbib, la rândul meu, de aer, de vânt, de toate. Abia după ce pleacă cei doi și le văd mașina neagră ieșind din parcare și din oraș, o zăresc stând singură într-un leagăn de la locul de joacă, târșâindu-și picioarele în nisipul de dedesubt. Se ține cu mâinile de lanțuri, dar nu se-mpinge din picioare, ci lasă vântul să-i balanseze leagănul. E o mișcare lentă, calculată și leneșă, de parcă s-ar gândi la cu totul

altceva, nu la leagăn.

Pearl.

Are haina; are și căciula. N-are mănuși, însă, și mi se pare că mâinile îi sunt înghețate. Fularul îi e înfășurat la gât, dar vântul i-l trage ba de un capăt, ba de celălalt, făcându-l să fluture ba într-o parte, ba în cealaltă, purtat de curenții de aer neliniștiți. A început să plouă – mai degrabă să burnițeze – chestie la care pare imună, de parcă ar fi rezistentă la apă. Nu pare s-o deranjeze ploaia care mă înțeapă în ochi și pe care o simt până-n măduva oaselor. Nu suport ploaia. Aș putea să mă grăbesc spre casă; ar *trebui* să mă grăbesc spre casă. Ar trebui să fug. Dar nu o fac. În schimb, mă așez la adăpost, într-o zonă pentru picnic unde există mese de lemn și, cel mai important, un acoperiș. Mă așez pe masa de scândură, la vreo cincisprezece metri de unde stă Pearl.

Ea nu vă vede.

Dar eu o văd.

QUINN

CÂND AJUNG LA FINALUL biletului, am un singur gând, simplu și încăpățânat: cine dracu' e *Dragostea mea?* Trebuie s-o întreb pe Esther despre asta. Pur și simplu trebuie. Ultimul rând îmi răsună întruna în urechi: *M-ai văzut? Încercai să mă înfurii?*

Vreau s-o întreb pe Esther: *Cine?*

Dau buzna în living să văd dacă a venit acasă, dacă nu cumva s-a strecurat pe nesimțite când eu eram în camera ei. Aproape că mă aștept s-o văd așezată acolo, pe canapeaua trandafirie, așezată turcește, așa cum îi pune pe piticii de la librărie când le citește povești. Îmi închipui cum i-aș cere socoteală lui Esther despre bilet, pe care i l-aș vârî sub nas. *Cine e Dragostea mea?* Așa întreb. Mă văd fluturând bucata aia de hârtie bătută la mașină în fața ochilor ei nedumeriți și întrebând imperativ: *Cine e tipul ăsta?*

Îmi revine în minte alt paragraf: *Sau poate că fusese ideea ei: să lăsați luminile aprinse pentru ca eu să văd. În fond, era victoria ei.*

În scena închipuită de mine, o zgâlțâi de umeri pe Esther și o-ntreb iar și iar: *cine e femeia asta? Cine e, Esther?* Iar fața lui Esther se strâmbă și ea începe să plângă.

Dar nu. Nu i-aș face asta lui Esther. N-aș vrea s-o văd plângând.

Dar totuși, vreau să știu. *Cine e?*

Sigur că nu contează, oricum, pentru că atunci când mă năpustesc afară din dormitor ea nu-i acolo. Normal că nu-i acolo. Sunt doar eu într-o cameră goală. Televizorul e oprit și, în afară de șuieratul radiatorului, e liniște. Până și camera țipă a Esther, cu toată mobila amestecată pe care o avea deja când m-am mutat acolo: canapeaua trandafirie, măsuța de cafea din metal industrial, pernuțe decorative galbene, verde închis și albastre. Apoi, desigur, covorul mițos pe care l-am cărat acasă împreună de la un târg de vechituri din Summerdale – singura mea contribuție la decor; cu excepția *mea*, firește. Cred că am mers vreo trei cvartale cu covorul ăla. Esther în față, eu în spate, râzând tot drumul de cât de greu era și de faptul că era verde ca fierea. Mă uit la pereții apartamentului, de un alb orbitor, pe care nu avem voie să-i zugrăvim din ordinul doamnei Budny. Doamna Budny, o poloneză de optzeci și nouă de ani care locuiește în apartamentul de dedesubt și care e și proprietara celui în care stăm noi. În schimb, pereții sunt plini de cuiere și de sfeșnice și mai e și o tablă pe care Esther și cu mine ne lăsăm mesaje, misive sau alte scurte comunicate.

Să iei lapte.

Mi-ai mâncat brânza?

Când viața îți dă lămâi, fă limonadă.

Am ieșit un pic. Vin repede.

E pustiu, realizez din nou. Apartamentul pare pustiu când Esther nu e acasă.

Iau telefonul să-l sun pe Ben, un coleg care îmi e și prieten. Ben e, oarecum, singura persoană cu care vorbesc la muncă fără să fiu plătită pentru asta. Avocații care

mă cheamă să le aduc dosare și să fac fotocopii – cu ei vorbesc doar pentru că trebuie. E necesar. Parte din fișa postului, practic.

Dar cu Ben vorbesc pentru că vreau. Pentru că îl plac. Pentru că e de treabă.

E și drăguț și dezinvolt, un asistent de douăzeci și trei de ani, ca mine, dar unul care chiar vrea să studieze Dreptul. Însă are o iubită. E la colegiu și vrea și ea să meargă la Drept. De îndată ce o să termine ea cursul de juriști de la Universitatea Illinois din Chicago, vor să se înscrie amândoi la facultatea de Drept din Washington, DC. Ce romantic. Pe iubita lui o cheamă Priya, până și numele e frumos.

N-am întâlnit-o niciodată în persoană, dar am văzut pozele pe care le are Ben în birouașul lui: poze cu Priya singură, poze cu Ben și Priya, poze cu Priya și câinele lui Ben, un Chihuahua cu un singur ochi, pe nume Chance (și, dacă nici asta nu demonstrează ce inimă bună are Ben, nu știu ce-ar putea s-o facă).

Găsesc numărul lui Ben în lista de apeluri și selectez numele lui, apoi ascult cum sună telefonul de cinci ori înainte să intre mesageria vocală. Ascult mesajul lui Ben, vocea lui simplă și robotică și totuși absolut șarmantă care spune *Sunt Ben. Lăsați un mesaj*. Aș fi în stare să ascult mesajul ăla în buclă, toată noaptea. Dar nu o fac. În schimb, când aud bipul, las un mesaj vag:

— Hey, sunt Quinn. Trebuie să vorbim. Sună-mă înapoi, OK?

Nu zic nimic despre Esther. Nu e genul de mesaj pe care să-l lași înregistrat; ar fi de prost gust. Lucrurile importante nu sunt pentru mesagerie. Mi s-au dat papucii în felul ăsta, așa că știu ce spun. O să-i povestesc lui Ben când o să mă sune, dar apoi mi-i închipui pe Ben și Priya

împreună și mă-ntreb dacă o să mă sune, sau dacă toate astea vor mai conta atunci când o să sune el. Cu siguranță, Esther o să se-ntoarcă acasă repede, îmi spun, deși acum nu mai sunt așa de sigură.

Mă așez singură pe canapea și mă uit cum apartamentul este cotropit de întuneric. E noapte. Singura lumină vine de la un felinar sau două din dreptul ferestrei de la apartamentul nostru – și chiar și alea sunt rare, așa e în micul nostru cartier rezidențial aflat în Chicago, dar prea departe de *Loop* ca să fie iluminat ca *Willis Tower* sau ca hotelul de lux al lui Donald Trump. Când se întunecă de tot, încep să simt o neliniște. Unde e Esther? Esther a mai făcut chestii ciudate, nu mă-nțelegeți greșit, dar niciodată nu m-a lăsat baltă o zi întreagă fără să zică unde merge sau când vine acasă. Niciodată n-a mai plecat pe ieșirea de incendiu ca să dispară în noapte. Mă holbez la ceasul de pe perete și realizez că au trecut douăsprezece ore de când alarma ceasului lui Esther m-a trezit, iar ea tot n-a venit.

Încep să mă-ngrijorez. Dacă Esther a pățit ceva, ceva rău? Așa că încep să mă gândesc să mai dau un telefon. Evident, nu lui Ben, ci la poliție. Oare ar trebui să sun la poliție? Mintea mea oscilează între *Sună la poliție* și *Nu suna la poliție*, ca într-un joc *de an-tan-te, dize-mane-pe*, și se hotărăște asupra lui *Sună la poliție*. Așa că sun. Formez 311, numărul local pentru non-urgențe, nu la 911. Asta nu e o urgență; cel puțin, nu cred că este. Răspunde o femeie și mi-o închipui: o telefonistă, așezată la un birou, în fața computerului și cu o cască sub care părul îi stă turtit.

La cererea ei, spun de ce natură este non-urgența mea.

— Colega mea de apartament a dispărut.

Apoi îi dau detaliile plecării intempestive a lui Esther

– geamul, plasa, ieșirea de incendiu.

Mă ascultă cu atenție dar, când termin de povestit, vocea îi sună ezitant:

— Ați încercat la spitalele din apropiere? mă-ntreabă.

— Nu, recunosc eu, și dintr-odată mă simt ca o idioată.

Nici clipă nu mi-a trecut prin minte că Esther ar putea fi rănită.

— Cel mai bine e să începeți cu asta.

Din spusele ei, îmi dau seama că nu e cel mai bine să-ncep prin a suna la poliție. Continuă:

— Ați vorbit cu familia colegei de apartament? Cu alți prieteni?

Drept răspuns, scutur din cap fără să zic nimic. N-am făcut asta. E drept că l-am sunat pe Ben, ăsta e un pas în direcția bună, dar nici nu m-am gândit să sun pe cineva din familia lui Esther; nu că aș avea vreun număr de telefon sau cea mai vagă idee despre cum anume l-aș putea obține. Nu știu nici măcar cum îi cheamă pe părinții ei, doar domnul și doamna Vaughan, sau așa presupun. Și cred că există zeci de mii de oameni al căror nume de familie este Vaughan. În plus – îmi continui eu raționamentul – Esther nu e apropiată de familia ei. Lui Esther nu-i place să vorbească despre ei, dar am impresia că tatăl ei nu mai e prin preajmă, iar de mama ei s-a îndepărtat de mult. Cum de știu asta? Pentru că, în vreme ce mama mea trimite tone de pachete și apare la ușă pe nepusă masă, mama lui Esther nu sună nici măcar să zică bună ziua. Odată, am întrebat-o pe Esther despre familia ei; a zis că nu vrea să vorbească despre asta. N-am mai întrebat de atunci. Odată a venit o carte poștală, dar Esther a lăsat-o să zacă pe masa din bucătărie timp de patru zile, nedesfăcută, apoi a aruncat-o direct la coș.

— Aveți vreun motiv să credeți că s-a întâmplat ceva rău? întreabă operatoarea, iar eu îi răspund că nu. Persoana dispărută are o afecțiune care i-ar pune viața în pericol?

Iar îi zic că nu. Vorbește detașat și neprietenos, ca și cum nu i-ar păsa. Probabil că într-adevăr nu-i pasă, dar ai zice că un operator de la serviciul de urgențe sau non-urgențe ar avea măcar o urmă de empatie. Aproape că-mi vine să inventez ceva, să-i spun femeii ăsteia că Esther e diabetică și că și-a lăsat insulina acasă, sau că are astm și n-are spray-ul cu ea. Poate că, atunci femeia asta s-ar arăta îngrijorată. Poate că ar trebui să-i spun că plasa de la geam a fost tăiată, că cineva a spart geamul. Că era sânge pe jos, o ditamai balta, că Esther a sângerat acolo până a murit. Poate că atunci m-ar transfera la 911 și, brusc, Esther ar fi considerată o urgență.

Sau poate că operatoarea încearcă să-mi spună altceva: că asta nu e o urgență; Esther e bine. Femeia vorbește iar:

— Aproape șaptezeci la sută dintre persoanele dispărute pleacă de bună voie și se întorc în patruzeci și opt, până la șaptezeci și două de ore, din proprie inițiativă. Dacă doriți, sigur că puteți veni la secție să depuneți o sesizare de dispariție, deși poliția nu poate face mare lucru în cazul dispariției unui adult. În lipsa unor dovezi în acest sens, nu putem să ne gândim imediat că a fost comisă o infracțiune. Oamenii au voie să se ridice și să dispară dacă vor. Dar, dacă depuneți o sesizare, colega dumneavoastră de apartament va fi introdusă într-o bază de date cu persoane dispărute, iar investigatorii noștri vor face verificări. Colega dumneavoastră obișnuiește să bea, să consume droguri?

Scutur repede din cap și spun că nu. Bine, Esther mai bea câte o margarita, câte un daiquiri, dar nu e ca și cum

ar fi alcoolică sau ceva.

Atunci, operatoarea mă întreabă despre starea psihică a lui Esther; dacă suferă de depresie. Văd în fața ochilor zâmbetul ei uriaș și îmi spun că n-are cum. Pur și simplu n-are cum.

— Nu, răspund eu fără ezitare, sigur că nu.

— V-ați certat de curând? întreabă ea și-mi dau seama că încearcă să insinueze că eu i-am făcut ceva lui Esther.

M-am certat eu cu Esther? Sigur că nu. Dar era Esther necăjită că am ieșit seara trecută fără ea, deși chiar ea îmi spusese să mă duc? Nu știu. Îmi repet că ea mi-a zis să mă duc. *Aș fi moartea distracției, Quinn. Du-te fără mine. O să te simți mai bine așa.* Exact asta a zis. Deci cum putea să fi fost supărată?

— Nu ne-am certat, spun eu.

Operatoarea îmi dă două variante: să vin să depun o sesizare de dispariție sau să aștept.

Mă simt aiurea că am sunat, așa că mă hotărăsc să aștept. Tot ce-mi lipsește e să mă uit în ochii unui polițist și să mă fac de râs și în persoană. Am și experiență în privința asta. O să sun la spitale; o să încerc să dau de familia lui Esther. O să aștept să mă sune Ben și, cu un dram de noroc, Esther o să vină acasă de bună voie, exact așa cum a zis operatoarea, în patruzeci și opt, până la șaptezeci și două de ore. Două sau trei zile. Două sau trei zile, îmi spun. Nu știu dacă pot aștepta atât ca Esther să vină acasă.

Închid cu operatoarea și îmi doresc să sune Ben. *Te rog, Ben, te rog,* zic eu în gând. *Te rog, sună.* Dar Ben nu sună. Caut pe internet numerele celor mai apropiate spitale, începând cu Spitalul Metodist, și sun; întreb, pe rând, recepționistele dacă Esther e acolo. Le dau numele

și le-o descriu – părul în degrade, ochii heterocromatici, zâmbetul deschis – știind că Esther are genul de față pe care, odată ce-ai văzut-o, n-o mai uiți. Dar Esther nu e nici la Spitalul Metodist, nici la Weiss, nici la vreo altă clinică de urgență din zonă. Cu fiecare răspuns apatic pe care-l primesc, îmi pierd speranța. *Nu e nicio Esther Vaughan aici.*

Mă simt singură și pierdută când aud un telefon sunând. Nu e al meu, dar e un telefon. E telefonul lui Esther, îl recunosc după tonul apel, un hit de prin anii '80 pe care nu-l mai ascultă nimeni.

Tonul de apel al lui Esther. Telefonul lui Esther.

Esther nu e aici, deci de ce e telefonul?

Mă ridic în picioare și mă apuc să-l caut.

ALEX

Mă-ntreb dacă-și dă seama că e urmărită.

Mă uit la ea cum își frânge mâinile, se scarpină în cap. Mă uit cum se așază picior peste picior în leagănul din parc, când pe stânga, când pe dreapta, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Apoi își desface picioarele și începe să lovească nisipul cu ele. Se uită într-o parte și-n cealaltă, apoi își lasă capul pe spate și deschide gura, să prindă picăturile de ploaie care cad din cer.

Habar n-am cât stau și mă holbez la ea. Suficient cât să-mi amorțească mâinile de la frig și umezeala din aer.

După ceva vreme, fata se ridică în picioare. Iar picioarele ei, încălțate în cizme Ugg de culoarea castanelor, se afundă în nisip la fiecare pas pe care-l face spre plajă. Tot mai aproape de apă. Înaintează destul de greu, pe de o parte din cauza densității nisipului, pe de alta, din cauza vântului. Rafalele îi împing trupul slăbuț în toate direcțiile, iar ea merge cu brațele întinse în lateral, ca un gimnast pe sârmă. Pune, pe rând, câte un picior în fața celuilalt. Pas cu pas.

Și, la un metru de apă, de oprește.

Și eu mă holbez.

Și se întâmplă asta.

Începe cu cizmele, pe care le scoate din picioare pe rând, fără să-și piardă echilibrul. Le pune, una lângă alta, pe nisip. Urmează ciorapii, iar eu mă întreb: *E nebună?* Doar n-o să-și înmoaie picioarele în apa rece, de noiembrie, ale Lacului Michigan. Nu poate să aibă mai mult de 5 grade. Bocnă. De la apă d-asta faci hipotermie.

Înfige șosetele în cizme, ca să nu le zboare vântul. Mă uit și aștept ca fata să se apropie de lac și să intre direct în el, dar nu o face. Trece o clipă – sau poate mai multe, nu știu, am pierdut noțiunea timpului – înainte să se apuce să desfacă nasturii jachetei. O dă jos și o așază pe nisip, lângă cizme și ciorapi. Când începe să-și scoată jeanșii îmi spun: *Nu e adevărat, n-are cum*. Mă uit în jur să mai văd pe cineva, oricine, care să vadă același lucru și să-mi spună că e adevărat, că nu e rodul imaginației mele. Chiar se întâmplă asta? Nu, n-are cum. Nu e adevărat.

De-acum m-am ridicat și m-am apropiat puțin, la vreun metru, poate un metru jumătate, la adăpostul căpriorilor din lemn ai zonei de picnic. Mă țin de căpriori și îmi îngustez privirea, ca să văd cum Pearl își desface nasturele și fermoarul jeanșilor, cum se așază pe nisipul ud și își trage pantalonii în jos, de-a lungul picioarelor, apoi îi pune și pe ei lângă haină și cizme. Ploaia s-a întețit acum și cade mai ceva decât înainte, ajutată și de vânt. Trece prin deschizăturile adăpostului unde mă aflu și mă udă leoarcă. Fata se ridică atunci, cu mâinile în buzunarele hanoracului ei albastru, singurul lucru pe care-l mai poartă. Doar un hanorac și o pereche de chiloți. Și căciula și fularul.

Dar dispare și hanoracul.

Intră în apă. Îmbrăcată doar în lenjeria intimă, cu un fular și o căciulă. Intră direct, nepăsătoare în fața frigului, ca un pinguin imperial care se scufundă de-a dreptul

în apele arctice. Nu se oprește când se udă pe degetele de la picioare. Sau pe glezne. Sau pe genunchi. Merge înainte. Mă gândesc că ar merge tocmai până la Chicago dacă ar putea, târându-și mâinile pe suprafața apei în timp ce valurile aspre se învolburează și se sparg de corpul ei, udând-o din cap până-n picioare.

Fără să-mi dau seama, am ieșit din adăpostul zonei de picnic și stau în picioare pe nisip. Cum am ajuns aici? Nu știu. Bunul simț îmi spune că ar trebui să chem pe cineva în ajutor. Poliția? *Pe Dr. Giles?* În cât timp provoacă apa rece hipotermie? Cincisprezece minute? Treizeci de minute? Nu știu. Dar nu pot să chem pe nimeni pentru că am încremenit și am amuțit cu picioarele încleiate în nisip, fără să fiu în stare să scot telefonul din buzunarul pantalonilor. Pentru că nu-mi pot lua ochii de la Pearl care înoată pe-o parte, nu-mi pot lua ochii de la ea suficient cât să chem ajutoare. Mă uit cum brațele ei se ridică alene din apă, pe rând, apoi coboară înapoi. Mă uit la ritmul blând în care își mișcă picioarele, fără să stropească deloc. La felul în care se duce și se duce fără să scoată capul din apă ca să respire, ca un pește cu branhii și aripioare.

Dacă aș avea ceva mai bun de făcut, probabil că n-aș sta aici să mă uit la ea cum înoată. Dar nu am, așa că stau aici și mă uit la ea cum înoată.

Și, în timp ce stau în picioare și mă holbez, fata se ridică în picioare și se pregătește să iasă din apă. Dacă orice om normal ar ieși din apă în goană, tremurând, și s-ar înfășura în ceva uscat și călduros, ea nu o face. Pașii îi sunt lenți, calculați. Nu se grăbește. Nu se grăbește deloc, iese din apă încet, udă leoarcă, iar peticele de material textil care o acoperă sunt complet transparente acum. Nisipul i se lipește de tălpi, de glezne, granulat și

tot mai întunecat pe măsură ce mă uit la el.

Mi-aș feri privirea. Ar *trebui* să-mi feresc privirea.

Dar nu pot.

Nimeni nu poate să mi-o ia în nume de rău. Ce băiat de optsprezece ani ar întoarce capul, refuzând să se uite? Eu, cu siguranță nu. Și nici vreun cunoscut.

Oricum, mi se pare că vrea să fie văzută. Așa că stă în picioare pe nisipul ud, cu pielea udă și goală cel mai probabil înghețată deja din pricina aerului rece de toamnă. Nici nu-ncearcă să se șteargă sau să se îmbrace. Acum e cu spatele la lac și se uită la ceea ce se vede în partea cealaltă: locul de joacă și caruselul, iarba de pe plajă și un pâlc de copaci desfrunziți.

Și eu.

Atunci se uită spre mine și-mi face cu mâna.

Iar eu dovedesc lumii întregi că sunt, într-adevăr, un laș, când mă-ntorc pe călcâie și plec, prefăcându-mă că nu văd.

QUINN

MĂ RIDIC ȘI URMEZ sunetul telefonului până în bucătărie, unde mă aștept să văd mobilul lui Esther trântit pe blat, lângă cutiile cu făină, zahăr și fursecuri. N-am eu norocul ăla. Nu sunt genul care să răspundă la telefonul ei sau măcar să remarce că sună, dar acum sunt îngrijorată. Poate că Esther are necazuri; poate că are nevoie de ajutorul meu. Poate că cea care sună e Esther, și vrea să-mi ceară ajutorul de pe propriul ei telefon. S-a rătăcit, n-are la ea destui bani pentru un taxi. Ceva de genul ăsta.

DAR, ATUNCI, M-AR PUTEA suna pe telefonul meu. Sigur că ar putea. Ar avea mai mult sens așa. Totuși. Poate...

Aprind lumina de deasupra aragazului și continui să caut, ghidându-mă după sonerie așa cum Hansel și Gretel se ghidau după firimiturile de pâine prin pădurea adâncă și întunecată. Sunetul pare îndepărtat și greu de auzit, de parcă aș avea vată în urechi. Deschid și închid cuptorul, frigiderul, dulapurile, deși pare absurd ce fac. Să cauți un telefon în frigider. Dar o fac oricum.

Îmi continui căutările. Telefonul sună o dată, de două, de trei ori. Sunt aproape sigură că apelul o să meargă la mesageria vocală și toate astea vor fi fost în

zadar, când îl găsesc, în fine, în buzunarul unui hanorac roșu cu fermoar care atârnă pe un umeraș în dulapul nostru minuscul de la intrare.

Înhață telefonul, smulgând hanoracul de pe umeraș cu ocazia asta și, în timp ce văd jacheta căzând pe podea răspund unui Apelant Necunoscut.

— Alo? spun eu, cu telefonul lipit de ureche.

— Esther Vaughan la telefon? întreabă o voce de la celălalt capăt.

Atunci spun trei cuvinte pe care, peste vreo treisprezece secunde, voi regreta că le-am zis:

— Nu e ea.

În aceeași clipă regret. *Da, eu sunt*. Pe de altă parte, de ce aș fi făcut-o când încă nu știam dacă mă interesează această conversație? E nevoie de ceva mai mult decât de un număr ascuns ca să-mi capteze atenția. Primesc mereu apeluri de la numere ascunse, în mod special de la recuperatori de credite care sună pentru facturi neplătite. Cărți de credit vechi cu niște sume care și acum mă fac să mă strâmb, pe care nu le-am mai plătit de ani întregi. Împrumuturi studențești.

— Dar este acolo? întreabă vocea.

E o voce masculină, aspră, care sigur n-o să piardă vremea cu politețuri, glumițe și prostii.

— Nu. Pot să-i transmit un mesaj?

Pun întrebarea în timp ce mâna mea scormonește deja prin semiîntuneric după tăbliță și un marker. Traversez încăperea, până la tăblița atârnată strâmb pe un perete, pregătită să mâzgălesc un nume și un număr de telefon sub mesajul criptic *Am ieșit un pic. Vin repede*, o frază care, dintr-odată, capătă nenumărate înțelesuri.

Am ieșit un pic. Vin repede.

Esther a scris asta. Știu sigur. Nu e scrisul meu; e al

ei. Îmbinarea de litere de mână cu cele de tipar, dintre litere mici și mari. Masculin și feminin în același timp.

Dar când a lăsat mesajul, mă întreb, și de ce?

Să fi fost săptămâna trecută, când a fugit înapoi la librărie să-și recupereze ochelarii falși pe care-i uitase? Sau acum vreo două zile, când s-a grăbit să ajungă la sucursala Edgewater a Bibliotecii Publice din Chicago, pe Broadway, să returneze o carte înainte de închidere, ca să nu fie penalizată pentru întârziere? Esther e obsedată să returneze cărțile la timp.

Sau – mă întreb în timp ce aștept ca tipul de la telefon să se hotărască dacă lasă un mesaj sau nu – sau poate că a lăsat notița aia azi noapte, înainte să iasă pe geamul dormitorului ei? Atunci, asta e. N-am de ce să fiu îngrijorată. Esther mi-a lăsat un mesaj; o să vină repede. Scrie foarte clar, chiar acolo, pe tăbliță.

Am ieșit un pic. Vin repede.

Apoi, spre groaza mea, bărbatul de la telefon răspunde scurt, pe un ton înțepat:

— E o chestiune confidențială. Aveam o întâlnire programată pentru această după amiază. N-a apărut.

S-ar zice că *această* informație – comportamentul dezlânat și neglijent al lui Esther – nu e chiar așa de confidențială ca numele lui sau motivul pentru care a sunat. Încerc să deslușesc zgomotele de pe fundal: mașini, valurile oceanului, un blender. Nu-mi dau seama. Se îmbină toate într-un singur lucru: zgomot. Gălăgie. Zarvă. Un întreg balamuc.

— Pot să-i spun că ați sunat, încerc eu, sperând să-mi dea un nume sau un motiv pentru apelul lui.

— O să revin, îmi spune, apoi închide.

Rămân în picioare, în mijlocul bucătăriei, cu tălpile goale pe gresia în pătrățele alb cu negru, și mă uit cum se

întunecă ecranul telefonului din mâna mea. Apăs pe butonul de *home* și îmi trec degetul peste ecran. Telefonul îmi cere parola lui Esther. *Parolă?* Inima stă să-mi sară din piept. *Fir-ar!*

Încep să apăs aiurea pe taste până când telefonul se blochează cu totul și se și dezactivează, iar acum trebuie să aștept un minut întreg – șaizeci de secunde lungi și înnebunitoare – ca să pot face asta iar. Și iar. Și iar.

Nu-s cea mai isteață din curtea școlii. Mi s-a mai spus asta. Așa că n-ar trebui să mă surprindă faptul că habar n-am cum să intru în telefonul lui Esther fără parola sau amprenta ei. Cu toate astea, mă surprinde.

Mă consolez cu promisiunea tipului că va suna iar. Vocea aspră de la telefon a zis că o să sune iar.

Data viitoare o să mă descurc mai bine, îmi spun eu. O să mă descurc.

ALEX

E SEARĂ ACASĂ la mine. Gătesc. Taică-meu se uită la televizor, cu picioarele cocoțate pe vechea măsuță de cafea și cu o bere în mână. E beat, dar nu e praf. Încă mai știe care-i stânga și care-i dreapta, ceea ce e o mare realizare zilele astea. L-am găsit treaz când am ajuns acasă de la muncă astă seară. Tot o mare realizare. Pare să fi reușit chiar și să facă un duș. Se schimbase de cămașa cu dungi și nu mai puțea a parfumul ăla oribil și nici gura nu-i mai mirosea ca azi dimineață. Acum pute doar a băutură.

La televizor e un meci de fotbal american. Joacă *Detroit Lions*. El zbiară la ecran.

Sunt chiftele de pui în cuptor, iar pe aragaz de încălzește o conservă de fasole verde. Taică-meu intră în bucătărie să-și mai ia o bere și mă-ntreabă dacă nu vreau și eu una. Mă uit în ochii ăia injectați și zic:

— Am optsprezece ani.

Totuși, nu sunt sigur că asta înseamnă mare lucru pentru el.

Pe ușa frigiderului e un desen pe care l-am făcut acum vreo doișpe ani cu creioane cerate Crayola, o reprezentare a spațiului: soarele, luna, stelele, Neptun și Jupiter. Tocit pe la margini, cu un colț lipsă, a picat din

magnetul ăla de un milion de ori. Culorile sunt șterse. În ultima vreme, totul pare din ce în ce mai șters.

Sub același magnet e o carte poștală de la mama mea. Am aruncat-o la gunoi când a sosit, dar taică-meu a găsit-o acolo, printre resturi de șuncă și boabe de porumb, și a scos-o. Asta e din San Antonio. Pe ea scrie *The Alamo*.

N-ar trebui să fii așa de dur cu ea, mi-a zis el când a găsit vederea în gunoi. Apoi a urmat fraza pe care taică-meu o spunea mereu când venea vorba despre mama: *A făcut cum s-a priceput ea mai bine*.

Dacă zici tu... asta spusesem, apoi ieșisem din cameră. Mă întreb dacă este posibil să urăști pe cineva și să-ți fie milă de persoana respectivă în același timp. Îmi era milă de ea, sigur. Nu era făcută să fie mamă. Dar o și urăsc. Taică-meu e un bețiv ordinar și, din ce bea mai mult, d-aia se gândește mai mult la mama. La felul în care ne-a părăsit acum mulți ani, fără să-și ia măcar la revedere. La faptul că încă mai ține fotografia lor de la nuntă agățată pe peretele din dormitor, la faptul că el încă mai poartă verigheta, deși ea a plecat acum treisprezece ani. Când eu aveam cinci ani. Eram un băiețel cu Lego și jucării din Războiul Stelelor. Atunci a plecat.

În locul lui, aș fi aruncat verigheta aia de mult. Nu că-i port ranchiună sau ceva, pentru că nu e cazul. Pur și simplu aș fi aruncat verigheta. Sau aș fi amanetat-o, așa cum el mi-a amanetat inelul de absolvire ca să-și cumpere băutură. În loc să se întâmple așa, devine un subiect important de conversație la întâlnirile eșuate pe care taică-meu le are cu diverse tipe singure din oraș – un rezervor care se golește rapid și care, în curând, va seca de tot. Se prea poate să fi ieșit, deja, cu toate. Poate că excepția e Ingrid, tipa cu agorafobie, din motive pe care nu e cazul să le explic. Taică-meu se duce la întâlniri

la taverna din oraș, unde se-mbată și începe să povestească despre cum mama ne-a părăsit pe amândoi când eu aveam cinci ani. Asta ar trebui să stârnească milă și simpatie, dar reușește doar să pară un pămpălău. Până la urmă, de fiecare dată, taică-meu începe să plângă și alungă femeile una câte una, așa cum dobori conservele goale aliniate pentru un exercițiu de tir.

Habar n-are de ce e încă singur.

E jalnic, ca să spun drept. Dar tot e tatăl meu și mi-e milă și de el.

Pun chiftelele și fasolea verde pe o farfurie întinsă, ciobită, și-l chem la masă; vine, împleticindu-se – cu berea în mână – și se așază pe locul lui din capul mesei, singurul scaun de unde poate să vadă televizorul.

— Prinde dracului mingea aia, urlă el, lovind tare în blatul mesei cu palma transpirată.

Furculița din dreptul lui face o tumbă în aer, apoi cade pe podea. Când se apleacă după ea, se lovește cu capul de colțul mesei din lemn și înjură. Apoi râde în timp ce fruntea i se umflă și i se înroșește.

O seară obișnuită la noi acasă.

Astă seară nu facem conversație despre nimicuri. În loc de asta, mă transform într-un model de bună purtare, demonstrez cum trebuie să folosești corect cuțitul ca să întinzi untul, cum trebuie să mănânci fasolea verde cu furculița, nu cu mâna. Mă uit cum taică-meu trece o jumătate de chiflă prin cutia cu margarină și-mi spun: nu-i de mirare că e singur. Avea mult mai multe de oferit mamei mele atunci când era tânăr, când muncea și nu bea. Nu mai e cazul să spun că toate astea s-au schimbat. Dar motivul plecării ei n-are nicio legătură cu toate astea, oricum. Motivul plecării ei? Faptul că era mamă. Eu. Încerc să nu mă las copleșit de acest gând.

— Nu sunt cartofi prăjiți, spun eu, în vreme ce el ia cu mâna câte o păstaie de fasole verde tăiată frumos și o bagă în gură, apoi o mestecă fără să-și închidă fălcile. Folosește furculița.

Mă ignoră și zbiară iar la televizor, aruncând în jurul lui stropi de salivă. Salivă verde, ca fasolea.

Se ridică în picioare și urlă, arătând cu degetul spre arbitrii de la televizor de parcă oamenii ăia l-ar auzi:

— A furat startul! Ce-ai, jegosule, ești orb? A *furat startul*.

Apoi se așază la loc. Mă uit la el cum stă la masă și mănâncă. Remarc felul în care-i tremură mâinile. Taică-meu are un tremur, fie că-și dă seama sau nu. Eu îmi dau seama. Îi tremură mâinile, cu mișcări mici și rapide, de fiecare dată când vrea să le folosească la ceva: ca să apuce o chiftea, să salte capacul altei sticle de bere. Asta mă face să-mi amintesc de mâinile bunicului, deși lui îi tremurau doar de bătrânețe. Câteodată, lui taică-meu îi tremură mâinile așa de tare încât trebuie să-i desfac eu berile. Ciudățenia e că, din ce bea mai mult, d-aia îi tremură mâinile mai puțin; e un soi de paradox. Mâinile lui se liniștesc abia când se face praf. Mie mi s-ar părea corect să se-ntâmple invers, dar, chiar și așa, pentru mine, mâinile lui sunt un bun indicator despre cât a băut. Niciodată n-are rost să-l întreb cât a băut; fie e prea beat ca să-și amintească, fie minte. Astă seară n-a băut destul.

Sare în picioare ca să-l certe pe antrenor pentru strategia de joc. Apoi se așază. Apoi se ridică iar când mingea zboară din mâinile fundașului și e interceptată – de data asta își răstoarnă scaunul când sare în picioare. Se uită, oripilat, cum cei de la Giants aleargă cu mingea pe teren. Nici nu e nevoie să mă-ntorc ca să mă uit la televizor. Îmi povestește el ce se-ntâmplă, după care aruncă cealaltă

jumătate de chiflă spre ecran. Apoi se ridică să-și mai ia o bere, trimițându-i la dracu' pe toți jucătorii de la Lions care sunt în clipa aia pe teren.

Deci nu-i de mirare că nu-i dau atenție când spune *Boschetar*. Vorbește despre televizor. O fi porecla cuiva sau așa le-o zice el, mai nou, antrenorilor și jucătorilor. *Boschetari nenorociți.*

— M-ai auzit? mă-ntreabă, și abia atunci realizez că vorbea cu mine.

Are o bucățică de fasole verde pe bărbie. Elegant.

Observ că taică-meu nu se uită la mine, așa că mă răsucesc pe scaun și mă uit în direcția în care se uită și el, pe fereastra din față a casei noastre, peste drum.

Și atunci văd iar lumina aia. *Se aprinde, se stinge.*

Ca o contracție involuntară a unui mușchi. O tresărire, un tic.

Se aprinde, se stinge.

— Iar s-au aciuat acolo niște nenorociți de boschetari, zice taică-meu despre casa galbenă de peste drum de a noastră.

Casa cu o poveste, genul de poveste despre care nu vorbește nimeni, dar pe care o cunoaște toată lumea. Nu e prima oară când oamenii străzii se adăpostesc acolo. De-a lungul timpului, toate scursurile societății au locuit în casa aia. Câte un vagabond s-a mai instalat și a stat acolo o vreme, gratis. De obicei pleacă singuri, fără să fie nevoie să cheme cineva poliția sau ceva, dar tot e neplăcut să știi că un boschetar oarecare stă în casa de peste drum.

În curtea din spate, o anvelopă transformată în leagăn atârnă abandonată de un stejar bătrân, uitat odată cu casa. La geam încă se văd perdelele, unele vechi, diafane, care au fost albe cândva. Acum sunt îngălbenite și sfâșiate ciudat, de parcă cineva s-ar fi apucat să le ciopârțească

special, cu foarfeca. Cel mai probabil, șoarecii le-au ros dantela. Betonul cade de pe pereții casei ca firimiturile de fursecuri, măcinat în bucățele care pătează gazonul. Peste tot sunt plăcuțe cărora oricum nu le dă nimeni atenție: *Intrarea interzisă* sau *Fără aprobare locativă*. Sunt tăblițe negre, scrise cu litere portocaliu aprins. N-ai cum să le ignori. Și totuși, oamenii asta fac. Ignoră plăcuțele și intră.

Acum locuiește acolo un vagabond sau poate că... Nu. Scutur din cap. N-are cum. Am zis deja. Nu cred în fantome.

Dar ăsta-s eu. Ceilalți oameni din oraș cred. Fiecare orășel din America are o casă bântuită.

Cea din orașul nostru este, întâmplător, chiar vizavi de a mea.

N-am cunoscut niciodată familia care a locuit acolo. Acum, când cineva vorbește despre ea, spune doar „casa aia". E goală de mulți ani, de dinainte să mă nasc eu. Cred că nu m-a interesat niciodată suficient cât să întreb cine a stat acolo. Din punctul meu de vedere au plecat de mult, lăsând în urmă urma frânturi de amintiri și o casă descompusă. Dintre cei care au locuit acolo, singura pe care o mai menționează oamenii este defuncta Genevieve, deși nu i se spune niciodată numele, ci „ea" sau „chestia aia" Unii susțin că au văzut-o, că au văzut fantoma mișcându-se prin casa în care sufletul i-a rămas captiv pe vecie.

Dar eu nu cred că chestiile astea. Sunt prostii. Nu există fantome.

— Boschetari nenorociți, mai zice taică-meu o dată.

Se ridică de la masă și se împleticește spre frigider să-și mai ia o sticlă de bere. Pune dopul pe blatul de la bucătărie; se duce în sufragerie să se uite în continuare la meciul de fotbal. Își lasă farfuria murdară pe masă ca s-o spăl eu și șervetul pe podea, ca să-l ridic tot eu.

QUINN

N-AM MULT DE AȘTEPTAT până să fiu pusă iar la-ncercare.

Stau în picioare, în bucătărie, când sună telefonul din mâna mea. Telefonul lui Esther. Tresar. De data asta nu mai e de la un număr ascuns, e un număr local, cu prefixul 773. Femeia care a sunat are o voce plăcută, alertă, s-ar putea să fim de aceeași vârstă, deși e greu să-mi dau seama la telefon pentru că, în mod evident, nu o pot vedea. Întreabă dacă e Esther la telefon și, de data asta, răspund mândră:

— Da, eu sunt.

Mă amuză să mă prefac că sunt Esther. O admir enorm pe Esther. Dacă ar fi să fiu oricine altcineva din lumea asta, aș vrea să fiu Esther. E frumoasă și inteligentă și bună. Uneori e neînfricată și impulsivă, dar e o bună colegă de apartament.

Însă toate acele gânduri mă părăsesc rapid când femeia de la telefon spune:

— Sun în legătură cu anunțul din *The Reader*.

— Ce anunț? întreb eu, uitând preț de-o clipă că se presupune că eu sunt Esther.

Poate că încearcă să vândă niște lucruri, să mai scape de rahaturile alea din magazie. Cui îi trebuie o lampă

veche cu lavă artificială, oricum? Sunt super demodate.

Dar îmi cade fața când femeia spune:

— Anunțul pentru o colegă de apartament.

Încremenesc.

— Ai găsit deja pe altcineva? întreabă ea, și trece enorm de mult timp până când reușesc din nou să vorbesc.

O mie de gânduri nebunești îmi trec prin cap, dar în mijlocul lor rămâne o singură întrebare care revine obsesiv: *de ce?* De ce a dat Esther anunț în *The Reader*, de ce caută o nouă colegă de apartament, de ce vrea să scape de mine? Sunt rănită. Mă doare sufletul de parcă aș fi fost înjunghiată pe la spate cu pumnalul lui Romeo. Știu că sunt dezordonată și că plătesc doar patruzeci și cinci la sută din chirie, și nu cincizeci, așa cum căzuserăm inițial de acord, știu că n-am mereu bani să pun la facturile de utilități sau că las luminile aprinse și uneori uit să opresc apa de la chiuvetă. *Dar totuși, Esther*, izbucnesc eu pe tăcute, în gând, întrebându-mă care colegă de apartament e mai nasoală: Esther sau eu. *Cum ai putut să-mi faci una ca asta?* Unde își imagina că o să mă duc dacă ea mă dă afară? Înapoi, acasă, într-o America a suburbiilor, să locuiesc cu mama și tata cu și pustnica de Madison? Imposibil. Esther putea să-mi spună care-mi sunt lipsurile; puteam să discutăm despre ele. Putea să-mi dea un soi de avertisment înainte să ia decizia de a mă arunca afară. Să-mi dea ceva timp să găsesc alt apartament, pe altcineva cu care să locuiesc. Mi se strânge inima. Credeam că Esther e prietena mea, dar poate că mă-nșelam. Poate că, în tot acest timp, Esther n-a fost mai mult decât colega mea de apartament.

— Nu e nimic dacă ai găsit pe altcineva. Nu e nicio problemă, spune femeia de la telefon.

Îmi dreg glasul, înghit nodul din gât iscat de sentimentul copleșitor că am fost trădată și îi spun:

— Nu, n-am găsit. Chiar mă bucur că ai sunat.

Aranjez o întâlnire cu tânăra care urmează să mă înlocuiască, să-mi ocupe locul de la masa din bucătărie, pe cel de pe canapeaua trandafirie, cea care, în curând, va locui în camera mea și va deveni cea mai bună prietenă a celei mai bune prietene a mea, în vreme ce eu voi fi aruncată la gunoi ca un rest de mâncare.

Îmi spun că o să fiu singură-cuc, în orașul ăsta mare, fără Esther. Orice aș face, nu-mi permit să plătesc singură chirie într-un apartament din oraș. O mie o sută de dolari, atâta costă aici, iar, în Chicago, e un chilipir. Esther locuiește în apartamentul ăsta de ani întregi, iar ăsta e și motivul pentru care e mai ieftin decât oricare altul, similar, din cartier. Dacă eu m-aș duce acum la doamna Budny și i-aș spune că vreau propriul apartament, mi-ar cere o mie șase sute de dolari pe lună, iar eu nici nu mă pot apropia de suma aia.

Stabilesc să mă văd cu înlocuitoarea mea mâine, după muncă, la o cafenea mică de pe *Clark*. Ne luăm la revedere, deschid versiunea online a ziarului *The Reader* și văd anunțul. *Femeie caută colegă de apartament cu două dormitoare, în Andersonville. Excelent amplasat. Sunați la Esther.* A lăsat acolo numărul ei de telefon și o fotografie din stradă a intrării în apartamentul nostru, cu frunzele uscate căzute din copaci de parcă poza ar fi fost făcută ieri sau alaltăieri.

De ce, Esther? întreb eu pe tăcute, aproape implorând. *De ce?*

LUNI

ALEX

Mă trezesc devreme, cu mult înainte de răsărit, și ies în aerul rece al dimineții; am un drum lung de făcut prin oraș, ca să-i fac cumpărăturile lui Ingrid, așa cum am promis. Aerul e aspru azi ș greu de respirat. Îmi face plămânii să ardă, iar mâinile și urechile să înghețe. Încui ușa în urma mea, lăsându-l pe taică-meu ațipit în casă. Am în mână facturi pe care trebuie să le las în cutia poștală. Le-am plătit cu banii câștigați săptămâna trecută, mai ales că factura de la gaz venise cu tot cu o somație cum că urma să rămânem fără căldură. Sosirea ei, în urmă cu o săptămână, m-a făcut să mă-nfig puțin în tata și să-i zic că ar face bine să-și adune mințile și să-și găsească ceva de lucru.

Mă bucur că a luat-o în serios.

În drum spre cutia poștală, arunc o privire spre casa aia veche și părăsită de peste drum, în căutarea potențialilor vagabonzi sau a vreunui semn de viață. E o priveliște urâtă, chiar e, o cicatrice pe strada noastră altminteri tolerabilă. Mai sunt case goale, proprietăți confiscate de bănci, case noi oprite în plină construcție, al căror gazon năpădit de buruieni e încă plin de diverse materiale de construcție. E un semn al vremurilor, criza asta a locuințelor din generația noastră, despre care

generațiile viitoare vor citi în manualele de istorie. Mă simt cumva copleșit de chestia asta, într-un mod ciudat, de conștiința faptului că toate casele astea abandonate, decrepite, neiubite fac istorie chiar în clipele astea.

Oamenii din cartier sunt, cei mai mulți dintre ei, simpli muncitori, care fac naveta tocmai din Portage, Indiana, sau Hobart, ca să câștige un ban și să-și plătească facturile. Lucrează în principal în industria de producție, dacă nu cumva sunt vânzători pe la vreun magazin din oraș. Banii se câștigă mai greu aici decât în altă parte și, cu toate astea, stăm mai bine decât oamenii din apartamentele alea amărâte de pe *Emery Road*, locuințele sociale, apartamente pentru cei cu venituri mici, subvenționate în parte de guvernul Statelor Unite.

Dar, indiferent cât de multe case răpănoase sunt aici, în cartier, sau prin oraș, asta e casa despre care vorbește toată lumea: casa aia galbenă ca un autobuz de școală, minimalistă și tradițională, cu anveloparea de aluminiu și acoperișul spart, de peste drum de mine.

Casa aia n-a fost mereu o pată în peisaj. Deși eu n-am privit-o niciodată altfel decât o cocioabă, am auzit din când în când vecinii, stând pe gazonul din fața caselor lor, cu brațele încrucișate, comentând dezamăgiți despre halul în care a decăzut casa de-a lungul anilor. N-a fost mereu așa de urâtă; mare păcat, mi-au zis. Chiar a existat o vreme când casa era locuită și frumoasă. Vecinii ar vrea-o demolată, dar banca, actualul proprietar al clădirii, nu vrea să plătească pentru asta. Costă mult. Așa că o lasă în pace. Acum, casa e o cicatrice; mereu a fost așa, de când eram mic. La fel ca restul lumii, aș vrea ca cineva să vină, s-o facă una cu pământul și să-i curme suferința.

Apoi, desigur, sunt poveștile despre fantoma lui Genevieve.

Copiii (tupeiști, proști sau cine știe cum) s-au mai strecurat pe la geamuri să arunce o privire înăuntru și i-au zărit spectrul prin sticla subțire. Dar nu doar copiii. Nu, și adulții spun că o văd, o apariție mititică, îmbrăcată în alb, care plutește dintr-o cameră în alta, singură și rătăcită, strigându-și mămica. În școala generală e un adevărat ritual de inițiere, cineva te provoacă să petreci o noapte în casa bântuită. Am făcut-o și eu când aveam doisprezece ani. Oarecum. Am rezistat acolo cel mult două ore. Jumătate din luptă era să ieși din propria casă fără ca mama sau tatăl tău să observe, deși tatăl meu era așa de împachetat încât habar n-avea dacă sunt acolo sau în altă parte. Dar ceilalți au fost nevoiți să-și mintă părinții, să spună că dorm în altă parte, sau să iasă pe geam din camerele lor la multă vreme după ce se presupunea că au adormit.

Dar era un soi de inițiere, să fii recrutat din ceata de tocilari în gașca mare, și asta cu prețul unei nopți petrecute cu o fantomă.

Așa că am făcut-o. Sau, cel puțin, am încercat.

Împreună cu niște prieteni, ne-am umplut gențile cu lanterne, bricege, binocluri și mâncare, și ne-am provocat și răs-provocat unii pe alții să petrecem noaptea acolo, în casa aia galbenă, cu o fantomă. De ce? Nu mă întrebați de ce. Pur și simplu.

Aveam cu noi un aparat foto de unică folosință, ca să facem poze cu care să ne lăudăm la școală a doua zi. Dovada că am făcut-o. Că am petrecut o noapte cu o stafie și am supraviețuit. Un băiat a adus ochelari pentru vedere de noapte, altul o cameră de filmat. Altul a venit cu ceva despre care susținea că e un monitor de termo-imagistică (nu era). Am intrat printr-un geam spart – m-am și zgâriat la picior într-un ciob de sticlă – și ne-am

instalat în ceea ce fusese cândva living-ul unei familii fericite, cu saci de dormit, perne și tot tacâmul. Am făcut poze, băieții și cu mine – lângă șemineul plin de pânze de păianjen, așezați pe o canapea veche, desfundată, plină de gândaci, și chiar trecând pragul spre camera ei. Camera *ei*.

Camera lui Genevieve.

Din poveștile auzite de-a lungul anilor, Genevieve fusese o fetiță neascultătoare. În cei cinci ani de dinainte de moartea ei, fusese prinsă de mai multe ori stricând cuiburile păsărilor și smulgând picioruşele gândacilor pe care-i prindea. Astea sunt lucrurile pe care oamenii și le amintesc despre Genevieve, pe micuța Genevieve care se urca în câte un pom ca să arunce pe pământ puii de prihor, după care cobora iute și îi zdrobea cu piciorul, în vreme ce mama prihor se uita, neajutorată și incapabilă să-și ajute bebelușii. Copiii de atunci ai cartierului, acum adulți, mulți dintre ei de mult plecați – deși părinții lor sunt încă aici – își amintesc că nu voiau să se joace cu Genevieve. Genevieve era crudă. Genevieve era rea. Trăgea copiii de păr; îi făcea în toate felurile. Îi făcea să plângă și să se prefacă adesea că-i doare stomacul ca să nu meargă la școală, pentru că, odată ajunși acolo, Genevieve le dădea pumni în burtă și șuturi în tibie. Avea un temperament oribil, sau cel puțin așa am auzit; și nu doar că se bosumfla, plângea sau se smiorcăia din te miri ce, așa cum fac de obicei copiii de cinci ani. Nu, ei i-ar fi trebuit o cămașă de forță sau măcar niște pastile.

Nu-i de mirare că jumătate din oraș crede cu certitudine că fata s-a întors în chip de fantomă, ca să-i bântuie chiar și după moarte.

Băieții și cu mine am rezistat în casa aia veche câteva ore până să ne dăm seama că nu suntem singuri acolo, moment în care am fugit. Dar n-avea nicio legătură cu

fantoma. Șobolanii ne-au venit de hac. Nenorociții de șobolani. Șobolani negri. Nu trecuse încă de 11 noaptea, când au ieșit să caute mâncare.

Chiar și acum, după atâția ani, lumea încă mai spune că se aud zgomote noaptea. Un copil care îngână cântece de leagăn, un copil care plânge.

Eu? Sunt destul de sigur că e doar vântul.

Dar alții nu-s așa de siguri. Unii sunt așa de superstițioși încât nici nu trec pe lângă casă, așa că traversează pe partea mea. Alții își țin respirația, ca atunci când treci pe lângă un cimitir și îți ții respirația ca nu cumva să inhalezi spiritul morților. Își strâng degetul mare în pumn, dar nu știu de ce fac asta. Știu doar că o fac. Superstițiile legate de moarte sunt răspândite pe aici.

Dacă umbra ta e fără cap, o să mori.

O bufniță care cântă ziua prevestește moartea.

O pasăre care se lovește de geam înseamnă, de asemenea, că moartea se apropie.

Moartea vine întotdeauna de câte trei ori.

Iar cadavrele trebuie scoase mereu din casă cu picioarele înainte. Mereu.

Eu nu înghit niciuna din chestiile astea. Sunt mult prea sceptic pentru așa ceva.

Partea ciudată e că ea nici măcar n-a murit în casa aia. Acolo a trăit, așa e, acolo a trăit Genevieve, dar n-a murit acolo. Deci ce să caute spiritul ei în casă?

Dar poate că sunt eu exagerat de pragmatic.

QUINN

NOAPTEA VINE ȘI PLEACĂ, dar Esther nu se-ntoarce acasă. A doua zi reușesc cu greu să mă târăsc pe ușă afară și spre muncă, pentru că tot ce-mi doresc, de fapt, să fac, este să stau acasă și s-o aștept pe Esther. Între patruzeci și opt și șaptezeci și două de ore, așa mi-a zis operatoarea de la 311, iar Esther lipsește doar de douăzeci și patru. Șaptezeci la sută dintre oamenii dispăruți pleacă de bună voie; și asta mi-a zis. Mai știu și că Esther își caută o nouă colegă de apartament – una care să mă înlocuiască – așa că încerc să fac conexiunile în minte și ajung ușor la concluzia că plecarea lui Esther are legătură cu mine și cu delăsarea mea. Sunt o colegă de apartament de toată jena; îmi dau seama de asta. Dar, totuși, indiferent dacă e sau nu vina mea, tot nu mă face să mă simt mai bine. Faptul că Esther mă vrea plecată e ca un bocanc în gură.

Dar nu pot să stau acasă în următoarele două zile și să aștept ca Esther să apară ca prin farmec. Trebuie să muncesc și sper că, atunci când totuși se va întoarce, o să putem vorbi despre asta.

Luni dimineață mă îndrept cu autobuzul 22 spre Loop, îmbrăcată într-o fustă scurtă, Dumnezeu știe de ce. La fiecare stație de autobuz – adică la fiecare intersecție

– ușile se deschid iar aerul mușcător de noiembrie îmi atacă picioarele dezgolite. Am un dres pe mine, nu mă-nțelegeți greșit, dar țesătura fină nu e capabilă să mă apere de vântul nemilos din Orașul Vânturilor. Am pantofii cu toc în geantă și sunt încălțată cu o pereche de adidași: imaginea mea de femeie de carieră.

Dacă m-ar vedea mama acum! Ar fi tare mândră.

Am căștile în urechi iar pe tableta din poală mi-am pus muzică, mai ales ca să acopăr corul de tuse, strănuturi și răsuflări ale celor din jurul meu. Ca să mă prefac că ei nu sunt aici, deși vocea mângâietoare a lui Sam Smith care mă imploră să rămân nu e cel mai rău mod de a-mi începe ziua. Un idiot a lăsat un geam întredeschis, așa că temperatura din autobuz n-are cum să depășească cincisprezece grade. Îmi strâng haina mai bine pe mine și îl reped pe bărbatul aflat pe locul din spatele meu, cerându-i să nu-mi mai pună mâna pe păr. Nu e prima oară când nimerim în același autobuz. E un vagabond, genul de om care-și cheltuie ultimul bănuț pe un bilet de autobuz. Nu pentru că trebuie să se ducă undeva, ci tocmai pentru că n-are unde să se ducă. Face asta ca să se-ncălzească. Merge până unde îl duce șoferul, apoi coboară. Mai cerșește câțiva bănuți și, când mai strânge încă doi dolari, își ia bilet și se urcă iar. Într-un fel, m-e milă de el. Oarecum.

Dar dacă mă mai atinge o dată, mă mut de pe scaun.

Se vede *Loop*, cu clădirile înălțându-se tot mai sus, spre cer, când ieșim din Andersonville și trecem prin *Uptown*, *Wrigleyville*, *Lake View* și *Lincoln Park*.

Și-mi aduc aminte, în timp ce 22-ul trece pe *Clark Street*, iar pielea mi se face de găină când scârbosul din spatele meu îmi pipăie buclele blonde. Sunt furioasă. Esther încearcă să mă-nlocuiască.

E ca atunci când dai cu degetul de la picior într-un colț de mobilă sau când elimini o piatră de la rinichi. Doare. Mai rău, e ca atunci când îți prinzi degetele în portieră. Îmi vine să plâng și să țip. Simt că inima îmi e pustiită de informația asta nouă pe care parcă nu o pot înțelege. O aud iar, în minte, pe fata care a sunat aseară pe telefonul lui Esther, cu vocea ei veselă și credulă care zicea: *Sun în legătură cu anunțul din* The Reader. *Anunțul pentru o colegă de apartament*.

Habar n-are că, în mai puțin de un an, Esther s-ar putea să-i tragă și ei un șut în fund.

Cobor din autobuz și mă grăbesc spre clădirea în care lucrez, un zgârie-nori de pe *Wabash*. E o clădire înaltă, neagră, cu cincizeci de etaje identice, toate pline de birouri. Priveliștea minunată pe care o oferea cândva este obstrucționată acum de cea mai recentă și totodată cea mai mare monstruozitate arhitecturală: nouăzeci și nouă de etaje de oțel și sticlă care au răsărit în mijlocul orașului aproape peste noapte, fix peste drum de serviciul meu. Avocații pentru care lucrez, cei cu priveliște panoramică și cu birouri aproape cât casa părinților mei, sunt oficați că nu se mai pot uita la Lacul Michigan pentru că un om de afaceri influent și superstructura lui le-au furat panorama.

Probleme de castă superioară.

Iau liftul până la etajul patruzeci și trei și îi zâmbesc recepționistei, care-mi zâmbește, la rândul ei. Sunt aproape sigură că habar n-are cum mă cheamă, dar măcar nu-mi cere legitimația. Am jobul ăsta de trei sute șaizeci de zile. Adică de foarte multe zile de luni. Nu-mi place absolut deloc ce fac; în ierarhia neoficială, asistentul de proiect e undeva mai jos chiar și decât oamenii de serviciu, adică bărbații și femeile care spală pe jos și curăță

toaletele de urină.

Motivul pentru care mi-am dorit slujba asta e că aducea bani. Nu mulți, dar aducea. Și nici nu prea aveam ce face cu o diplomă în arte liberale, dată de un colegiu de rahat. Dar asta puteam face.

Când ajung la muncă, întâi și-ntâi încerc să dau de Ben. Ben, care nu m-a mai sunat înapoi aseară pentru că era prea ocupat cu iubita lui, Priya. Dar nu mă gândesc prea mult la asta; n-am voie. Nu vreau să mă gândesc la Ben și Priya în clipa asta, la Ben și Priya și la nemăsurata mea gelozie. Mă concentrez la ce am de făcut acum. Trebuie să dau de Ben. Trebuie să vorbesc cu Ben despre Esther.

Așa că o iau pe scară spre etajul lui Ben. Firma noastră, o firmă de avocatură cu sucursale în toată țara și cu peste patru sute de avocați, ocupă unsprezece etaje de birouri din clădirea neagră. Etajele sunt identice, cu juriști și asistenți de proiect ca mine, înghesuiți între separatoare de birou la fiecare nivel, obligați să-și ducă zilele printre teancurile de dosare și copiatoare. Acolo unde stăm noi nu prea avem parte de lumină naturală, ci de tuburi de neon care nu-mi avantajează deloc culoarea pielii și a părului. Lumina mă face să par gălbejită și bolnăvicioasă, așa că cineva ar putea crede că sufăr de icter, provocat de vreo boală a ficatului sau a vezicii biliare. Elegant.

Eu lucrez la etajul patruzeci și trei. Ben, la patruzeci și șapte. Urc treptele una câte una, străduindu-mă să nu mă gândesc cât de sinistră e casa scării. Nu prea circul pe acolo, dar uneori parcă nu vrei să te trezești înghesuită într-un lift mic, laolaltă cu trei sau cinci sau chiar șapte avocați șmecheri, iar azi e una dintre acele zile.

Când ajung la birouașul lui Ben, de la etajul patruzeci și șapte, e gol. Computerul e pornit, iar lângă scaunul lui

turnant se află o geantă de piele și o pereche de adidași. Știu că e pe aici pe undeva, prin clădire, și totuși nu e la biroul lui. Întreb pe acolo dacă l-a văzut cineva pe Ben, mascându-mi neliniștea cu un zâmbet palid.

— Era aici, dar acum nu mai e, îmi spune o jurist ă blondă care trece grăbită pe lângă mine cu o cutie în mână și clincănind pe podea cu pantofii ei cu toc, decupați la spate.

Evident.

Iau o bucățică de hârtie și îi las un bilet, străduindu-mă să scriu cât mai citeț, deși mâinile îmi tremură dintr-un milion de motive, sau poate chiar dintr-un milion unu. *Trebuie să vorbim. Urgent.* Așa îi scriu și las bilețelul pe tastatură, apoi mă întorc la propriul birou, îmbufnată.

În dimineața asta mi-a fost dată sarcina extraordinar de importantă de etichetare Bates a documentelor. Știu, sună important. Are chiar și un nume, *etichetare Bates*, așa cum au și puncticelele alea de deasupra unui *i* sau *j* mic – se cheamă *tremă*, un lucru simplu pe care l-am descoperit căutând ceva pe internet pentru unul dintre cei mai importanți clienți ai firmei – sau așa cum faptul că al doilea deget de la picior e mai lung decât degetul mare se cheamă *Degetul lui Morton*. Lucruri importante, demne de nume importante. Ca etichetarea Bates. Chestiuni de viață și de moarte.

Dar nu. Ceea ce fac, de fapt, este să lipesc sute de mii de etichete numerotate pe enorm de multe documente, pentru ca, după aceea, să mi se ceară să le fotocopiez de trei, de cinci sau de zece ori. Sunt cutii pline cu documente și cel mai rău e că nici măcar nu conțin detalii scandaloase ca acelea pe care le primesc avocații de divorț, ci informații *financiare*. Fiindcă eu lucrez pentru avocați de

drept comercial, bărbați plicticoși a căror plăcere e să se holbeze la documente financiare și să vorbească despre bani toată ziulica, în vreme ce pe mine mă plătesc cu câțiva firfirei peste salariul minim pe economie.

Pe măsură ce mă adâncesc în etichetarea Bates, mișcările îmi devin grăbite și repetitive, iar mintea îmi pleacă departe de teancurile de documente financiare din fața mea. Sunt la muncă, dar nu la muncă mi-e gândul. Nu mă pot gândi la altceva decât la Esther. Unde e Esther? Nu mă pot concentra la nimic, nici la etichetarea Bates a mormanelor de documente din fața mea, nici la trierea muntelui de corespondență și solicitări, marcând iar și iar numele clientului nostru cu un abțibild roșu, până când toate cuvintele încep să mi se încețoșeze înaintea ochilor. Reiau, în minte, ultima noastră conversație. Mi-a scăpat ceva ascuns în tonul sau în zâmbetul ei? Era bolnavă; nu se simțea bine. *Aș fi moartea distracției, Quinn. Du-te fără mine. O să te simți mai bine așa.*

Dar acum mă întreb: să fi fost ăsta un test? Oare Esther mă testa? Încerca să vadă ce fel de colegă de apartament sunt cu adevărat și dacă aș pune sau nu nevoile ei înaintea nevoilor mele?

Dacă e așa, atunci am picat testul. Am ieșit fără ea; m-am distrat. Când am venit acasă, nici măcar nu m-am gândit să trec pe la ea ca să văd cum se simte, dacă e OK. Nu mi-a trecut prin minte. Nu m-am oferit să-i aduc o pătură sau să-i încălzesc un castron de supă. O altă colegă de apartament, una mai bună, ar fi făcut supă. O altă colegă de apartament ar fi răspuns insistențelor lui Esther ca eu să ies „În niciun caz. În niciun caz, Esther. O să mă simt mai bine aici, cu tine."

Dar eu n-am spus asta. Am zis *bine* și am ieșit, grăbită, din casă. Nu m-am gândit de două ori înainte să decid că plec.

— Fir-ar să fie, spun eu cu voce tare când o foaie de hârtie taie pielea subțire a degetului meu arătător, iar sângele răzbate la suprafață și pătează o declarație de flux financiar. Fir-ar, fir-ar, fir-ar, repet eu, conștientă de faptul că frustrarea mea crescândă are de-a face mai degrabă cu Esther decât cu această sângerare nesemnificativă.

Mă doare degetul, dar inima mă doare și mai rău.

Esther încearcă să mă înlocuiască.

Preț de-o clipă, mintea mea analizează posibilitatea unei lumi fără Esther, iar gândul mă-ntristează.

— Ai o zi proastă?

Vocea mă face să ridic privirea de la tăietură și-l văd pe Ben în prag, într-o poziție care se cheamă *akimbo* (altă chestie pe care am descoperit-o întâmplător, căutând ceva pe internet, și care înseamnă să stai în picioare, cu mâinile-n șold). Ben zărește picăturile de sânge de pe mâna mea și-mi spune:

— Ia, hai să te ajut.

Ben poartă o pereche de pantaloni bej, de bumbac, strâmți pe picior, și un tricou polo în culoarea penelor de păun. E îmbrăcat impecabil și arată senzațional, deși se prea poate să fi venit la serviciu pe bicicletă, așa cum face deseori, o Schwim hibridă pe care o leagă de standul din oțel galvanizat pentru biciclete, lângă clădire. Arată ca un atlet, suplu dar musculos, mereu îmbrăcat în haine strâmte – și în partea de sus, și în partea de jos – ca să-i vezi fiecare mușchi gluteal și abdominal. Sau, cel puțin, așa-mi imaginez eu.

Faptul că mi s-a pus pata pe Ben nu e vreun secret. Sunt sigură că toată lumea știe asta.

Ben ia un șervețel dintr-o cutie și îl presează pe mâna mea. Mâinile îi sunt calde, iar mișcările hotărâte. Îmi ține mâna într-a lui, la câțiva centimetri deasupra inimii mele.

Zâmbind, mă trage ușor de braț și-l ridică și mai sus:

— Cică așa se reduce sângerarea, spune el.

Pentru prima oară după multă vreme zâmbesc și eu, de vreme ce amândoi știm foarte bine că nimeni n-a sângerat până la moarte din cauza unei tăieturi în hârtie. Singura chestie e că o să murdărească prostiile alea de documente financiare – se rezolvă cu alb corector –, dar eu n-o să pățesc nimic.

— Îmi pare rău că n-am văzut apelul tău de aseară. Ce s-a întâmplat? mă-ntreabă.

A venit cu bilețelul lăsat de mine: *Trebuie să vorbim. Urgent.*

Îmi vine să i le trântesc lui Ben în cap pe toate, acolo, pe loc, să-i povestesc totul: despre Esther, despre scara de incendiu, despre scrisoarea bizară către *Dragostea mea* și altele. Am atâtea să-i spun lui Ben, dar nu o fac. Nu încă; oricum, nu aici. Nu vreau să vorbesc aici. Bârfele se răspândesc prin locul ăsta mai ceva ca focul, or, ultimul lucru de care am nevoie e ca secretara băgăcioasă de alături să le spună tuturor celor din firmă ce colocatară de rahat sunt eu sau că Esther a renunțat la mine.

Ben, Esther și cu mine suntem precum cei trei muschetari. Eu sunt cea care a închegat gașca asta. Pe Ben îl știam de la serviciu – am început să lucrăm la firmă în aceeași zi și am petrecut împreună opt ore cumplite în care am îndosariat formulare de la Resurse Umane, ne-am uitat la filmări stupide și am făcut protecția muncii. Eram plictisită de moarte când, după vreo două ore, Ben s-a întors spre mine cu scaunul lui turnant dintr-o sală de conferințe fițoasă și a imitat-o pe cucoana de la Resurse Umane care, în mod evident, își făcuse prea multe injecții cu botox. Fața ei era o mască de gheață; nu putea zâmbi.

Am râs așa de tare încât sunt sigură că mi-a sărit cafeaua pe nas.

De atunci am rămas prieteni; aproape în fiecare zi împărțim prânzul, nenumărate pauze de cafea și zvonuri despre avocații din firmă.

Apoi a venit ziua în care m-am mutat cu Esther, cu vreo două săptămâni înainte ca „menajul" meu cu Ben să devină un „menage a trois". Esther a zis că ar trebui să dăm o petrecere ca să sărbătorim mutarea mea. A decorat apartamentul; a făcut o tonă de gustări. Normal că a făcut așa; e Esther. E genul de lucru pe care-l face Esther. A invitat o grămadă de cunoscuți de-ai ei: oameni de la librărie, de la facultate, din bloc și de prin cartier; pe Cole, fizioterapeutul de la etajul unu; pe Noah și Patty care stau pe aceeași stradă cu noi.

Eu l-am invitat pe Ben.

Toți ceilalți au venit și au plecat, dar la finalul serii am rămas eu, cu Esther și cu Ben, să batem câmpii despre câte-n lună și-n stele, până când s-a făcut dimineață și Priya l-a chemat acasă și ne-a stricat distracția. El a plecat fără tragere de inimă, iar în weekendul următor, când Priya era prea ocupată să-nvețe pentru un examen ca să aibă timp să stea cu Ben, el s-a întors.

Îți place de el, așa-i? mă-ntrebase Esther, care deja părea să știe răspunsul, imediat ce Ben ieșise pe ușă.

E așa de evident? o-ntrebasem la rândul meu. *Bine, nu e ca și cum ar conta, oricum. Are o iubită.*

Stăteam amândouă pe canapea și ne uitam la ecranul negru al televizorului.

Ei, a zis atunci Esther, în felul ăla complet lipsit de egoism, care o caracterizează, *atunci ratează ceva minunat. Știi asta, Quinn, așa-i?*

Iar eu am zis că da, deși nu știam.

Pierderea lui, mi-a spus Esther, și m-a pus să repet asta până când o să cred și eu același lucru.

Weekend-ul următor, Ben venise iar să stea cu Esther și cu mine.

Dacă există cineva pe lumea asta care mă poate ajuta s-o găsesc pe Esther, ăla e Ben.

Așa că, stând acolo, la birouașul meu dintre separatoare, când Ben mă-ntreabă ce s-a întâmplat, eu îl întreb la rândul meu:

— Vrei să mergem la masă?

Și, deși nu e nici măcar ora unsprezece, Ben nu comentează.

— Hai să mergem, zice el.

Mă ridic de pe scaun și plecăm împreună.

Mergem la *Subway*, ca de obicei, și tot ca de obicei comand același lucru: sandviș cu vită în chiflă integrală, iar el își ia o salată cu pui. Când ne așezăm la o masă de la geam și ne uităm cum curge viața orașului pe strada de lângă noi, abia atunci îi mărturisesc lui Ben:

— Esther n-a venit acasă azi noapte. Esther n-a venit acasă nici sâmbătă noapte, adaug eu, vinovată, aproape șoptind.

Se fac lucrări de construcție pe *Wabash*, așa că e gălăgie: pickhammere, fierăstraie, bormașini și tot tacâmul. Încerc să înăbuș zgomotul, și pe cel de afară, și pe cel din interior. Zgomotul făcut de muncitorii de afară. Zecile de clienți din restaurant, care stau nerăbdători și înfometați la o coadă lungă și vorbesc la telefoane. Tipul care face sandvișurile întrebând la nesfârșit același lucru, ca textul unei piese de pe un CD zgâriat: albă sau integrală? Albă sau integrală? Pentru o nanosecundă, mă prefac că în încăpere sunt doar eu cu Ben, că nu ne inundă mirosul de legume, brânză sau pâine proaspătă, că

suntem într-un loc romantic, cum ar fi la *Trattoria 10* de pe *Dearborn*, sau la *Everest*, pe terasa Bursei din Chicago (un loc în care cel mai probabil nu voi ajunge niciodată), și că mâncăm coaste de miel sau pulpă de vânat în vreme ce privim *Loop*-ul de la etajul patruzeci. Chelneri și chelnerițe care ni se adresează cu *domnule* și *doamnă*, care aduc șampanie și un singur sorbet pe care să-l împărțim, cu două linguriță – tacâmuri pe care probabil că nici nu mi le-aș permite. Ei, asta ar fi romantic. Îmi imaginez forța cu care genunchiul lui Ben se lipește de mine pe sub masa de bistro și mâna sigură care se întinde peste fața de masă albă, scrobită, ca s-o apuce pe a mea când eu îi mărturisesc, tristă, că *Esther n-a venit acasă nici sâmbătă seară.*

Ben duce furculița la gură apoi o lasă jos, abandonând salata din fața lui.

— Cum adică Esther n-a venit acasă?

Îngrijorarea face să-i apară cute și gropițe pe frunte și la tâmple. Scoate telefonul din buzunar și se apucă să caute prin agendă până dă de Esther.

— S-ar putea să fie supărată pe mine, spun eu.

— De ce ar fi supărată pe tine?

Îi spun că nu știu, dar adevărul e că știu, și motivul nu e ceva anume, ci o serie de lucruri care duc la concluzia că sunt o colegă de apartament rea.

— Nu știu. Am dezamăgit-o, cred.

Dar și Esther m-a dezamăgit, iar acum sunt și furioasă, și supărată. Ben încearcă s-o sune pe Esther pe mobil, dar îl ating ușor pe brat și-i spun că e inutil să facă asta:

— Telefonul ei e acasă, îi zic eu, simțindu-mă și mai vinovată.

Și, pentru că Ben e deștept, logic și organizat (eu nefiind nimic din toate astea, ceea ce înseamnă că el e *yin* pentru *yang*-ul meu), își lasă emoțiile deoparte și se

concentrează la problema curentă:

— Sună la librărie. Vezi dacă s-a dus la muncă azi. Și părinții ei?

— O are doar pe maică-sa, îi răspund.

Sau, cel puțin, așa cred. Esther n-a vorbit niciodată despre un tată, un frate, o soră, un câine, un porcușor de Guinea, deși sigur că exista fotografia unei familii – o familie oarecare, familia ei? – în magazia aia, fotografie din cauza căreia Esther aproape că mi-a retezat degetul anul trecut, în decembrie, când am aruncat o privire în cutie. *Cine-i aici?* întrebasem eu, iar Esther răspunsese imediat, trântindu-mi capacul cutiei peste degete: *Nimeni*.

— Ai încercat s-o suni pe mama ei?

Scutur din cap:

— Nu știu cum o cheamă. Nici numărul de telefon nu i-l știu.

Îi spun că totuși am sunat la poliție. E un pas în direcția corectă, cred, dar ritmul e „un pas înainte, doi înapoi". Lucrurile nu par să se miște deloc.

— Uită-te în telefonul lui Esther, sugerează el.

Ridic din umeri:

— N-am cum. Nu-i știu parola.

Dacă nu cumva sună familia lui Esther, n-am ce face în direcția aia. Dar Ben nu vrea să se dea bătut. Îmi face cu ochiul:

— O să văd ce pot să aflu. Am relații.

Mă-ndoiesc că are. Mai degrabă cred că știe să umble pe internet și că are cont pe *LexisNexis*. Ăsta e cam singurul beneficiu când lucrezi la o firmă de avocatură: ai acces la o bază de date care îți permite să cauți în arhive publice și să verifici istoricul unei persoane.

Sunt cel puțin frustrată, parcă nu-s în stare să fac nimic ca lumea. Nu-s genul plângăcios, dar preț de vreo

două secunde chiar simt că-mi vine să plâng. Îmi vine să-mi ascund fața într-un șervețel de la *Subway* și să plâng cu sughițuri. Dar chiar atunci Ben se întinde peste masă și își trece mâna peste a mea. Încerc să nu interpretez asta altfel decât ca pe un gest prietenesc, dar mi-e greu să nu mă topesc atunci când îmi spune:

— Mă-ndoiesc că Esther e supărată pe tine. Sunteți cele mai bune prietene.

Îmi spun că da, așa credeam și eu, credeam că Esther și cu mine suntem cele mai bune prietene. Dar acum nu mai sunt așa de sigură.

— Deci tu suni la librărie, iar eu o caut pe mama lui Esther. O s-o găsim, promite el.

Atunci îmi dau seama că îmi place tonul lui, felul în care a preluat frâiele situației și o tratează ca pe o problemă pe care el trebuie s-o rezolve, și zâmbesc pentru că vânătoarea mea solitară, căutarea lui Esther Vaughan, a devenit acum o treabă pentru doi. Și sunt destul de mulțumită de partenerul meu de aventură.

ALEX

STAU LA UȘA CASEI lui Ingrid Daube și constat că toată curtea e plină de frunze uscate. Îmi propun să vin cu o greblă. Ca să adun cu ea frunzele lui Ingrid. Măcar atât să fac.

Ea n-are cum, pentru că asta ar însemna să iasă din casă, or așa ceva n-o să se întâmple. O să ningă în curând. Nu vreau ca gazonul ei să se usuce de tot.

Am în brațe două pungi de hârtie. În buzunar e restul de la cumpărături, un dolar și șaptezeci și trei de cenți. Țin câte o pungă în fiecare mână. Ridic un picior și apăs pe sonerie cu genunchiul, apoi aștept ca Ingrid să deschidă.

E soare afară. Nu e cald – nici pe departe, dar e soare. Ziua e rece. Pescărușii sunt gălăgioși în dimineața asta, fac ditamai scandalul. Se ridică în stoluri în văzduh, apoi se așază pe acoperișurile și pe copertinele clădirilor din oraș.

Când Ingrid deschide ușa, văd că arată neîngrijit. Are părul ciufulit și a rămas în cămașă de noapte și halat. Nu e machiată deloc și are riduri adânci, acum perfect vizibile în absența camuflajului oferit de machiaj. În minte îmi răsare un singur gând: Ingrid pare bătrână.

— Bună dimineața, îmi spune ea.

— Bună dimineața, îi răspund.

Vorbește repezit și mă poftește grăbită în casă, închizând rapid ușa pe care vântul se chinuie s-o deschidă la loc. Face toate astea pe repede-nainte, parcă străduindu-se să împiedice aerul de afară să intre. Așa e Ingrid câteodată. Câteodată, frica ei de lumea de afară începe și se termină în tocul ușii; atâta timp cât picioarele ei sunt în spatele pragului, e bine. Dar alteori îi e frică de aerul însuși: germeni, polen, poluare, fum, răsuflare și ce alte orori ar mai putea aduce adierea aia. Se pare că azi e una dintre acele zile. Mă trage de braț – aruncând o privire rapidă spre stradă, să se asigure că n-am fost urmărit, că vântul nu pândește cumva în spatele meu, pregătit să atace – și trântește ușa pe care o și încuie imediat. Cu tot cu lacăt.

Apoi inspiră adânc, expiră și zâmbește.

Zâmbetul ăla spune: „pfoa, am scăpat ca prin urechile acului"

Ingrid are zile bune și zile proaste, dar chiar nu e treaba mea care zi cum este, așa că mă prefac că nu văd și că nu-mi pasă. Nu știu mare lucru despre agorafobie, dar știu că uneori, când poștașul îi aduce corespondența, fanta pentru scrisori aproape că e blocată de corespondența livrată mai demult. Un băiețel din vecini îi duce tomberoanele la colț. Eu sau alt prost îi facem diverse comisioane. Din ce-am auzit, totul a-nceput cu un atac de panică pe care l-a făcut în piața din oraș. Era o sâmbătă de vară, acum câțiva ani, și era aglomerat ca la balamuc. Piața era plină, iar gura lumii spune că tocmai de asta a făcut Ingrid atacul de panică. Din cauza aglomerației. Era și foarte cald afară, sufocant, irespirabil. Peste tot erau cozi imense de oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată și nu-i cunoștea. Turiști. Unii trecători au văzut-o ducându-și mâinile la gât, sufocată; alții au auzit-o

țipând *Pleacă de aici!* și *Lasă-mă-n pace!*, așa că asta au făcut; au sunat la Urgențe să ceară ajutor. *Nu mă atinge!*, ar fi urlat Ingrid.

Teama de un nou atac este ceea ce o împiedică pe Ingrid să iasă acum. Teama de a pierde iar controlul, posibilitatea de a muri în piața orașului, în fața tuturor oamenilor care s-ar holba la ea și ar arăta-o cu degetul. N-a spus-o niciodată, dar asta bănuiesc. Pentru că, într-adevăr, piața aia e ultimul loc unde mi-aș dori să mor, înconjurat de mirosul de fileuri de pește și de turiști.

Ingrid îmi ia o pungă din brațe și o urmez în bucătărie unde, pe masa de lemn, sunt întinse niște cărți de joc. Joacă Solitaire. Ce trist. Lângă cărți are o hârtie pe care notează de câte ori câștigă jocul. Acum are trei la unu.

Tot pe masă sunt materialele pe care le folosește Ingrid ca să înșire mărgele. Panglici, sârme, sfori. Mărgele, închizători. Cutii din carton, goale, pentru bijuterii. Un curcubeu de hârtie de ambalat. O listă scrisă de mână, cu comenzi care trebuie onorate. Deși blocată în casă, Ingrid se dovedește a fi plină de resurse – reușește să facă singură bijuterii din mărgele și are un magazin online. Materialele îi sunt livrate acasă, iar curierul ia pachetele ce trebuie expediate – cutii de bijuterii, de mărime potrivită, care conțin coliere sau cercei. Ingrid reușește să-și câștige existența fără să trebuiască să iasă vreodată din casă. A-ncercat odată să mă-nvețe și pe mine cu să fac bijuterii; un colier, dar nu neapărat pentru cineva anume, că n-aș avea cui să dau un colier. Oricum, mâinile mele grăbite n-au reușit să-nvețe cum să îndoaie sârma, cum să pună mărgelele. Ingrid mi-a zâmbit dulce – se-ntâmpla cu ani în urmă – și mi-a mărturisit că sunt un ucenic de toată jena. După aceea m-am mulțumit doar să-i fac comisioane și să-i livrez mâncarea. Tot mi-a făcut un

colier, însă; nimic efeminat sau de papițoi, ci un colț de rechin pus pe un șnur reglabil, împreună cu câteva mărgele albe și negre. *Pentru forță și protecție*, așa mi-a zis când mi l-a pus în palmă. A spus-o de parcă exact lucrurile alea mi-ar trebui. Se presupune că asta reprezintă colțul de rechin: forță, protecție. A devenit talismanul meu, cel care-mi aduce noroc.

Îl port tot timpul, dar până acum n-a funcționat.

Azi o lălăim. Vorbim despre cum au pierdut cei de la *Lions* în fața băieților de la *Giants* aseară, despre faptul că o să facă fursecuri în după-amiaza asta. Vorbim despre vreme, despre pescăruși. *Nu i-am mai auzit niciodată așa de gălăgioși*, zice Ingrid. *Nici eu*, îi răspund. Dar sigur că i-am mai auzit. Pescărușii sunt mereu gălăgioși. Mă gândesc dacă să aduc vorba despre vagabonzii care s-au aciuat în casa galbenă de peste drum de a mea și mă hotărăsc că nu, nu e genul de conversație de care ar avea chef sau nevoie. O ajut să scoată cumpărăturile din pungi și să le așeze pe masă, ca apoi să le poată pune la loc. Îmi mai oferă o bancnotă de douăzeci, pentru deranj. Încerc s-o refuz. Mi-o îndeasă în palmă. De data asta o iau.

Trecem săptămânal prin ritualul ăsta.

Cât despachetează, Ingrid îngână un cântec. Nu-l știu, dar e un cântec de jale, posomorât, unul pe care nu-l recunosc, dar care mă-ntristează. E deprimant. O-ntristează și pe Ingrid. O-ntristează și o obosește. Mișcările îi devin mai încete, umerii mai căzuți.

— Te ajut? o-ntreb eu, luând pungile goale de pe blat și împăturindu-le.

— Am terminat, spune Ingrid în timp ce pune în raft o cutie de popcorn pentru microunde și închide ușa cămării. Ai mâncat ceva la prânz, Alex?

Se oferă să-mi facă un sandviș. O mint. Îi spun că am

mâncat. Îi spun *nu, mulțumesc.* Nu vreau să deranjez sau să devin, la rândul meu, un caz social, ceea ce oricum sunt deja. E greu de zis a cui viață e mai jalnică, a lui Ingrid sau a mea.

Apoi, nu știu de ce, când pungile sunt goale și știu că pot să-mi iau la revedere de la Ingrid și să plec, iau pachetul de cărți de joc de pe masă și încep să le amestec.

— Ai jucat vreodată gin? o întreb.

Ingrid se relaxează și zâmbește. A mai jucat gin. Știu asta pentru că am jucat cu ea într-o altă zi ca asta.

Ne așezăm la masă și împart cărțile.

O las să câștige primul joc. Așa mi se oare corect. La al doilea mă mai chinui și eu nițel, dar tot câștigă. Ingrid e o jucătoare destul de bună, chit că decartează și ia carte nouă cu mâini neîndemânatice. Mă privește fix pe deasupra evantaiului de cărți din mâinile ei, încercând să-și dea seama ce am: o damă de treflă, un valet de romb. Un as.

E bună și la iscodit, deși o face cu atât de mult tact încât nu te poți supăra pe ea.

— Lucrezi cu normă întreagă pentru doamna Priddy? mă întreabă când amestec cărțile pentru a treia oară.

— Da, doamnă, îi spun eu.

Își trece mâinile prin păr, domolindu-l. Trage de halat, să se asigure că e legat strâns. Se lasă moale în scaun, deși semnele stresului sunt tot acolo, în ridurile de pe față, în ochii neliniștiți. Se ridică și se duce la cafetiera mică și mă-ntreabă dacă vreau. Îi spun că nu, iar ea își toarnă o cană de cafea în care adaugă frișcă și zahăr, iar eu mă gândesc din nou la Pearl, la trupul ei care ieșea din apele Lacului Michigan, ud leoarcă. De ieri n-am putut să-mi scot imaginea asta din minte.

— Ceilalți copii au plecat la colegiu, spune ea, de

parcă eu habar n-aș fi avut de chestia asta, de faptul că niciunul dintre copiii cu care am crescut nu mai e aici. Nu ți se potrivea? mă-ntreabă.

— Nu mi-am permis.

Asta îi spun, dar normal că nu e adevărat. Mă rog, chiar e adevărat – taică-meu și cu mine nu ne-am fi permis așa o cheltuială, dar nici nu era nevoie. Am primit o ofertă completă pe care am refuzat-o. Cu tot cu taxe și cazare incluse. Am spus *mulțumesc, dar nu*. Mă duce capul, știu asta. Nu într-un fel ostentativ, pompos, ci mai degrabă într-unul șmecheresc, isteț. Cunosc cuvinte mari, dar asta nu înseamnă că o să le și folosesc. Deși, uneori, o fac. Uneori îmi sunt utile.

— Cum mai e tatăl tău? mă-ntreabă Ingrid, cu aerul că știe bine ce zice.

— Tot bețiv, îi răspund eu la fix.

Deja sunt ani întregi de când taică-meu n-a mai fost în stare să se țină de o slujbă. Se pare că nu poți să apari la serviciu cu ochii cârpiți și beat mort și să te aștepți să iei și bani pentru asta. După ce banca aproape că ne-a executat ipoteca pe casă acum câțiva ani, am început să lucrez cu jumătate de normă la Priddy, fiindcă ea s-a făcut că nu vede că am doar doisprezece ani. Spălam vase în spate ca să nu vadă nimeni, iar Priddy mă plătea, generoasă, la negru, ca să nu afle Fiscul. Devenisem încă unul dintre acele subiecte despre care știa tot orașul dar nu vorbea nimeni.

Atunci schimb subiectul, pentru că nu mai vreau să vorbesc despre tata. Sau despre colegiu. Sau despre faptul că restul lumii pare să meargă mai departe, în vreme ce eu am rămas înțepenit.

— Cică o să fie o iarnă friguroasă, spun eu în vreme ce vântul dă ture rapide în jurul casei, ca un pilot de curse

care face frânele să scrâșnească și cauciucurile să scârțâie.

— Nu-s toate friguroase? zice Ingrid.

— Mda.

— Mama ta ți-a dat vreun semn?

Pare că pur și simplu nu poate să renunțe la discuția asta despre tata, despre mama.

— Nu.

Ce-i drept, mai primesc uneori câte o vedere din câte un loc pe care n-o să-l văd niciodată: Muntele Rushmore, Cascada Niagara. Alamo. Ciudat e că pe ele nu scrie niciodată nimic, nici măcar numele ei.

— Nu e simplu să fii mamă, murmură ea, fără să se uite la mine.

Ingrid este mamă, deși copiii ei au dispărut de mult, la fel și soțul, din cauza unei tulpini extraordinar de agresive a virusului gripal, care a trecut pe aici cu mulți ani în urmă. Dar Ingrid e o mamă mult mai bună decât a fost mama mea vreodată, indiferent dacă mai are sau nu copii. Sigur a fost așa. Arată ca o mamă, cu ochi grijulii și zâmbet blând. Brațe moi, care par făcute să dea îmbrățișări perfecte. Nu că aș avea de unde să știu cum e asta.

Mă gândesc la cuvintele lui Ingrid: *nu e simplu să fii mamă*. Nu zic nimic despre asta. Cel puțin, nu din prima, pentru că nu vreau să zic ceva care s-o absolve pe mama de faptul că m-a părăsit.

— Probabil, reușesc eu să zic până la urmă.

Nu există nicio scuză pentru că a dispărut în toiul nopții, că s-a urcat în primul tren și a plecat din oraș fără să-și ia măcar la revedere. Taică-meu are o poză cu ea pe care o păstrează. Avea vreo douăzeci și unu de ani acolo. Erau împreună de puțin timp când a fost făcută poza. O lună, poate două. Greu de zis. În poză nu zâmbește. Dar asta nu-nseamnă mare lucru. E greu să mi-o amintesc pe

mama zâmbind vreodată. Are fața îngustă, cu bărbia ascuțită. Pomeți înalți, nas subțire. Ochii solemni, aproape severi, poate chiar răi. Părul brunet, tuns deasupra umerilor, e umflat în jurul capului, una dintre gafele generației ei, în anii '80-'90. E îmbrăcată în rochie, ceea ce e ciudat, pentru că nu-mi amintesc să-mi fi văzut mama în rochie vreodată. Dar în poza asta are o rochie pastelată, gri cu lila. Rochia are volane și o croială ciudată, dar în același timp e simplă, ca și cum ar încerca să pară altceva decât este. Exact ca mama.

— Cu toții greșim, spune ea, iar eu tac.

Apoi, cât ai zice pește, reîncepem să vorbim despre iarna grea care urmează. Despre frig, despre vânt, despre zăpadă.

După al patrulea joc, Ingrid îmi zice să plec:

— Nu trebuie să stai aici ca să-mi ții de urât, spune ea, strângând cărțile. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut.

Nu-s așa de sigur, dar plec, oricum.

Aș pune pariu că Ingrid are lucruri mai bune de făcut decât să stea cu mine.

Îi spun la revedere și ies din casă, lăsând ușa să se trântească în urma mea. De pe verandă, aud zăvorul închizându-se. Cobor cele câteva trepte și ies în stradă, chiar în clipa în care cineva parchează încet o mașină în fața mea și îi oprește motorul. Din ea coboară o tânără, cu o țigară între buzele subțiri. Ocolesc mașina și văd umbra unei siluete prelungi îndepărtându-se. Are o haină pepit, alb cu negru, un fes negru pe cap. Își poartă geanta de pânză de-a curmezișul corpului suplu; mâinile îi sunt îndesate în buzunarele pantalonilor. Câteva șuvițe scăpate de sub fes îi flutură în vânt.

Pearl.

Dispare în aerul dimineții, peste culmea colinei din capătul *Main Street*, înghițită de casele mari și copacii enormi care umplu acea parte a orașului; înghițită și digerată, așa că, fără să-mi dau seama, în timp ce eu rămân încremenit în mijlocul drumului, cu tălpile lipite de asfalt, ea deja nu se mai zărește.

Apoi aud scârțâitul unei uși de plasă și-l văd pe Dr. Giles în picioare, în fața căsuței lui, urmărind aceeași scenă.

Nu sunt singur. Dr. Giles și cu mine privim amândoi cum femeia pleacă, se evaporă peste deal, în ceața dimineții.

QUINN

În drum spre casă, sun la librărie, cerându-mi scuze de câteva ori pentru semnalul prost din autobuz. Mă străduiesc să par sinceră. Chiar mă străduiesc. Folosesc cea mai caldă voce de care sunt în stare, un amestec de bunătate, sinceritate și îngrijorare, ca un potpuriu aromat.

Femeia care răspunde la telefon este o cucoană pe nume Anne, rigidă, stresată și obsedată de reguli, caracteristici pe care le-am înregistrat prima și singura dată când ne-am întâlnit, atunci când am mers la librărie să-i țin companie lui Esther în pauza de masă de jumătate de oră. Când am intrat atunci în librărie și am anunțat motivul vizitei mele, Anne mi-a atras imediat atenția că am ajuns mai devreme, că, deși era 12:24 iar locul era pustiu, gol și mort, pauza de masă a lui Esther începea abia la douăsprezece și jumătate. Apoi a urmărit-o ca un uliu pe Esther cum aranjează cărți – cu coperta și cotorul la vedere – pe un raft din lemn până când s-a făcut douăsprezece și jumătate și ne-a dat voie să plecăm. În clipa aia m-am hotărât că nu-mi place Anne deloc.

Așadar e un mare ghinion că, dintre toți librarii care lucrează acolo, tocmai Anne îmi răspunde la telefon. Îi spun cine sunt. Încerc să par relaxată, să n-o las să-și dea

seama în ce încurcătură mă aflu, că au trecut treizeci și șase de ore, dacă nu mai multe, iar eu tot nu știu unde e Esther.

La celălalt capăt al telefonului e liniște. La-nceput mi-o închipui pe femeia bătrână, cadaverică, uitându-se prin librărie după Esther, și simt o urmă de speranță că e chiar acolo, la librărie, că lucrează, că aranjează cărțile cu coperta la vedere pe rafturile de lemn. Cel puțin, asta sper că se întâmplă în cele zece sau douăzeci de secunde de liniște deplină. Dar apoi tăcerea se prelungește așa de mult, încât sunt absolut sigură că apelul s-a întrerupt cumva din cauza conexiunii proaste din autobuz. Iau telefonul de la ureche și mă uit la ecranul pe care durata apelului curge mai departe. Cincizeci și trei de secunde, cincizeci și patru...

E tot acolo, pe undeva.

— Alo? Anne?

Cred că spun asta de câteva ori. Dar e greu să aud ceva. E gălăgie în jurul meu, motorul diesel al autobuzului face zgomot, oamenii din autobuz vorbesc, afară șoferii claxonează. E oră de vârf și e aglomerație. Ce surpriză.

— Esther trebuia să vină la trei, îmi spune Anne. Cumva ai *tu* idee unde e? mă-ntreabă destul de abrupt, de parcă aș fi încercat s-o păcălesc cumva, în ciuda sincerității și preocupării din vocea mea.

Nu mă deranjez să mă mai uit la ceas, pentru că știu foarte bine că e trecut de cinci. Navetiștii de seară sunt mulți și gălăgioși. Trupuri se lipesc de al meu, în timp ce stau în picioare agățată de bară ca înecatul de pai. Pute. Oamenii miros a transpirație și le miroase și răsuflarea, dovezi ale unei zile de muncă lungi. Brațul cuiva se lipește de mine și-mi lasă o dâră de sudoare pe piele.

Firește, mi se pare ciudat că Esther nu s-a dus la

serviciu. Esther se duce mereu la serviciu, chiar și în zilele alea în care abia se târăște din pat smiorcăindu-se că nu vrea să se ducă. Tot se duce. Muncește mult; se străduiește din cale-afară să le facă pe plac tuturor. Încearcă din greu să lase o impresie bună șefului și colegilor ei, chiar și lui Anne, deși în cazul acesta îmi dau seama că e o pierdere de vreme. N-o să reușească niciodată să-i facă pe plac lui Anne. Totuși, nu-i stă în fire lui Esther să nu se ducă, pur și simplu, la muncă; și, oricât de supărată aș fi pe toată povestea cu noua colegă de apartament – trădarea încă mă doare – nu vreau ca Esther să aibă necazuri sau să-și piardă slujba, așa că mă hotărăsc s-o acopăr.

— E bolnavă, îi spun eu lui Anne. Bronșită, posibil pneumonie.

E tot ce-mi vine în minte atunci, pe loc. Esther ar face asta pentru mine; știu sigur. Mă apuc să-i descriu în detaliu felul în care tușește. Îi spun despre flegma galben-verzuie și că timp de douăzeci și patru de ore Esther n-a putut să se dea jos din pat. Febră. Frisoane.

— Voia să-ncerce să ajungă azi la muncă, spun eu, gândindu-mă la firea muncitoare și conștiincioasă a lui Esther; chiar avea de gând să meargă la serviciu, în ciuda febrei și a frisoanelor. Probabil că se simte tare rău dacă n-a venit, adaug.

În ciuda spuselor mele, Anne spune că ar fi trebuit să anunțe că e bolnavă și că lipsește.

— Părea foarte bine sâmbătă, ține Anne să puncteze, ca și cum ar exista, totuși, posibilitatea ca Esther să nu fie bolnavă deloc.

— A apucat-o dintr-odată. A făcut-o praf.

— Ca să vezi, spune ea, dar ce vrea să spună de fapt este *mănânci rahat*.

DACĂ ACEASTĂ CAFENEA are un nume, eu nu-l cunosc. Pentru mine, e pur și simplu cafeneaua de pe *Clark*, colț cu *Berwyn*. Așa-i zic. E un loc în care mie și lui Esther ne place să mergem. Pentru noi, nici n-are nevoie de un nume. *Hai să ne vedem la cafenea*, așa spunem, și apărem amândouă ca prin farmec. Pentru mine, asta e definiția condensată pentru *cel mai bun prieten*. Să știi mereu ce gândește celălalt.

Doar că, acum, habar n-am ce gândește Esther.

Înainte să intru în cafenea, o văd prin geam și mă uit lung la părul ei roșcat, tuns în trepte, la pielea ca de alabastru. E seară și e mai întuneric afară decât înăuntru, așa că văd foarte bine interiorul spațiului cu design industrial, cu aspect curajos și nefinisat, mesele de oțel, vechiturile recondiționate și reciclate care atârnă pe pereți și tavan. Fata stă cocoșată pe un scaun înalt, de bar, la una dintre tejghelele de la geam și mă așteaptă, iar eu îmi spun: *a greșit de la cap la coadă*. Noi nu ne așezăm acolo, Esther și cu mine, ci mai degrabă la mesele mici, de bistro, care-ți oferă intimitate, cele din spate, de lângă șemineul din cărămizi și peretele de cărămidă aparentă. Și așteptăm să fim amândouă ca să comandăm împreună vreo licoare cu multă cafeină asupra căreia cădem de acord în timp ce așteptăm la coadă. Dar fata asta s-a dus la tejghea de una singură și și-a comandat băutura fără să aștepte să vadă ce vreau și eu. Și s-a mai și așezat la masa greșită.

Fata asta nu se potrivește cu Esther. Deloc. Așa decid atunci, pe loc.

Intru și traversez încăperea de-a curmezișul podelei din beton lustruit de la care nu-mi ridic privirea. Mă uit la fată abia când ajung lângă ea. E greu să privești în ochi persoana care are de gând să-ți fure viața – cu sau fără știință. Nu e vina ei, știu, dar asta nu mă face să-mi displacă

mai puțin. S-ar putea chiar s-o urăsc.

Merg și mă concentrez la propriile picioare, la vârful rotunjit al cizmelor de piele.

Fata își mută ochii deschiși la culoare de la geam la ochii mei și zâmbește; e un zâmbet plăcut, dar rezervat.

— Tu ești Esther? mă întreabă și-mi întinde o mână mică, iar eu îi spun că da, că eu sunt Esther, deși evident că nu sunt.

Eu sunt Quinn, dar acum nu e relevant. Eu sunt Esther.

Ea îmi spune că o cheamă Megan.

— Meg, adaugă ea, de parcă nu și-ar ști bine numele sau nu s-ar fi hotărât cine e.

Are o strângere de mână cel puțin letargică. Sclifosită. Nici măcar nu sunt sigură că ne atingem. Nu mă obosesc să-mi iau o cafea, știu că n-o să dureze mult povestea asta. Nici măcar nu sunt sigură de ce am acceptat să ne-ntâlnim, dar dintr-un motiv oarecare am vrut s-o văd cu ochii mei. Pare tânără și naivă, genul de fată care probabil că nu e-n stare să-și oprească un taxi pe stradă. Așa cum eram și eu. Mă așez pe un scaun înalt de lângă ea:

— Te interesează apartamentul, îi spun, iar ea mă asigură că așa este.

A absolvit facultatea de curând sau va absolvi în decembrie și caută o locuință nouă. Acum stă cu mama ei, care-i singură, în *Portage Park*, dar caută ceva mai aproape de *Loop*, ceva mai modern, cu oameni mai tineri. După absolvire, o așteaptă un loc de muncă în zona de vest din *Loop*. Are nevoie de un apartament care să fie aproape de mijloacele de transport.

— Aș *îmbătrâni* făcând naveta din *Portage Park*, îmi spune ea aruncându-și spre spate părul roșcat, cu un gest dramatic.

Chestia care mă scoate din minți este că vorbește exact ca mine, sau așa cum vorbeam eu cu luni în urmă, când am văzut *celălalt* anunț al lui Esther în *The Reader*, prima ei cerere pentru o colegă de apartament. Norocul meu, așa am crezut atunci, dar acum nu mai sunt așa de sigură. Acum mă simt ca un produs de serie, nu ca un unicat. Fiecare cuvânt al lui Meg îmi mai frânge puțin inima, când îmi spune că e graficiană, că – ecologistă dedicată – are de gând să meargă la serviciu pe bicicletă toată vara. Că partea cea mai grea din toată mutarea este că va trebuie să-și lase pisica acasă. Că-i place la nebunie să gătească și că până și ea își dă seama că e de-a dreptul obsedată de ordine. Toate astea îmi frâng inima nu pentru că sunt calități pe care să mi le doresc, ci pentru că mă fac să cred că Esther ar plăcea-o pe Meg. Cred că Esther ar plăcea-o mult pe Meg.

Dar întrebarea este: ar plăcea-o pe Meg mai mult decât pe mine?

— Cauți o colegă nouă de apartament? întreabă Meg.

Încuviințez din cap, uitându-mă pe geam la marea de trecători, navetiștii care tocmai au coborât din autobuzul 22.

— Colega mea de apartament e pe cale să se mute, îi răspund eu cu tristețe.

Apoi îi povestesc că, uneori, îi e greu să-și plătească partea de chirie. Că, uneori, mă arde la facturile de utilități, din care ar trebui să achite jumătate, sau că mănâncă din mâncarea mea fără să-ntrebe. Și e adevărat; chiar fac toate lucrurile astea. Dar asta nu-nseamnă că sunt o colegă de apartament rea. Sau sunt?

Ce-o să mă fac, mă-ntreb, dacă Esther îmi cere să plec?

Unde e Esther, mă-ntreb, și de ce nu vine acasă, la mine, ca să lămurim lucrurile? De ce nu vorbește cu mine?

Meg pune întrebări despre apartament, întrebări

logice despre chiria pe prima și ultima lună, despre garanție și dacă există sau nu o spălătorie în clădire. Întrebări pe care eu nu m-am gândit niciodată să le pun. Dar când mă întreabă dacă poate să și vadă apartamentul îi spun că nu. Nu încă, de fapt:

— Mai întâi, trebuie să discut cu alte câteva persoane care s-au arătat interesate, mint eu, deși mă-ntreb câte apeluri vor fi pe telefonul lui Esther în zilele următoare.

Un apel, zece apeluri, douăzeci de apeluri? Douăzeci de tinere sau tineri care vor să mă alunge din casa mea, să-mi ia patul, dormitorul și prietena cea mai bună?

— Ținem legătura, îi spun eu.

Apoi mormăi cât pot eu de încet, ca să nu audă, în timp ce mă-ndepărtez rapid și ies pe stradă, în fața cafenelei: *dar pur și simplu nu cred că ai fi potrivită, Meg.*

Deși, cred că ar putea fi Jane Addams sau Maica Tereza sau Oprah Winfrey și tot nu mi s-ar părea suficient de bună pentru Esther, indiferent dacă Esther a adus-o sau nu aici fiindcă a considerat că eu nu sunt suficient de bună pentru ea.

A naibii ironie.

ALEX

Rătăcesc pe străzi, căutând-o pe Pearl.

Merg pe o alee care taie drept prin cartierele orașului, de la casele impozante unde locuiesc oamenii putred de bogați, la casele mai mici, provinciale, ca aceea în care locuiesc eu – un soi de magherniță mai răsărite. De pe malul Lacului Michigan mă-ndrept spre interiorul uscatului, unde peisajul devine bucolic. Trec de școli, o școală elementară, un gimnaziu și un liceu, aliniate una după alta, trei clădiri șterse, din cărămidă alburie, unde sunt aduși copiii din orășelele învecinate ca să umple clasele. Steagul Americii flutură în fața fiecăreia dintre ele, mișcându-se în vântul agitat ca niște aripi de liliac. Steagurile sunt foarte zgomotoase; nu-s ca aripile unui singur liliac, ci ale unei întregi colonii de lilieci. Sunt copii afară, la locul de joacă; stau înghesuiți unii-ntr-alții ca să se-ncălzească, iar cei care au ora de sport, îmbrăcați în echipament, fac ture de alergare pe străvechea pistă de atletism a școlii. O mașină de pompieri gonește pe lângă mine, cu sirena și luminile pornite – departamentul de pompieri voluntari din oraș. Rămân pe marginea drumului și mă uit după ea, încercând să zăresc vreo urmă de fum în depărtare, în vreme ce roțile mari ale mașinii

aruncă în urmă pietriș. Sper că taică-meu n-a reușit să dea foc la casă. Din fericire, mașina o ia în direcția opusă casei noastre.

Merg mai departe, trec de vechea biserică protestantă, de vechiul cimitir, de noul cimitir, de cafenea. Trec pe sub cabluri de înaltă tensiune și ascult zumzetul lor electric; pe lângă ferme, pe lângă parcele cu porumb uscat care au fost culese și care, acum, așteaptă să fie curățate de uscături; pe lângă ferme de animale, cu vaci grase și vaci slabe și tot felul de alte vaci. Suntem în Michigan, în Midwest, iar orașul nostru e chiar la marginea Centurii Porumbului; nu-i nevoie să mergi prea departe în orice direcție ca să vezi o fermă. Merg în cercuri, pentru că n-am nimic mai bun de făcut. Ar fi minunat să muncesc, ar fi un mare noroc. Dar azi nu muncesc.

Între timp, o iau spre vechiul carusel de pe plajă, închis la vremea asta. Mă-ntreb dacă Pearl o fi acolo. Din câte văd, nu e. Sar totuși peste gărduleț și mă așez pe caleașca trasă de un șarpe de mare, un soi de creatură mitologică, jumătate dragon, jumătate șarpe. Șaua e tare și rece, făcută după un model Victorian complicat și, deși acum e liniște și pace, aud în minte melodii de-ale lui Rogers și Hammerstein. Pe lângă asta, aud și o cutie din aluminiu, rătăcită, pe care vântul o mută de colo-colo pe asfaltul din parcare, într-o gălăgie înfiorătoare. E greu de crezut că o singură cutie – smulsă de aerul nebun de noiembrie din tomberonul plin-ochi – poate să facă așa de mult zgomot. Și totuși face, smucită în față și-n spate ca un vapor prins într-o furtună pe mare.

Există o fată care trăiește la periferia viselor mele: o combinație între Leigh Forney, fata care mi-a furat inima la doisprezece ani, și un întreg amestec de fete de care m-am îndrăgostit de-a lungul timpului, de la starlete de

Hollywood ca Selena Gomez până la prezentatoarea de meteo de la știrile Kalamazoo. Și ea e parte din vis, fata asta-compozit cu fața ovală și pielea albă și ochii căprui apropiați, ochi așezați chiar acolo, lângă rădăcina nasului ei mic. Părul îi e castaniu deschis, de culoarea caramelului, și moale; în visele mele se învolburează purtat de vânt, mereu plutitor. Zâmbetul îi e larg și diafan. Lipsit de griji. Locul ei nu este în cele mai profunde faze ale somnului, în REM, acolo unde se află cele mai vii coșmaruri ale mele, visele repetitive în care taică-meu bea până moare sau dă foc casei care arde din temelii, cu noi amândoi înăuntru. Mai degrabă, locul ei este în somnul ușor, superficial, când granița dintre somn și trezie e adesea neclară. E cu mine în clipele de dinainte de a adormi noaptea și în momentele în care mă trezesc, când îmi revin în simțiri; ea mă smulge din brațele somnului, această siluetă eterică ce vine să mă mângâie pe obraz sau să-mi atingă brațul, sau mă trage de mână și șoptește: *Hai să mergem...* Deși, de fiecare dată – dar de *fiecare* dată – când mă trezesc de tot, ea alege să plece, să se dematerializeze chiar sub ochii meu. Când sunt complet treaz, îmi e imposibil să-mi amintesc părul, ochii sau zâmbetul ei vesel, deși, atunci când închid ochii, știu că va fi acolo, chemându-mă, stârnindu-mă să plec. *Hai să mergem...*

Când aveam doisprezece ani, am sărutat-o pe Leigh Forney pentru prima oară. Prima și ultima, chiar aici, pe caleașca asta trasă de un șarpe de mare. Era vară, cald, iar caruselul era – ca acum – tăcut. Parcul se golise deja. Îmi adusesem telescopul în parc unde, la marginea plajei, ne-am așezat pe nisip și ne-am uitat prin lentilă; eu îi arătam constelații – Perseu, Orion, Pleiadele –, iar ea se prefăcea interesată. Sau poate chiar era. Nu știu. Leigh și cu mine eram prieteni din copilărie, jucaserăm împreună

fotbal cu cutii goale de bere când aveam cinci ani. Locuia în josul străzii, într-o casă standard, din anii '50, la fel cu a mea. Cărasem ditamai telescopul tocmai de acasă – deja mă dureau brațele când ajunsesem cu el – pentru că-i promisesem că am ceva să-i arăt, ceva șmecher. Ceva ce credeam că-i va plăcea. De ce nu ne-om fi uitat prin telescop de acasă, asta nu știu. Mă gândeam că, așa, o să fie mai special. Chiar i-a plăcut, vreun minut sau două, apoi mi-a zis:

— Pun pariu că ajung înaintea ta la carusel.

Așa ne-am pomenit alergând, cu picioarele scufundate în nisip la fiecare pas, apoi prin parcare și peste gărduleț portocaliu, spre caruselul adormit. Am uitat de telescop și de cerul nopții. Am căzut, râzând, peste caleașcă. O lăsasem de nenumărate ori să câștige când ne mai întrecuserăm de la casa ei la a mea sau de la a mea la a ei.

Atunci, acolo, m-a sărutat; un sărut bățos, ca de scândură, între doi copii de doisprezece ani. Pentru mine nu s-au schimbat multe din ziua aia. E greu să devii bun la ceva dacă nu exersezi deloc. Dar aș pune pariu că Leigh a învățat câte ceva de-a lungul anilor.

După aceea, am rămas așezați acolo, tăcuți, conștienți de faptul că n-aveam cum să mai fim prieteni; ceva se schimbase odată cu acel sărut. Dacă se poate numi sărut faptul că am stat cu buzele lipite de ale celuilalt preț de cel mult două secunde.

Când ne-am întors pe plajă ca să-mi recuperez telescopul, mai era cineva acolo, o gașcă de băieți din echipa de baschet a gimnaziului; se uitau prin telescop la un cuplu care se săruta ceva mai departe, pe plajă. M-am uitat peste umăr, spre carusel, și m-am întrebat ce altceva au mai văzut. M-au făcut în toate felurile când am

vrut să-mi iau telescopul din mâinile lor: *distrus* și *tocilar*. *Poponar*. S-au ridicat și s-au îndepărtat, făcându-mă să mă umilesc pentru propriul meu telescop. I-au spus lui Leigh că merită ceva mai bun decât mine și, nu știu din ce motiv, ea i-a crezut; îmi amintesc că în noaptea aia am plecat acasă singur și trist, cu telescopul în mână, în vreme ce Leigh s-a îndepărtat, cu băieții ăia.

Chiar și atunci îmi știam rolul în ierarhia socială.

Șase ani mai târziu, nu s-au schimbat multe. Leigh a plecat, băieții ăia au plecat. Dar eu sunt tot aici, stau singur în carusel și alerg după o fată de neatins; ca majoritatea visurilor mele.

QUINN

Esther e o colegă de apartament minunată. În cea mai mare parte a timpului. Aproape că n-am văzut-o niciodată furioasă, în afară de ziua în care i-am rearanjat mâncarea de pe raftul ei din bucătărie. Atunci s-a înfuriat rău, rău de tot, și când spun asta vreau să zic că aproape a făcut o criză de nervi.

Bine, nu i-am *rearanjat* mâncarea, adică nu neapărat. Căutam ceva, niște mărar uscat, ca să-mi fac un amestec de condimente pentru popcornul de la microunde. Un pic de sare, un pic de zahăr, un pic de usturoi, un pic de praf de mărar și gata! Era una dintre numeroasele mele obsesii. Esther era la școală, la un curs de seară pentru chestiuța ei cu terapia ocupațională, iar eu eram acasă, tocmai mă așezam să mă uit la nu știu ce emisiune de la televizor.

Esther și cu mine avem dulapuri de bucătărie separate. Cel cu farfurii și castroane e comun, dar cel cu mâncare nu. Al meu e îndesat cu *junk food*, iar al lui Esther e plin de chestii pentru copt și gătit: paste de alge, semințe de busuioc, mărar uscat, făină de arahide și *garam masala*, ce-o mai fi și aia. Și cereale *Frosted Flakes*.

Eu mi-am făcut popcorn. Puteam să mă mulțumesc

cu sarea, știu, dar cum știam că Esther are toate ingredientele necesare pentru condimentul meu special, am cotrobăit prin mirodenii, paste și ce mai era pe acolo ca să găsesc praful de mărar.

Mie nu mi s-a părut că am făcut dezordine, dar lui Esther așa i s-a părut. Eram pe canapea, cu popcornul meu delicios, când s-a întors de la curs și m-a găsit cu televizorul dat foarte încet, ca să n-o deranjez pe doamna Budny, din apartamentul de dedesubt, bătrâna doamnă Budny, pe care mi-o închipuiam adesea stând în picioare în mijlocul casei, cu capul ei mare înfășurat într-o basma, cu pielea de un alb anemic, ridicând o coadă de mop în mâinile ei tremurătoare, de femeie bătrână, cu care să bată în tavan ca să ne facă să tăcem pe mine și pe Esther.

Dar nu și în ziua aia. În ziua aia, televizorul era dat așa de încet încât aproape că nici eu nu auzeam. Esther a venit acasă bine dispusă, dar asta s-a schimbat rapid când a băgat mâna în dulapul ei să-și ia cerealele.

— Quinn.

Vocea îi suna puțin ca a lui Hannibal Lecter când a apărut în living și a închis televizorul. *Hello, Clarice.*

— Hei, am sărit eu. Mă uitam la emisiunea aia, am zis când ea a aruncat telecomanda într-un fotoliu.

— Poți să vii puțin? m-a întrebat și a ieșit din cameră până să apuc să-i răspund.

Așa că mi-a lăsat popcornul deoparte și am urmat-o în bucătărie, unde ușa dulapului ei era întredeschisă. Mie nu mi se părea că e dezordine. Abia dacă puteam să-mi dau seama că ceva a fost mutat din locul lui. Mărarul era așezat exact unde trebuia să fie, între chimion și semințele de fenicul. În ordine alfabetică.

— Ai umblat la mâncarea mea? m-a întrebat cu un tremur ciudat în voce, unul pe care nu-l mai auzisem.

— Am luat puțin mărar. Îmi pare rău, Esther, am adăugat eu când am văzut cât de tare o necăjise asta.

Nu se necăjea ușor, iar asta m-a mirat.

— O să-ți cumpăr altul, i-am promis și ea s-a înroșit la față, s-a făcut roșie ca un câmp de maci; în clipa aia am crezut că o să-i iasă fum din urechi ca dintr-o locomotivă cu aburi.

Era furioasă.

S-a repezit la ușa dulapului și a-nceput:

— Mărarul stă aici – a ridicat cutia cu mărar, apoi a trântit-o exact unde o lăsasem eu. Iar făina de arahide aici, a zis ea, făcând același lucru pe care îl făcuse cu mărarul, așa că, în clipa în care i-a dat drumul din mână, a sărit făină peste tot.

Nu mă atinsesem de făină. M-am gândit să-i spun asta – să-i spun lui Esther că nu pusesem niciodată mâna pe făină, nici măcar o singură dată –, dar mi-am dat seama că n-avea chef de o discuție rațională despre făina de arahide.

— Uite ce-ai făcut, Quinn. Uite ce mizerie ai făcut, a zis ea atunci, referindu-se la stropii minusculi de făină care săriseră pe blat.

A ieșit ca o furtună din bucătărie, lăsându-mă pe mine să curăț o mizerie pe care o făcuse ea, ca replică la o mizerie pe care n-o făcusem eu.

Omul, cât trăiește, învață. Așa mi-am zis, iar a doua zi mi-am cumpărat niște nenorocit de mărar.

VIN ACASĂ DE LA CAFENEA, pe holul vechi care duce la apartamentul meu. Mocheta e tocită și ruptă, un maroniu închis care să ascundă noroiul și praful și cine știe ce alte mizerii mai aducem pe tălpile pantofilor. Pereții sunt scorojiți. Unul dintre becuri s-a ars, așa că holul e destul

de întunecat. E mohorât. Nu e insalubru sau periculos sau mai știu eu cum, așa cum pot fi uneori locuințele urbane, doar mohorât. Uzat. Prea uzat. Ca un șervețel care nu mai are niciun colț nefolosit. Holurile au nevoie de o zugrăveală proaspătă, de mochetă nouă, de un pic de grijă.

Deși, fără lipsa de ospitalitate a coridorului, n-aș fi apreciat ospitalitatea spațiului pe care-l împart cu Esther. Moale și confortabil, comod și cald.

Când bag cheia în broască și o răsucesc, o parte din mine se așteaptă s-o vadă pe Esther de partea cealaltă a ușii, gătind cina îmbrăcată în puloverul ei preferat și o pereche de jeanși. Mă întâmpină arome delicioase, divine. E pornit televizorul – pe un canal gastronomic – sau stația, și un soi de muzică acustică, folk, se aude din cele trei boxe exagerat de scumpe, iar Esther cântă și ea, cu un legato și un ambitus mult mai impresionante decât ale vocii din stație, care ia bani ca să cânte.

Dacă nu s-a încălzit cum trebuie caloriferul, Esther mă va întâmpina la ușă cu jacheta mea veche de fleece și cu o pereche de papuci. Pentru că asta e Esther. Sfânta Esther. Genul de colegă de apartament care mă întâmpină la ușă, care-mi pregătește cina, care mi-ar aduce cafea și covrigi în fiecare zi dacă i-aș cere.

Dar Esther nu e acolo și sunt cel puțin dezamăgită.

Așa că, în lipsa lui Esther, îmi iau singură jacheta de fleece. Îmi iau și papucii. Pornesc stația.

Scormonesc prin frigider să găsesc ceva de mâncare și mă decid la o pizza plină de grăsime de porc și carne de pui separată mecanic. Nu sunt cunoscută pentru dieta mea sănătoasă, ci mai degrabă drept cineva care devorează chestii cu cât mai multă grăsime – și înghețată. Normal, e un act de rebeliune, un mod de a mă răzbuna pe mama pentru toți anii de pui *Shake'n Bake*, de

hamburgeri semipreparați și de invariabila grămăjoară de legume congelate (călduțe): mazăre, porumb, fasole verde tăiată. Mereu mă obliga să stau la masă până când terminam ce aveam în farfurie. Nu conta că aveam opt ani sau optsprezece.

Primul lucru pe care l-am făcut după ce m-am mutat cu Esther: am mers la cumpărături și am dat iama în tot ce n-ar fi vrut mama să mănânc niciodată. Mi-am declarat independența; am preluat controlul. Am revendicat un dulap și un raft din congelator, în bucătăria demodată a lui Esther și a mea, și le-am încărcat cu chipsuri, cu biscuiți Oreo și cu pizza congelată cât să hrănesc o echipă de fotbal.

Asta, desigur, până când Esther m-a ajutat să înțeleg că sunt pe un drum greșit.

Esther gătește bine, cel mai bine, e genul de bucătar care reușește să dea gust conopidei și sparanghelului, ba chiar să le facă delicioase. Caută rețete pe internet; urmărește bloguri culinare. Eu? Eu nu gătesc. Iar Esther nu e aici ca să gătească pentru mine. Așa că iau o foaie de copt și o ung din belșug cu spray de gătit.

Cât mi se coace pizza, intru în camera lui Esther. E întuneric, așa că aprind lampa de pe biroul ei. Încăperea prinde viață și văd din nou peștele ăla – un Molly Dalmațian – care îmi cerșește mâncare. Văd asta în ochii lui ca două mărgele negre: *dă-mi să mănânc.* Îi presar niște fulgi și încep să trag la-ntâmplare de sertarele comodei și ale biroului. Dacă scormonitul de ieri a fost o simplă misiune de recunoaștere, acum e pe bune. Percheziție. E mai degrabă culegere de informații decât căutat aiurea.

Când mă apuc să trag de diverse hârtii de prin sertare, realizez că peștele și cu mine avem ceva în comun: Esther ne-a abandonat pe amândoi. Ne-a dat la o parte și

ne-a lăsat să murim.

Găsesc mâzgăleli. Meniuri de restaurante. Un eseu despre adaptare și un altul despre dispraxie. Notițe de kinestezie, ceva despre *coordonarea ochi-mână* și *conștientizarea propriului corp* scrijelit pe rândurile din lucrarea lui Esther. O felicitare de la stră-mătușa ei, Lucille. Versurile unui imn religios. Bilețele Post-it pe care și-a scris, ca să nu uite, *Să iau hainele de la curățat* și *Lapte*. Un număr de telefon oarecare. O cutie cu lentile de contact colorate, care mă fac să încremenesc.

Mă opresc și studiez ambalajul. Sunt albastre, *albastru intens*, așa scrie pe cutie. Și îmi închipui figura angelică a lui Esther, cu un ochi căprui și unul albastru, un semn distinctiv care dovedea că e specială. Aleasă.

Oare asta-nseamnă...? Să fie oare...?

Să fie ochiul albastru al lui Esther un impostor?

Nu, îmi spun eu. Nu. Imposibil.

Dar poate că da.

Dar poate că mai găsesc și alte lucruri. Lucruri care mă lasă la fel de confuză. Pliante despre durere ca trăire, despre procesul de vindecare, cele șapte stadii ale durerii. Încerc să mă conving că asta are de-a face cu diploma ei în terapie ocupațională – *dacă Esther ar fi fost tristă, n-aș fi știut?* – și că asta nu e despre viața reală. Cel puțin, nu despre viața lui Esther. Despre viața altcuiva. Dar gândul ăsta nu durează mult. Din mormanele de hârtii îmi cade în poală un cartonaș uni cu monogramă, pe dosul căruia sunt scrise un nume, o adresă și un număr de telefon. E cartea de vizită a unui doctor. *Psiholog*, așa scrie pe ea. Iau cartea de vizită și mă holbez la ea vreo trei minute, să mă asigur că nu scrie *pedolog*, *pneumolog*, *pediatru*. Vreun alt doctor cu *p*. Dar nu. Scrie *psiholog*. Esther era tristă. Esther *este* tristă. E îndurerată, iar eu habar n-am avut.

Dar de ce, mă întreb eu, de ce e tristă Esther?

Oare mai e ceva ce mi-a ascuns?

Mai e. Un alt document pe care-l găsesc în mormanul de documente. Un formular, un formular care pare oficial, cu antetul Statului Illinois. Emis de Judecătoria Ținutului Cook. Cerere de schimbare a numelui.

E o hotărâre definitivă. Semnată, datată și ștampilată. Esther nu mai e Esther, ci *Jane*? Mi se pare absurd să mi-o închipui pe Esther devenind ceva atât de banal ca o Jane. Ceva așa de obișnuit pentru Esther care numai obișnuită nu e. Dacă tot voia să-și schimbe numele, ar fi trebuit să aleagă ceva ca Portia, Cordelia, Astrid. Sunt mult mai potrivite pentru Esther decât *Jane*.

Dar nu. Esther este Jane acum. Jane Girard.

Îmi amintesc brusc un moment: Esther și cu mine, așezate pe canapeaua din apartament, uitându-ne la televizor. Se întâmpla acum vreo trei, patru luni. Lipsise toată ziua și fusese foarte secretoasă în legătură cu asta; nu-mi zisese unde se duce. Situație în care mintea mea a umplut golurile și a închipuit un bărbat lipsit de scrupule, cu nevastă și copii, care se-ntâlnea cu Esther la un hotel dubios de pe strada *Ridge*, cel care se lăuda că oferă baie în cameră și televizor color, de parcă astea ar fi fost cele mai bune și moderne dotări ale unei camere de hotel. Esther nu era genul care să facă așa ceva, dar mă amuza să mi-o imaginez. Era clar că nu vrea să spună unde a fost și mormăia răspunsuri monosilabice la fiecare nenorocită de întrebare pe care i-o puneam: *da* și *nu* și *bun*.

A zis două ciudățenii atunci, două ciudățenii pe care mi le amintesc. Întâi a zis:

— Ai încercat vreodată să îmbunătățești ceva, dar, în loc de asta, să înrăutățești totul?

Când am rugat-o să-mi explice la ce se referă, n-a

vrut să dezvolte subiectul. I-am zis că da. *Asta-i povestea vieții mele*, așa am zis.

Și m-a mai întrebat din senin o chestie, așa cum stătea lângă mine, tristă și meditativă:

— Dacă ai putea să-ți schimbi numele în orice fel, ce ai alege?

Am ales *Belle*. Apoi am bătut câmpii nu știu cât despre cât de mult îmi place numele Belle și cât urăsc numele Quinn. Ce fel de nume e Quinn, oricum? E un nume de băiat, asta e. Sau poate un nume de familie, nu știu. Oricum, nu e nume de fată. Asta am zis.

N-am aflat atunci ce nume ar alege Esther – nu mi-a spus –, dar acum știu. Jane. Esther a ales numele Jane.

Esther și-a schimbat numele. *Legal*. A stat în picioare într-o sală de judecată, în fața unui judecător, și a cerut ca numele să-i fie schimbat, iar eu n-am știut asta. Cum de n-am știut?

Mai găsesc un tocător de hârtie băgat în priza de pe peretele alb. Smulg partea de sus a tocătorului și mă holbez la milioanele de bucățele de hârtie. E plin ochi, cred că nu mai încăpea nici măcar o foaie înăuntru. Cât mi-ar lua să pun în ordine fâșiile de hârtie și să le lipesc la loc? Oare aș reuși?

Mă-ntorc la birou, unde găsesc un semn de carte, un cupon, un bon-cadou și ceva care seamănă cu o poză de pașaport, ba sunt chiar trei poze de pașaport băgate într-un plic de la Walgreens, iar a patra imagine lipsește, decupată frumos cu foarfeca. Pașaportul nu e, doar cele trei poze rămase, iar eu mă-ntreb ale cui sunt, ale lui Esther sau ale lui Jane.

Mă-ntreb și unde e pașaportul. Caut peste tot, dar nu-l găsesc. Dacă Esther și-a schimbat numele în Jane și a făcut un pașaport pentru Jane, trebuie să mai treacă niște

lucruri pe numele Jane, de pildă permisul de conducere și cardul de identitate. Oare Esther se fâțâie pe undeva cu un permis de conducere pe numele Jane Girard?

Chiar când sunt pe cale să abandonez speranța de mai găsi ceva prin sertare, văd încă un bilet tipărit și semnat *Cu toată dragostea,* cu același *E* și același *V. Cu toată dragostea, E.V.* Esther Vaughan. Împăturit în trei, ca și primul bilet, și îndesat în fundul ultimului sertar de la birou.

Dragostea mea, citesc eu în timp ce alarma cuptorului mă strigă, iar mirosul de brânză arsă de pe pizza amenință să incendieze toată clădirea.

Arunc biletul pe birou și fug.

ALEX

NU PREA MAI EXISTĂ lucru pe care să nu-l găsești pe internet în ziua de azi, mai ales în cazul unei persoane publice ca Dr. Giles. Grație unor site-uri ca *HealthGrades* și *ZocDoc.com* reușesc să găsesc repede orice opinie exprimată despre el ca terapeut. Primul lucru pe care-l descopăr este că are și un prenume care nu e „doctor" Îl cheamă Joshua. Dr. Joshua Giles.

Nu știu de ce, dar imaginea lui de bebeluș neajutorat, în brațele unei mame, așteptând să i se dea un nume, schimbă totul. *Joshua.*

Are treizeci și patru de ani.

Căsătorit.

Doi copii.

A absolvit Universitatea Northwestern din Chicago și are un rating peste medie la capitolele *timp de așteptare*, *curățenia cabinetului*, *ușurința cu care se pot face programări* la el. Judecând după *HealthGrades* și *ZocDoc.com*, oamenii îl plac.

Îmi petrec după amiaza la biblioteca publică, în fața computerului pe care l-am rezervat, citind opiniile pacienților. Spre deosebire de restul lumii, taică-meu și cu mine nu avem un computer. Computerul ăsta, un

desktop HP vechi, e pus într-o aripă mică a bibliotecii, veche și ea. Biblioteca orașului, o relicvă din anii '20, e veche. Deși s-a extins de două ori de la inaugurarea din 1925 a spațiului inițial, de șaizeci și cinci de metri pătrați, tot mică e. Colecțiile sunt sărace și depășite, ca pentru o generație de mult trecută. Cărțile sunt puține. Și mai sunt videocasetele, filme pe care încă le mai poți găsi pe VHS, cu mult mai multe decât DVD-urile.

Aici, în aripa computerelor (mă și mir că avem computere și nu mașini de scris, procesoare de vocabular sau vreun abac roman), nu există geamuri sau pereți, așa că mă uit mereu peste umăr, ca să mă asigur că nu mă urmărește cineva, că nu trage careva cu ochiul, să vadă ce caut eu pe internet. Pentru că asta fac oamenii de pe aici. Îmi propun să țin minte să șterg istoricul căutărilor înainte să plec, ca să nu se oprească vreo bibliotecară mai târziu și să vadă ce am văzut și eu, recenziile strălucite ale Doctorului Joshua Giles, care apar una după alta pe ecran. *Amabil*, spun oamenii. *Bun ascultător. Cald. Cu picioarele pe pământ. Un om cu care ți-e ușor să vorbești.*

E cel mai bun!!! Așa zice cineva, cu exagerat de multe semne de exclamare, ceea ce mă face să pun la îndoială sănătatea mintală a omului respectiv.

Cât despre viața personală a Doctorului Giles, e căsătorit cu Molly Giles și are doi copii, un băiat de patru ani și o fată de doi ani, potrivit unui articolaș din ziarul local. Nu le sunt menționate numele. Găsesc poze cu Dr. Giles – fotografii profesionale cu el îmbrăcat într-o jachetă sport bleumarine, pe un fundal gri oarecare, așa cum au toți doctorii din lume –, dar nimic cu ceilalți membri ai familiei. A cumpărat casa acum vreun an jumate, cu 650.000 de coco. E trecut totul acolo: numele lui, data achiziției, adresa, cât plătește impozit. Nu mai

există intimitate.

— Găsești tot ce-ți trebuie, ești bine? Mă întreabă o bibliotecară care trece pe lângă mine.

Tresar și micșorez ecranul. Bibliotecara este, la rândul ei, o relicvă din anii '20, o femeie căruntă, trecută bine de prima tinerețe. Îi spun că da; găsesc tot ce-mi trebuie, sunt bine. Doar că nu prea e așa. Nici măcar nu știu ce anume caut, dar știu că nu găsesc aici. Cred că undeva, în adâncul sufletului, speram să găsesc ceva scandalos sau rău. Pacienți care să spună despre el că e un ciudat, un pervers, ceva pe-acolo. Citații de la Asociația Psihologilor din America, încălcări ale codului deontologic sau, pur și simplu, opinii negative. Că a ratat programări, că și-a ținut pacienții în sala de așteptare prea mult, că a adormit în timpul vreunei sesiuni de terapie.

Dar, din ce văd, oamenii îl plac. Istoricul omului e curat ca lacrima.

Mă ridic de pe scaunul ale cărui picioare alunecă ușor pe mocheta grena, urâtă, în care se și agață. Îmi pun geaca peste hanorac și mă pregătesc să plec. Mai verific o dată dacă am închis toate motoarele de căutare, apoi istoricul, să mă asigur că n-a rămas nimic acolo. N-a rămas. E curat.

Sunt pe cale să plec când aud o voce:

— Alex? Alex Gallo?

Mă-ntorc și o văd pe doamna Hackett, profesoara mea de științe din liceu; stă în picioare în fața mea, cu o carte cartonată într-o mână și cu o haină pe brațul liber. Abia dacă s-a schimbat vreun pic în cele șase luni de când am plecat de acolo, și mă pocnește un dor brusc. Mi-e dor de școală, de prietenii mei, mi-e dor să umblu pe holurile clădirii vechi, din cărămidă alburie, cu șirurile ei de dulapuri roșu aprins și cu pardoseala de vinil. Doamna

Hackett are același păr lung și negru, cu cărare pe mijloc, prins într-o parte, în coadă de cal; are aceiași ochi negri; aceleași sprâncene groase; același zâmbet blând. Acolo unde corpul ei era cândva suplu, acum se ițește o minge de bowling, chiar la mijloc, și își ține degetele împletite peste ea. E îmbrăcată cu un soi de tunică lungă care se umflă la mijloc dar atârnă suficient cât să-i acopere rotunjimea. Un copil. Doamna Hackett o să aibă un copil în curând. Nu știu de ce, dar asta mă face să zâmbesc, deși pe fața ei frumoasă se citește dezamăgire când se uită la mine bosumflată, cu brațele încrucișate.

— Eu le-am zis că e imposibil, spune ea. Le-am zis că nu cred până nu văd cu ochii mei. Și iată-te, adaugă femeia, agitându-și brațele spre mine.

— În carne și oase, zâmbesc eu forțat.

Dezamăgirea ei devine durere:

— De ce, Alex? De ce? De ce ai refuzat bursa aia?

Ridic din umeri:

— Îmi place acasă, cred că de asta. Nu-mi venea să plec.

Sigur, e și nu e adevărat. Și toată lumea cunoaște motivul, deși nimeni nu vrea să-l spună cu voce tare.

— Ce face tatăl tău? mă-ntreabă.

— Bine.

Oftează:

— Veneai aici tot timpul.

Știu că se referă la bibliotecă. Așa e. Veneam aici tot timpul și mă îngropam printre rafturi câte o zi întreagă, cu un munte de cărți de astronomie pe care le citeam până când îmi spuneau bibliotecarele să plec. De când eram mic mă fascina cerul, cu mult înainte să-nvăț să citesc. Taică-meu mi-a adus odată un telescop, pe vremea când chiar își permitea un telescop. Aproape că nici nu-mi mai

aduc aminte cum era viața pe atunci. Iar prin telescop nu m-am mai uitat de ani întregi, din noaptea aia cu Leigh Forney pe plajă. Asta e tot ce-mi mai trebuie acum, să-mi văd visurile plutind departe, în spațiu, printre nori de praf interstelar și nebulae.

Mereu am crezut că asta o să fac când o să cresc: să devin astronom sau, dacă nu se putea, inginer aerospațial. Să proiectez nave spațiale și avioane. Să studiez universul, să găsesc viață acolo, undeva, și să confirm ceea ce știam deja: că nu suntem singuri. Nu să lucrez cu normă întreagă pentru Priddy, ca picolo. Pe undeva, pe acasă, există dovada: o scrisoare prin care mi se oferă bursă completă la universitate, ofertă pe care am refuzat-o la două zile după ce taică-meu a băut așa de mult încât a fost nevoie să-l interneze pentru intoxicație cu alcool. Sunt aproape sigur că încă mai plătim pentru asta, în rate fără dobândă, așa cum am reușit să negociez cu departamentul economic al spitalului.

Îmi mut privirea undeva în depărtare, la cotoarele cărților aliniate ordonat.

— Nu te-am mai văzut pe aici de ceva vreme, spune doamna Hackett.

— Am avut treabă.

— Lucrezi?

— Lucrez, îi spun eu, apoi arăt spre burta ei mare și rotundă și întreb: băiat sau fată?

Aș zice orice, doar să nu mai vorbim despre mine și despre dezamăgirea care sunt, iar ea confirmă că bila aia de bowling din bluza ei este o fată. O s-o cheme Elodie. Elodie Marie Hackett.

Îi spun că-mi place. Mă-ntreabă dacă vreau să-i ating burta, dar îi zic că nu.

Apoi plec, pentru că nu suport dezamăgirea din ochii ei.

Afară, pornesc pe unde am venit, prin oraș, hotărât să mă duc spre casă pe drumul de pe plajă, așa cum fac mereu. E aproape ora cinci; se va întuneca în curând. Cel mai probabil lui taică-meu îi e foame și se-ntreabă unde sunt și de ce nu pregătesc cina. Astă seară avem *SpaghettiOs* și o conservă de porumb. Sunt aproape *chef*. Poate că o să-ncălzesc chiar niște *kielbasa* și s-o adaug și pe ea.

Dar planul meu se duce de râpă.

O tai pe *Main Street*, pe lângă casa lui Ingrid și cafenea, ca să mă-ntorc pe plajă. Mă gândesc la Pearl, mă-ntreb dacă o să vină și-n seara asta să înoate – sper că o să vină, astfel încât de data asta să reușesc să-i fac și eu cu mâna în loc să fac pe mine când îmi zâmbește – când aud o ușă de plasă trântindu-se și îl văd lângă ușa căsuței albastre pe Dr. Joshua Giles.

Închide pe ziua de azi.

Are o jachetă groasă și mănuși și ține în mână o servietă de piele.

Pacienții au venit și-au plecat, ziua a trecut, iar Dr. Giles se duce acasă. E liniște pe stradă. Cele mai multe prăvălii s-au închis, dar mai trec mașini, trec încet, oprindu-se ca să vireze într-o intersecție fără semafor, doar cu un semn de *cedează trecerea*. Puțin mai departe, o femeie își plimbă câinele, un soi de terrier mititel pe care îl ia în brațe ca să traverseze când trece o dubiță pe lângă ea. Cerul a-nceput să se umple de stele, mai întâi Sirius, cea mai luminoasă stea de pe bolta nopții. Mă opresc la colțul străzii și mă holbez. Undeva, în depărtare, trenul intră în oraș, iar Dr. Giles pornește spre casă.

Toate astea sunt de-nțeles.

Ce nu e de-nțeles pentru mine e de ce mă iau după el.

Dragostea mea,

Am uitat multe lucruri. Dar sunt și mai multe cele pe care mi le voi aminti mereu: vocea ta, zâmbetul tău, ochii tăi. Felul în care miroseai, ce am simțit când mâinile tale le-au atins pe ale mele pentru prima oară.

Nu te-am cerut. Ar fi trebuit să pleci, așa cum te-am rugat. Să pleci, pur și simplu. Dar n-ai plecat, și te-am văzut acolo, și eu nu puteam face nimic.

Ai rămas până când a trebuit să plec eu.

Mă-ntreb, uneori, dacă îți mai amintești măcar de mine.

Îți amintești de mine?

Cu toată dragostea,

E.V.

QUINN

SUNT PUȚINE LECȚII importante pe care chiar îmi amintesc să le fi învățat de la mama mea. *Nu-ți zgândări coșurile, o să-ți rămână semne.* Și *folosește ață dentară. Doar nu vrei să rămâi știrbă înainte să-mplinești treizeci și cinci de ani.* Asta a zis, și mi-a vorbit despre carii și gingivită drept principale cauze ale căderii dinților. Mai era și respirația urât mirositoare, iar asta ar fi alungat potențialii pețitori, iar eu nu voiam să rămân fată bătrână pentru totdeauna, nu? Asta mă întreba mama în serile alea în care zăbovea în ușa băii din casa noastră suburbană cu etaj, când insista să folosesc ață dentară. Aveam vreo doisprezece ani și deja mă vedea ca pe o fată bătrână care locuia singură, cu o mie de pisici.

Dar era o lecție care se distanța de celelalte. Una bună. Aveam cincisprezece ani. Mă certasem cu cea care-mi era cea mai bună prietenă de unsprezece ani, Carrie, despre o tâmpenie legată de un băiat. Eram chitită să invit un puști din echipa de fotbal la balul liceului, dar ea l-a invitat înainte să apuc eu. *Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare*, așa-mi zisese Carrie, și în clipa aia am decis că nu mai suntem prietene. Îmi venea să urlu la ea, s-o umilesc public, să mă bat cu ea pe holurile aglomerate ale liceului

nostru de stat, cu tras de păr și zgâriat pe ochi cu gheare-le noastre de feline sub ochii a nenumărați adolescenți care să ne urmărească, ținând partea uneia sau a alteia și asmuțindu-ne.

Dar mama mea mi-a spus cu mare înțelepciune că asta n-ar ajuta la nimic. Avea dreptate. În primul rând, Carrie era mai înaltă decât mine. Era înaltă, sportivă, juca baschet și volei ca o profesionistă. Putea să mă bată măr dacă se ivea ocazia, așa că n-am îndrăznit să i-o ofer.

În loc de asta, mama mi-a sugerat să-i scriu bilete prietenei mele devenită dușman de moarte, lui Carrie.

— Scrie-ți emoțiile pe hârtie. Spune-i ce simți, mi-a zis ea, dar cu o adăugire. Nu trimite scrisorile. Nu i le da. Ține-le pentru tine. Dar, odată ce ai pus sentimentele pe hârtie, o să poți merge mai departe. Rațiunea îți va învinge sentimentele. O să poți pune punct.

Și a avut dreptate. Am scris scrisorile, lungi înșiruiri de fraze în care o certam, însemnate pe foi mov de caiet dictando, cu pixul meu cu gel preferat. Și în scrisorile alea i-am făcut rechizitoriul lui Carrie. M-am înfipt în ea, am făcut-o praf. Am făcut-o în toate felurile. I-am zis că o urăsc. I-am zis că aș vrea să moară.

Dar nu i-am dat niciodată scrisorile lui Carrie. Le-am scris și le-am aruncat. Și, după aceea, m-am simțit mai bine. Am pus punct. Și mi-am făcut prietene noi, desigur, deși niciuna nu mi-a fost așa de dragă cum îmi fusese Carrie cândva.

Până în ziua în care am cunoscut-o pe Esther.

Mă gândesc la ziua aia stând aici, pe podeaua camerei lui Esther, în timp ce mănânc pizza și mozzarella mi se prelinge pe bărbie, și-mi dau seama de un lucru cert: de asta scria Esther biletele alea pentru *Dragostea mea*. Asta îi era intenția, să-și pună emoțiile pe hârtie, să se simtă mai

bine, să reușească să pună punct final poveștii cu bărbatul ăsta duplicitar care i-a frânt inima.

Biletele alea n-ar fi trebuit să fie văzute.

După ce mai caut prin câteva sertare, prin vreo două cutii de pantofi din dulapul amărât al lui Esther și pe sub pat, renunț. N-o să găsesc alte răspunsuri aici, nimic altceva decât niște nume, informații despre procesul de vindecare a durerii, poza de pașaport, formularul pentru schimbarea numelui, toate – lucruri care, în loc să ofere răspunsuri, dau naștere altor întrebări. De exemplu, cine e *cu adevărat* Esther?

Sunt cel puțin frustrată. Așa că fac tot felul de presupuneri: Esther, zisă Jane, și-a luat pașaportul și a fugit din țară; sau poate că Esther, zisă Jane, stă undeva, așa de chinuită de durere încât nu-i vine să se întoarcă acasă. Pur și simplu nu știu, dar mă întristează și pe mine gândul că Esther e tristă și eu n-am știut. Așa că iau cartea aia de vizită și formez numărul ștanțat pe ea, cel al psihologului. Sună de cinci ori, dar nu răspunde, iar apelul merge direct la mesageria vocală, așa că las un mesaj în care-mi exprim îngrijorarea. *Colega mea de apartament Esther Vaughan a dispărut*, îi spun eu, și îi explic că am găsit cartea lui de vizită printre lucrurile ei. Îl întreb dacă are idee unde e Esther. Ba chiar îl implor, sperând, întrebându-mă dacă nu cumva Esther i-a vorbit despre vreun loc unde îi place să se ascundă, dacă i-a zis că are de gând să plece din țară fără telefon. Poate că lui i-a spus de ce a decis să dea anunț în *The Reader* că își caută o nouă colegă de apartament, sau de ce vrea să mă înlocuiască pe mine cu Meg din *Portage Park*. Poate că știe el. Poate că Esther a stat într-o cameră cu lumină difuză, față-n față cu omul ăsta și i-a mărturisit că eu sunt o colegă de apartament oribilă. Că nu-mi plătesc partea de chirie cuvenită, că nu

gătesc. Că i-am mâncat mărarul. Și poate că el a încurajat-o, așa cum ar face un bun psiholog, să taie orice legătură, și încă repede. Să mă arunce în stradă. Să fie gata să plece imediat, în cazul în care abuzul comis de mine devenea mai mult decât lene și delăsare. Să nu îmi mai permită să profit de ea.

Poate e vina lui că sunt în încurcătura asta.

Sau poate e vina mea.

Dar, atunci, mă-ntreb altceva: măcar știe cine e Esther? Poate că, pentru el, ea e Jane. Așa că îi spun și asta la telefon. Spun că fata care îmi e colegă de apartament are pseudonimul Jane Girard – în timp ce mă uit la hotărârea de schimbare a numelui lui Esther mă izbește ce ciudat este să recunosc în fața altcuiva chestia asta: colega mea de apartament are o viață dublă despre care eu nu știu nimic. Și să recunosc asta unui robot telefonic. Mă ciupesc. *Trezește-te!*

Nu mă trezesc. S-ar zice că sunt deja trează. Închei convorbirea, amețită de faptul că am iscat așa de multe întrebări și niciun răspuns. Mă tot gândesc. Unde aș mai putea căuta indicii? Îl sun pe Ben să văd dacă a reușit să dea de familia lui Esther, dar nici acum nu răspunde la telefon. Nenorocita aia de Priya, care-i distrage atenția de la ce are de făcut. Îi las un mesaj și, în timp ce fac asta, ochii îmi fug la fotografia prinsă cu pioneza pe perete – Esther și cu mine pozând în fața bradului artificial de Crăciun, pentru un selfie. Când văd poza, încep să-mi pun întrebări despre depozitul de unde am scos pomul, în iarna aia în care l-am târât până acasă prin zăpadă. Ce altceva mai ascunde Esther acolo, în afară de bradul de Crăciun? N-am cheia de la depozit, dar mă-ntreb dacă nu cumva aș putea îmbrobodi vreun angajat să-mi dea drumul înăuntru. Mă-ndoiesc. Lui Esther i-ar ieși, mie

nu. Eu nu sunt genul care să farmece pe cineva doar cu ochii strălucitori și zâmbetul seducător; asta e Esther.

Seara, înainte să mă bag în pat, adun toate indiciile pe care le-am găsit și stau la fereastra de la living, trecându-le în revistă unul câte unul, recitind scrisorile pentru *Dragostea mea*, familiarizându-mă cu stadiile durerii, trecându-mi degetele peste numele psihologului, embosat pe cartea de vizită. Afară s-a întunecat, iar luminile orașului par un milion de stele aurii, strălucitoare. Puțini vecini au draperiile trase; ca și mine, cei mai mulți stau într-o încăpere luminată, în care se vede bine de afară. Și asta face parte din viața la oraș, sau așa mi s-a spus: să lași ferestrele neacoperite, ca să primești înăuntru luminile orbitoare ale orașului, dar și privirile iscoditoare ale vecinilor. Mama n-ar fi făcut niciodată asta în casa noastră cu etaj din suburbii. Draperiile și jaluzelele erau trase la primul semn de asfințit, imediat ce stelele și planetele deveneau vizibile cu ochiul liber și soarele începea să coboare. Mă uit pe fereastră și admir întreaga privelițe: luminile clădirilor, stelele, planetele, luminile intermitente de pe aripile unui avion care zboară peste oraș, tăcut, la zece mii de metri altitudine. Mă-ntreb ce văd pasagerii de acolo, de sus. Oare mă văd pe mine?

Apoi îmi întorc privirea spre stradă și zăresc o siluetă stingheră în umbrele de pe *Farragut Avenue*, uitându-se pe geam, la mine. Cred că e o femeie, cu părul care i se mișcă precum o mie de fluturi ce dau din aripioare simultan în jurul capului ei. Cel puțin, asta mi se pare că văd, deși e noapte și nu se vede bine, dar silueta nu mă sperie deloc, ci mă umple de speranță. Esther? Forma aceea stă suficient de departe de felinare cât să fie camuflată, să fie invizibilă, să se ascundă. Dar cineva e acolo.

Te rog, fii Esther, implor eu în tăcere. E acasă; a venit

acasă. Sau aproape acasă, că nu pare convinsă că ar trebui să intre. Trebuie s-o conving eu. Sar în picioare și mă simt ca într-un acvariu, conștientă de faptul că persoana de afară mă vede foarte bine, așa că îi fac cu mâna. Nu mi-e frică.

Încerc să detectez vreo mișcare, sperând, dorindu-mi ca silueta aceea să-mi întoarcă salutul, să văd măcar o tresărire dinspre stradă, dar nu. Nu e nimic. Nu din prima, cel puțin. Apoi îl văd. Un semn cu mâna, mic, dar tot semn. Sunt sigură. Sau, cel puțin, cred că sunt sigură.

Esther?

Las toate din mână și o rup la fugă afară din apartament, apoi în jos, pe cele trei rânduri de scări strâmbe, ca să nu apuce să plece. Dacă e Esther, trebuie s-o conving să rămână. Alerg. *Rămâi, nu fugi*, spun eu în gând. Alunec de câteva ori, pentru că alerg mai repede decât am alergat în toată viața mea și pantofii din picioarele mele își pierd aderența pe podea. Sunt cât pe ce să cad, dar mă prind de balustradă și-mi recapăt echilibrul înainte să dau cu fundul de pământ. Dau buzna afară pe ușa principală a blocului, direct în stradă, cobor în fugă treptele și alerg în mijlocul drumului, fără să mă uit dacă vine vreo mașină.

— Esther!, o chem eu de două ori, mai întâi într-o șoaptă gâtuită – ca să nu trezesc vecinii – apoi, strigând de-a dreptul.

Nu primesc niciun răspuns. Țâșnesc spre trotuarul de vizavi, spre peticul ăla umbrit unde am văzut silueta acum treizeci de secunde – sau mi s-a părut că o văd, acum nu mai sunt sigură –, dar nu e nimeni acolo. Doar câteva mașini parcate, niște blocuri joase, o stradă pustie. Mă uit în toate părțile, dar nu e niciun semn de viață. Nimic. Strada e goală. Orice am văzut sau mi s-a părut că văd a dispărut acum.

Esther nu e aici.

Tristă, mă întorc spre blocul meu cu patru etaje, dar nu mă duc direct acasă. Mă plimb pe străzile din *Andersonville*, pe lângă locurile unde ne place să mergem, și o caut pe Esther. Restaurantele noastre preferate, cafeneaua noastră preferată, magazinele micuțe și cochete de pe *Clark* și *Berwyn*; îmi fac mâinile căuș și mă uit înăuntru să văd dacă Esther e cumva acolo, dar nu e în niciunul dintre locurile astea,

Trec pe lângă un teatru de pe *Clark*, unde tocmai s-a jucat o satiră. Esther murea s-o vadă, însă eu am tot refuzat să merg. *Mie-mi plac spectacolele cu sunet surround și cu popcorn*, așa îi spusesem lui Esther acum câteva săptămâni, când mă întrebase dacă merg cu ea să vedem piesa. *Mult popcorn*, zisesem eu, insistând că teatrul „live" e penibil.

Acum îmi doresc să fi tăcut naibii din gură și să fi mers cu ea.

Ceva ce pare a fi un grup de artiști urbani coboară vioi treptele teatrului, iar eu caut rapid prin telefon o poză cu Esther și, cu mâini tremurânde, i-l întind unuia dintre bărbați:

— Ai văzut-o cumva? întreb eu. Era înăuntru?

Bărbatul scutură din cap și-mi dă telefonul înapoi. N-a văzut-o pe Esther, iar eu mă uit, tristă, cum el și prietenii lui sclifosiți se întorc pe călcâie și se îndepărtează, râzând fericiți și vorbind despre cât de tare a fost piesa, o nebunie.

Mă plimb aiurea pe străzile tot mai tăcute ale orașului și mă uit cum se golesc de oameni pe măsură ce se apropie noaptea și se aud pași îndepărtându-se în toate direcțiile întunecate. Trec pe lângă biserica catolică în al cărei cor cântă Esther, o construcție neogotică imensă ale cărei uși sunt descuiate chiar și la ora asta târzie. Apăs pe clanța înnegrită și intru, strigând-o, fără speranță, pe Esther.

— Esther!, șuier eu.

Fac doi pași înăuntru, știind că, de fiecare dată când nu dormea în patul ei, venea aici.

Dar biserica e goală și nu-mi răspunde decât ecoul, chemarea mea disperată pe care mi-o întorc pereții lambrisați. Esther nu e aici.

Știu că, la un moment dat, va trebui să mă întorc singură în apartamentul gol, fără ea, și că atunci când voi ajunge, Esther nu mă va aștepta acolo. Nu în seara asta, cel puțin, dar mă consolez cu gândul că poate Esther va fi acolo mâine. Mâine se împlinesc patruzeci și opt de ore de când a dispărut, așa cum a zis operatoarea de la 311. De obicei se întorc în patruzeci și opt, până la șaptezeci și două de ore. Atunci mâine, îmi spun. Mâine, Esther o să vină acasă.

Poate.

Acasă, în noaptea aia, nu pot să dorm. Îmboldită de insomnie, mă strecor pe tăcute în camera lui Esther și aprind lumina. Nu știu de ce, picioarele mă poartă spre tocătorul de documente de pe podea. Îi scot capacul și-i golesc conținutul pe parchet, apoi mă dau mai în spate, să evaluez dezastrul. Unele sunt fâșii de hârtie obișnuită, pentru imprimantă, în vreme ce altele sunt colorate, verzi și albastre. Galbene. Unele sunt mai grele, ca un carton de felicitare, altele sunt subțiri și ușoare, ca niște bonuri. Dar cele care îmi atrag atenția sunt fâșiile de hârtie lucioasă, fotografică; îmi trec degetele peste suprafața netedă și mă-ntreb cine o fi în poză, asta dacă e, într-adevăr, o poză. Încep să aleg bucățile de poză dintre celelalte și le pun într-o grămăjoară pe podea.

Cât mi-ar lua să pun în ordine fâșiile de hârtie și să le lipesc la loc? Oare o fi măcar posibil? Nu știu, dar sigur o să-ncerc.

ALEX

ARE UN MERS ANORMAL. Face pași mici, iar greutatea corpului și-o lasă mai mult pe călcâie decât pe tălpi sau pe degetele de la picioare. Nu bate la ochi, dar eu observ asta în timp ce-l urmăresc pe Dr. Giles de la vreo douăzeci de pași distanță, ca să nu fiu descoperit. Probabil că și mersul meu pare anormal, de vreme ce mă furișez pe stradă, ascunzându-mă în spatele câte unui stejar înalt și gros de fiecare dată când mi se pare că omul din fața mea răsuflă altfel. Îmi țin telefonul în palmă și mă prefac că tastez, ca să pot juca teatru dacă se întoarce și mă vede. Totuși, am pus telefonul pe vibrații, ca să nu se audă în caz că mă sună cineva.

Dr. Giles nu avea de gând să meargă pe jos până acasă. Avea de gând să meargă cu mașina, o berlină perfect funcțională, parcată pe aleea căsuței albastre unde își are cabinetul. Da, multă lume merge pe jos sau cu bicicleta pe aici, chiar și când temperaturile ajung la șapte-opt grade, dar nu ăsta este motivul pentru care Dr. Giles a plecat acasă pe jos. Motivul? Înțepăturile din cauciucul mașinii, care i-au dezumflat roata. Am văzut de pe stradă cum pipăia găurile, uitându-se deznădăjduit la roata dezumflată. Probabil că aerul a ieșit din ea treptat, din cauza

unui cui sau a unei pietre. Sau poate că i-a tăiat cineva cauciucul. Cine știe?

Așa că s-a întors pe călcâie și a pornit pe jos spre casă, lăsându-și mașina acolo. Dr. Joshua Giles e un tip arătos. Aș minți să zic că nu-i așa. Nu sunt genul ăla, dar chiar arată bine. E un tip arătos și o știe și el. Asta e partea cea mai rea. Asta e ce mă înfurie cel mai tare. E înalt, să tot aibă un metru nouăzeci. Are părul negru și ochii la fel, genul care pare să le placă femeilor. Poartă ochelari la modă, cu rame groase, negre, care-i ascund ochii blânzi. Mă întreb dacă ochii ăia sunt naturali sau e ceva ce te învață la școala de psihologi. Să ai ochi blânzi. Un zâmbet înțelegător. Să dai din cap într-un fel ritmic și măsurat. Să strângi mâna hotărât. Bănuiesc că toate astea sunt doar parte dintr-o cacealma.

Se îmbracă frumos. În timp ce eu port jeanși sfârșiați și un hanorac cu tivul rupt și fără șnur, de culoarea țevii de pușcă, el are un soi de pantaloni eleganți, verzui, genul de pantaloni pe care-i poartă tații. Nu tatăl meu, ci tații altora. Tați care muncesc. Habar n-am ce mai ascunde sub haina neagră, dar orice ar fi, sunt sigur că e elegant. Și mai e și servieta de piele pe care o leagănă în mână prin tot orașul, până în cartierele-satelit unde trăiesc burghezii, bogații, în casele vechi, dar renovate – vile stil Tudor și case clasice americane – pe care taică-meu și cu mine nu ni le-am permite. Toată lumea știe că acolo locuiesc bogătașii, ascunși în spatele gardurilor lor de fier forjat și ale peluzelor perfecte. E la vreo patru sute de metri de *Main Street*, în direcția opusă casei mele, pe o colină micuță care dă spre Lacul Michigan. De pe culme, din casele astea, se vede centrul orașului dar și periferia și lacul.

Când ajungem, e deja întuneric. Trec mașini pe lângă noi, cu oameni care se întorc încet de la muncă. Au

farurile aprinse, să le lumineze drumul spre casă. La un moment dat sună un telefon – al lui, nu al meu – și încremenesc ca o veveriță. Simt că vântul bate prin mine, nu pe lângă mine. Se aruncă direct în pieptul meu și răcește tot ce găsește înăuntru, până la splină și ficat.

— Alo, răspunde el, oprindu-se pe stradă.

Pe un ton blând, îi spune persoanei care l-a sunat că o să ajungă acasă curând. A fost reținut la muncă; întârzie. Nu zice nimic despre roata mașinii. Vocea îi sună straniu pe strada întunecată și goală, reverberând de pe asfalt și din copaci. Convorbirea e scurtă și drăguță, presărată de cuvinte ca *dragă* și *iubito*. E soția lui. Își iau la revedere și el închide telefonul.

Merge repede, iar pașii îi răsună pe pavaj. Și eu merg repede, însă pașii mei nu fac zgomot. Sare peste o groapă de pe strada îngustă. O sar și eu. La un moment dat se oprește și se întoarce, de parcă ar ști că e urmărit, iar eu mă las repede pe vine în spatele unei mașini parcate și mă simt ca un cretin când fac asta, dar o fac, totuși, și aștept, ținându-mi respirația, până când psihologul renunță și își continuă drumul.

Când Dr. Giles deschide o poartă metalică scârțâitoare și pornește pe aleea lungă, eu rămân vizavi, din nou pe vine în spatele unei mașini parcate, un Nissan rablagit care nu prea are ce căuta pe strada asta. Habar n-am ce vreau să fac sau să văd aici, de ce l-am urmărit până acasă. Ce speram să câștig din asta? Nu știu. Dar cel puțin știu unde locuiește, într-o vilă stil Cotswold care s-ar potrivi mult mai bine într-un sătuc englezesc decât în orășelul nostru amărât din Michigan. Intră pe ușa boltită și imediat apare și soția. Aleargă spre el cu pași mici, siguri, iar el o ia în brațe și se sărută cu acea familiaritate pe care o împărtășesc adesea oamenii căsătoriți, care știu bine unde trebuie să-și pună buzele și mâinile, cine în ce direcție

înclină capul când se sărută și cât timp au la dispoziție până să apară plozii. Și chiar apar două progenituri care stau lipite de picioarele lui, cu mâinile ridicate ca să fie luați în brațe. Asta și face; îi ridică, pe rând, întâi pe cel mare, apoi pe cel mic. Întreaga scenă e ceva ce eu nu pot conștientiza. Nu pot înțelege. Nu cunosc. Pentru mine, e la fel de ciudat ca o limbă străină, e ciudată imaginea unei familii nucleare fericite – mama, tata, doi copii și, fără îndoială, un câine. E la fel de opusă imaginii familiei mele ca albul, negrului. Diametral.

COPILĂRIA MEA A FOST foarte diferită de asta. Mama mea și taică-meu nu s-au certat niciodată; ba chiar cred că liniștea le-a venit de hac. Faptul că puteau trece zile întregi în care stăteau în același spațiu, inspirând și expirând același oxigen și dioxid de carbon fără să-și vorbească, învârtindu-se în sfere tăcute și izolate, una a mamei, alta a lui taică-meu și a mea.

Dar, spre deosebire de Dr. Giles și soția lui, nu prea cred că taică-meu și mama erau îndrăgostiți. Mă rog, unul dintre ei nu era, în vreme ce celălalt era până peste cap.

Soția lui e drăguță, dar are frumusețea aia ca de păpușă, care mie nu mi se pare atractivă. Chiar și de la distanța asta îmi dau seama că e machiată prea mult și că are prea mult fixativ în părul blond cenușiu. Aș fi tentat s-o cred vreo primadonă, dar aș zice că e, mai degrabă, o cucoană care se străduiește să arate bine când soțul ei vine acasă de la muncă. Poate că ăsta nu e un lucru rău. Se lasă pe pieptul bărbatului; mâinile lui coboară spre talia femeii, iar ale ei i se așază pe umeri, așa că, preț de o clipă, mă gândesc că acolo, în dreptul bovindoului mare, unde poate să-i vadă toată lumea, s-ar putea să danseze.

N-aud plozii, dar îi văd pe geam. Le văd zâmbetele

uriașe și-mi dau seama că amândoi chicotesc când își văd mama și tatăl îmbrățișându-se și, dintr-un motiv straniu, asta mă înfurie. E gelozie. Sunt gelos.

Ei nu știu că-i urmăresc. Dacă ar ști, mă-ntreb dacă le-ar păsa. Aș zice că nu. Chiar și așa, am văzut destul. N-am nevoie să mă mai uit.

Mă ridic în picioare și mă-ntorc și, când fac asta, sunt destul de sigur că aud ceva – un scâncet, un geamăt, un icnet. Un plânset. Nu știu. Un zgomot care răsună pe stradă, printre copaci.

— Alo? strig eu, dar nu primesc niciun răspuns, în afară de foșnetul frunzelor. E cineva acolo?

Întreb asta și iar mă simt ca ultimul laș când inima mi-o ia la goană și încep să amețesc. E întuneric aici, aproape beznă totală, sclipirea luminilor de pe verande abia dacă ajunge în mijlocul străzii, unde stau eu. Vântul bate din nou și mă trece un fior, unul care mă cutremură din cap până-n picioare.

E cineva acolo? E *ceva* acolo? Din câte văd eu, nu. Nu văd decât case și copaci, case și copaci. O mașină trece pe lângă mine, iar farurile ei fac lumină. Mă holbez în raza trecătoare, dar tot nu văd nimic.

Zgomotul se aude iar.

— Alo?

Nimic.

E o veveriță, îmi spun eu. Un șoarece, un raton. O pasăre care-și are cuibul prin copaci. Gunoiul de pe stradă. Un șoim, o bufniță. Ultimii câțiva greieri care n-au fost doborâți de frig și care-și cântă singuri un mic prohod.

Totuși, oricât de rațional ar suna toate astea la mine-n cap, am sentimentul copleșitor că nu sunt singur.

Mă îndepărtez și realizez un lucru: cineva e aici, cu mine, și mă urmează pas cu pas.

MARȚI

QUINN

În dimineața următoare mă trezesc devreme și petrec câteva minute încercând să pun laolaltă piesele de puzzle de pe podeaua camerei lui Esther. Fac progrese, chiar dac nu mari, doar așa, o fâșie de cer albastru. Restul imaginii zace într-o grămăjoară dezordonată pe podea. Îmi fac un duș și mă îmbrac să merg la serviciu. Ben mă sună devreme să mă-ntrebe dacă Esther a dat vreun semn, iar eu îi spun că, din păcate, nu. Nici el n-a avut noroc cu căutările.

Înainte să plec, iau niște bani din plicul meu și al lui Esther pe care scrie *Chirie*, cel din sertarul de la bucătărie, iau de acolo o bancnotă de douăzeci de dolari și câteva de unu. Acum e gol – plicul – datorită comenzii mele de la *Jimmy John* și a gestului meu de acum, așa că pun talpa pe pedala coșului de gunoi, ca să-l arunc.

Atunci văd bonurile de bancomat dinăuntru.

În mod normal, nu mi-ar fi atras atenția – nu obișnuiesc să caut prin gunoaie –, dar văd imediat emblema băncii lui Esther și-mi dau seama că nu sunt ale mele. Sunt bonurile lui Esther. Bag mâna în coș, reușind să nu mă ating de șervețelul murdar de ketchup sub care sunt bonurile. Le scot pe toate trei, trei bonuri de joi,

vineri și sâmbătă după-amiază, fiecare pentru o retragere de cinci sute de dolari, bani gheață. Asta înseamnă o mine cinci sute de dolari. O poală de bani, mai exact.

Pentru ce Dumnezeu i-ar trebui lui Esther o mie cinci sute de dolari, scoși pe parcursul a trei zile? Nu știu sigur, dar îmi vin în minte niște cocktailuri băute în Punta Cana. Pare un loc drăguț în care Jane Girard ar putea să meargă în vacanță. Pare un loc drăguț în care și *eu* aș putea să merg în vacanță, dar mă-ndoiesc că o să ajung vreodată în viața asta la Punta Cana. Suma maximă pentru o singură retragere este de cinci sute de dolari pentru cele mai multe bănci, nu că aș avea de unde să știu; n-am cinci sute de dolari. Tot ce câștig la muncă ajunge imediat la Esther pentru chirie și utilități, iar eu rămân cu ceva mărunțiș, cât să mai ies în oraș din când în când sau să-mi iau vreo pereche de pantofi.

Ce o fi în mintea lui Esther de umblă prin oraș cu o mie cinci sute de dolari îndesați în geantă?, mă-ntreb. Dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Acum am alte lucruri pe cap.

Când să ies din casă, dau nas în nas cu meșterul blocului, John, care are vreo optzeci de ani și poartă o salopetă de lucru bleumarin, deși nu e ca și cum cineva ar avea nevoie să poarte salopetă de lucru când schimbă un bec sau când se luptă cu o colonie de furnici. E cu mâna ridicată, gata să bată ușă. La picioare are o trusă cu scule, iar în cealaltă mână ține o grămadă de chestii, scule pe care nu le identific, scule pe care le recunosc, o clanță nou-nouță și o broască.

— Ce-i asta? îl întreb, holbându-mă la broasca pe care o scoate din ambalajul de plastic.

Oricât de mult aș detesta-o pe doamna Budny, John îmi place. E ca un bunic, ca bunicul meu care a murit când aveam șase ani, cu claia lui de păr alb, ochelarii cu

ramă metalică și zâmbetul lui cu placă.

— Ați cerut o încuietoare nouă, îmi spune John.

— Ba nu, îl reped eu, deși nu vreau asta.

Îmi place de el prea mult ca să-l reped.

John îmi răspunde pe același ton:

— Atunci trebuie să fi fost cealaltă, zice el, frecându-și fața cu palmele. Cea cu părul, adaugă el.

Îmi dau seama imediat la ce se referă. La părul lui Esther, care iese în evidență oricând și oriunde, un adevărat subiect de conversație. În ziua în care părinții mei au încărcat o remorcă de transport cu cele douăzeci și nouă de cutii pline cu lucrurile mele și m-au ajutat să mă mut în apartamentul din oraș au fost cel puțin consternați de părul lui Esther. I-a îngrozit. În America suburbană, oamenii au părul blond, castaniu, roșcat, dar niciodată o combinație ciudată între cele trei. Esther avea culoarea asta amestecată, care trecea în degrade, ca mostrele de vopsea, de la maro închis la ciocolatiu, apoi la cafea cu lapte și, în fine, la bej. Mama m-a apucat de braț și m-a tras deoparte:

— Ești sigură că vrei să faci asta? Încă nu e prea târziu să te răzgândești.

Așa m-a întrebat, fără să-și ia ochii de la Esther nicio clipă.

Eram sigură. Voiam să fac asta.

Dar acum, firește, mă întreb dacă n-ar fi trebuit să fiu mai precaută și mai puțin sigură. Îl întreb iar pe John dacă e sigur că Esther i-a cerut să ne schimbe încuietoarea și el îmi spune că da, e sigur. Îmi arată și documentele care demonstrează asta, o cerere din partea doamnei Budny să fie schimbată broasca de la ușa apartamentului 304. Cererea e datată acum trei zile. Acum trei zile, Esther a sunat-o pe doamna Budny și a cerut ca încuietoarea

noastră să fie schimbată.

De ce, Esther, de ce?

Dar nu trebuie să mă gândesc prea mult la asta. Răspunsul îmi vine înainte ca John să-și pornească șurubelnița electrică și să se apuce să demonteze broasca de pe ușa metalică. Am fost o colegă de apartament rea și Esther vrea să mă vadă plecată. Vrea să mă înlocuiască cu Megan din *Portage Park*, sau cu altcineva ca Meg. Cineva care-și plătește mereu chiria, care nu vorbește în somn.

Înainte să plec, înșfac o cheie de rezervă din palma lui John. Sunt sigură că nu așa plănuise Esther. Apoi iau un taxi spre *Lincoln Square* și mă-ndrept spre secția de poliție, o clădire din cărămidă alburie care se întinde cât un întreg cvartal, înconjurată de steaguri și mașini de poliție, clasicele Crown Victoria albe, cu scrisul roșu și cu o bandă albastră pe lateral. *Serviciu și protecție*, așa scrie.

Nu știu dacă ar trebui să mă aflu aici, dar aici sunt.

Stau afară vreo zece minute dacă nu mai mult, și mă-ntreb dacă vreau într-adevăr să intru în secție. Esther a dispărut, da, poate. Dar poate că nu. Aș putea să mai aștept câteva zile, să văd dacă nu se-ntoarce acasă. Oricum, cam așa mi-a zis să fac și operatoarea de la 311, mi-a zis că poliția nu prea are ce să facă, indiferent dacă depun sau nu o sesizare. *Oamenii au voie să dispară dacă așa vor*, mi-a zis. Nu e nimic ilegal. Nu știu ce-ar putea face mai mult decât să bage numele lui Esther într-o bază de date.

Dar dacă depunerea unei sesizări la poliție mă ajută s-o aduc acasă pe Esther? Atunci merită. Pe de altă parte, dacă Esther nu vrea ca eu să depun sesizare? Dacă vrea doar s-o las în pace?

Încurcată, mă sprijin de zidul de cărămidă alburie și mă întreb ce să fac: să depun o sesizare privind dispariția unei persoane sau nu.

Până la urmă, o fac. Depun sesizarea.

Mă întâlnesc cu un polițist și-i dau datele elementare pe care mi le cere, inclusiv o descriere fizică a lui Esther și a circumstanțelor „dispariției" ei. Nu fac risipă de detalii și nu menționez multe lucruri despre care presupun că Esther n-ar vrea să se știe, cum ar fi faptul că merge la psiholog. Las și o poză pe care am găsit-o în telefon, o imagine cu mine și cu Esther la un festival stradal din vară, când ascultam muzică live și mâncam porumb fiert, iar în spatele nostru soarele care apunea se reflecta în geamurile clădirilor și transforma lumea în aur. Am rugat un trecător să ne fotografieze, un tip care cu greu a reușit să se oprească din bălit la Esther cât să ne facă poza. Ea avea porumb între dinți, unt topit pe bărbie și pe mâini, dar, cu toate astea, și tipului, ca și mie, i se părea frumoasă. Chiar este frumoasă. Magnetică de-a dreptul, genul de persoană care atrage oamenii cu părul ei idiosincrasic și ochii heterocromatici – indiferent dacă sunt falși sau nu. Dar, mai importantă decât părul și ochii și pielea absolut perfectă este bunătatea ei, tendința de a-i face pe oameni să se simtă speciali chiar dacă sunt obișnuiți, la fel de obișnuiți ca mine.

Îi dau polițistului fotografia și până și el o privește puțin și spune „drăguță fată", iar eu spun că da, este, și sunt aproape sigură că roșim amândoi.

Sesizarea va fi înregistrată; cineva mă va contacta. Lui Esther nu i se acordă aceeași importanță ca, de exemplu, unei fetițe de patru ani care a dispărut. Nu știu la ce să mă aștept: să se alinieze în fața mea o poteră, oameni echipați cu veste portocalii și câini de urmă; mașini de patrulă; elicoptere; voluntari călare care să umble pe străzile din Chicago cu cordelina la brâu, strigând-o în cor. Cred că asta speram să se întâmple, dar nu e așa. În

schimb, bărbatul îmi spune că aș putea să pun afișe, să întreb prin oraș, să mă gândesc să angajez un detectiv particular. Polițistul îmi mai spune, cu o față serioasă, că va trebui, probabil, să cerceteze domiciliul nostru. Îl asigur că m-am uitat; nu e acolo. Îmi aruncă o privire care-mi amintește de felul în care se uita la mine sora mea mai mică – de parcă el ar fi Einstein, iar eu, o biată ignorantă – și îmi mai spune o dată că mă va contacta cineva. Îi spun că e OK, apoi pornesc spre serviciu, fără să-mi dau seama dacă e un succes sau am înrăutățit lucrurile.

ALEX

Dimineața începe ca oricare alta: mă trezesc cu noaptea-n cap, dau pe gât un *Mountain Dew*, mă strecor pe lângă taică-meu, care doarme lemn și plec la muncă. Mintea mea încearcă degeaba să explice pașii care m-au urmat aseară până acasă. Chiar era cineva – și, dacă da, cine? – sau îmi juca feste propriul creier, era doar rodul imaginației mele? Nu știu. În dimineața asta știu deja cum o să fie ziua la cafenea și mi-e groază de fiecare clipă – Priddy o să mă sâcâie pentru că am întârziat, o să mă dezbrac de geaca plină de nisip și o să mă apuc de treabă, să spăl munții de vase lăsați de bucătar în chiuvetă, cu o apă așa de fierbinte că o să-mi opărească mâinile. Roșu și Codițe o să se smiorcăie că iau bacșișuri mici. Farfurii sparte. Mâncare răsturnată. Opt ore în care o să mă simt ca un ratat.

Singura mea speranță, în timp ce mă târăsc pe țărmul neprietenos al Lacului Michigan ca să dau ochii cu Priddy e că o să fie acolo și Pearl, așezată la masa de la geam, cu ochii la cabinetul doctorului Giles. E singurul lucru care mă ajută să fac drumul monoton, repetitiv până la muncă, singurul lucru care-mi înseninează perspectiva sumbră a celor opt ore de stat în picioare, curățând prin cafenea, culegând cu mâinile goale furculițele și cuțitele

murdare ale altora. Spălându-le vasele. Ștergând mâncarea răsturnată pe mese și podea. Zi după zi după zi, conștient, de fapt, că asta n-o să se termine niciodată.

Merg înainte, pe lângă lac, trec de caruselul încremenit și intru în oraș.

În oraș există o gară *Amtrak*, nu departe de plajă. La vreo patru-cinci sute de metri, nu știu. Nu-mi dau seama. Pe partea cealaltă a parcării pline de nisip a plajei. E un peron mic, cu un chioșc de bilete și cu câteva suporturi de biciclete care sunt goale la ora asta. Nu e nimeni. Trenul trece pe aici de câteva ori pe zi, fie spre Grand Rapids – la est – fie spre Chicago – la vest. Azi e spre est, trenul Pere Marquette spre Grand Rapids, Michigan. N-am fost acolo niciodată.

Gara e liniștită când trec pe lângă ea în obișnuitul meu drum matinal spre muncă, doar vreo doi călători care se îmbarcă în tren pentru călătoria de două ore și jumătate. Un altul coboară, proaspăt sosit de la Chicago. Unii au genți sport sau valize. Alții n-au nimic în mâini, doar vreo gentuță pusă pe umăr sau portofelul în buzunarul jeanșilor.

E un drum scurt, o navetă pe care o poți face zilnic, dus-întors. Pleci și revii în aceeași zi.

Și se pare că exact asta face și Pearl, pe care o văd coborând pe treptele înalte ale trenului, spre oraș.

Din nou.

A plecat și a revenit, și se pare că eu sunt singurul care știe asta.

Până la urmă, nu mă ajută cu mare lucru, pentru că nu-mi dau seama de ce.

AȘTEPT TOATĂ DIMINEAȚA ca ea să apară la cafenea.

Ziua e, în general, liniștită. Valul de dimineață – și

folosesc cu generozitate cuvântul *val* – e alcătuit mai ales din bătrâni care nu trebuie să alerge la serviciu sau la școală. Pe măsură ce trece timpul, sunt înlocuiți de șoferii autobuzelor școlare care, treptat, dispar și ei.

Atunci apare Pearl.

E exact ca în prima zi în care a venit. Stă dreaptă cât așteaptă să primească o masă, apoi, când îi vine rândul, cere un loc la geam, de unde să se poată uita, să se poată holba la cabinetul doctorului Giles de peste drum și la puținii trecători de pe stradă.

N-o scap din ochi când își desface fularul de la gât și își scoate căciula, apoi le pune pe ambele pe scaunul din stânga ei. Cu o mișcare a umerilor, își dă jos haina și o pune pe spătar, iar eu îmi zic *nu te opri,* cu gândul la felul în care s-a dezbrăcat până la chiloți acolo, pe malul lacului.

Dar sigur că se oprește. Când Roșu se duce la ea, comandă cafea și se așază mai bine pe scaun, încrucișându-și gleznele îmbrăcate în cizmele Ugg ude, de parcă ar fi mers prin apa lacului toată ziua. Are și nisip pe cizme, fire de nisip ud care s-au lipit de pielea de oaie ca ciulinii.

Roșu e măricică, are brațele păstoase și albe ca aluatul de pâine care a stat ferit de soare, acoperit cu un tifon, în timp ce drojdia l-a făcut să crească. Vocea, gesturile, totul la ea e vulgar și deranjant. Chiar și felul în care miroase, ca picioarele nespălate, jegoase, împuțite. Coapsele i se freacă și i se suprapun când merge.

Dar Pearl este exact opusul lui Roșu, indiferent dacă e sau nu dusă cu pluta. E mai mare decât mine, dar asta nu mai contează în ziua de azi. Cu cinci, poate chiar cu zece ani mai mare. Suficient cât să aibă o ținută și o finețe pe care cele mai multe fete de optsprezece ani nu le au. Dar nu suficient cât să mi se pară ciudat că mă holbez la ea.

Când Roșu trece iar pe lângă ea, Pearl comandă mâncare. Vocea îi e joasă, aproape șoptită. Roșu se apleacă spre ea ca s-o întrebe ce a zis. De unde stau eu, reușesc să izolez orice alt zgomot, ca să aud vocea adormită a lui Pearl peste haosul din cafenea – bingănitul casei de marcat, deschisul și închisul ușii, muzica în surdină care se aude dintr-un CD player. Nu e timidă. Nu, nu despre asta e vorba. E chiar o dovadă de diplomație, de subtilitate, de tact. Nu țipă ca să acopere zgomotul, pentru că ar fi vulgar.

Roșu dispare să zbiere comanda unuia dintre bucătari – cu o voce gâjâită și cavernoasă ca a cuiva care fumează prea mult, ceea ce de altfel și face, la fel ca și Codițe, amândouă se fâțâie toată ziua bună ziua pe afară, la pauze de țigară pe care și le iau pe rând – în vreme ce Priddy se uită urât la mine și-mi spune să trec la treabă. Ca să vezi ironie. Sexism, asta este. Sunt hărțuit. Ar trebui s-o dau în judecată. Și totuși, mă întorc la debarasat mese, adun vasele murdare într-un coș unde clincăne și zornăie sticlă pe sticlă, metal peste metal.

Soarele de noiembrie intră prin geam, așa cum face adesea cam pe la ora asta, la prânz, când atinge punctul său meridian și ajunge în spațiul nostru. Mă uit cum fețele placide ale clienților încep să se schimonosească, oamenii strâng din ochi, își duc mâna la frunte ca într-un salut, orbiți de lumină.

Dacă nu era soarele, nici că m-aș fi apropiat de fereastră. Dar o fac, traversez încăperea ca să trag storurile, să le cobor cât să țin lumina soarelui sub control, dar să n-o împiedic pe Pearl să mai vadă strada. E ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac. Să-i răpesc priveliștea. Știu cât de mult îi place să facă asta, să se uite pe geam, să monitorizeze cabinetul doctorului Giles de aici.

Primul miros pe care îl simt e al șamponului ei – sau al loțiunii de corp, sau al fixativului, de unde mama naibii să știu eu? –, un fel de amestec de grapefruit și mentă care îmi înțeapă receptorii olfactivi. Ca să spun drept, îmi și înmoaie genunchii. Nu-s genul pe care să-l ia ușor amețeala. Dar de data asta mi se întâmplă. Mâinile îmi tremură, iar vasele zornăie în coș, așa că îl las jos ca să nu se spargă ceva. Mă întreb dacă ea ar putea fi acea femeie, acea figură eterică ce locuiește la periferia viselor mele? Cea care vine la mine noaptea și mă imploră *Hai să mergem...*

— Te-am mai văzut, îmi spune ea când mă apropii, dar cuvintele îi sunt nehotărâte, ezitante, iar ochii ei nu mă privesc nicio clipă.

Oare cu mine vorbește?

Mă uit împrejur, ca să fiu sigur.

Nu sunt decât eu aici.

O spune din nou, în altă formă, dar același lucru:

— Te-am văzut ieri.

— Știu, îi răspund, cu glas pâlpâitor ca un bec pe cale să se ardă și să moară.

O voce mică din capul meu îmi amintește că sunt un laș. Un ratat. Un fătălău. Femeile frumoase de care reușesc să mă apropii cel mai mult sunt nudurile din revistele pe care le țin ascunse în dulap, ca să nu le găsească taică-meu. Am ieșit cu fix trei fete în viața mea, și cu niciuna nu a durat mai mult de două săptămâni.

— Lângă plajă, spune ea.

— Știu. Și eu te-am văzut.

Atât reușesc să scot pe gură.

Din spatele meu, o aud pe mama unui băiețel cum îi spune copilului să stea jos și să mănânce. Mă-ntorc să mă uit. Când băiatul se întinde peste masă ca să atingă mâna

mamei, femeia se smucește și-l repede:

— Nu mă atinge.

O spune într-un fel anume, cu emfază, iar asta îmi amintește de propria mamă. *Nu mă atinge, Alex*. Dar cuvintele mamei lui vin cu un post scriptum:

— Ai mâinile pline de sirop, spune ea și-i întinde băiatului un șervețel.

Mama mea nu mi-a zis niciodată de ce nu voia s-o ating. Îmi spunea, pur și simplu, *nu mă atinge*.

— Puteai să mă saluți, îmi spune Pearl atunci, smulgându-mă dintre amintirile despre mama.

De data asta, ochii ei mă măsoară de jos în sus, cântărindu-mi tenișii, pantalonii cu pense, cămașa și papionul – toate ieftine, de uniformă – și mă-ntreb: *Ce pot să-i răspund la asta?* Logica mă îndeamnă s-o întreb de ce înota în lacul rece ca gheața în mijlocul lui noiembrie. De ce nu avea un costum de baie, un prosop de plajă? N-a auzit de hipotermie și de moartea prin îngheț? De degerături? Dar asta ar fi penibil.

— Ai cumva un nume? o întreb, străduindu-mă să par degajat.

Ea îmi răspunde, fără să se uite la mine:

— Am.

Iar eu aștept – pe vârfuri, cum se zice – ca ea să-mi spună numele. Aștept așa de mult, încât încep să-mi dau cu părerea, la mine-n cap: Mallory, Jennifer, Amanda.

Dar îi vine mâncarea – Roșu îmi arde un cot ca să mă dau la o parte, să-i fac loc să aducă farfuria fierbinte – și femeia începe pur și simplu să mănânce, uitându-se prin geamul pătat la trecătorii de pe stradă, ignorând complet soarele care-i intră în ochi, ignorându-mă și pe mine care zăbovesc la jumătate de pas în spatele ei, așteptând un nume. Dar nu mi-l spune.

QUINN

La serviciu nu mă pot concentra la mare lucru în afară de Esther. Nici măcar nu știe, dar îmi ocupă fiecare clipă liberă. Îmi sună telefonul și primul nume care-mi vine în minte e Esther. O fi Esther? Dar nu e Esther. Îmi aud numele strigat prin difuzor, sunt chemată la recepție, unde alerg pe dușumeaua lustruită de pe culoar, convinsă că e Etsher, că mă așteaptă acolo, la recepție, dar în locul ei mă întâmpină un avocat îngâmfat care mă trimite să duc niște documente la biroul unui martor expert, ca să le analizeze. Plec în grabă să fac ce mi s-a cerut, cu mintea încă plină de gânduri despre Esther; sunt rănită și îngrijorată în același timp. Din când în când mă izbește faptul că Esther încearcă să scape de mine, o trădare care pălește însă în fața acestui sentiment de netăgăduit că s-a întâmplat ceva, că ea a pățit ceva.

Imediat ce revin la firmă, îl caut pe Ben și aflu că și el s-a împotmolit cu căutările. Deși a tot încercat să găsească un domn sau o doamnă Vaughan, n-a reușit. Ben stă la biroul lui dintre separatoare și tresare când vin din spatele scaunului său turnant. Își freacă fruntea și oftează; și el și-a pierdut speranța, la fel ca mine. Pe ecranul computerului din fața lui stau trei cuvinte chinuitoare:

nu există informații.

— Niciun semn de la Esther? mă întreabă.

— Nimic, îi răspund eu, scuturând din cap.

Nu sunt singura căreia i se pare imposibil să se concentreze la munca asta obositoare și stupidă. Nici că-mi mai pasă de lucruri ca etichetele Bates și documente și când anume vrea nu știu care avocat nebun să-i fac fotocopii după miliarde de hârtii. Facem un pact să plecăm, și, pe la două și un sfert, amândoi ne prefacem că ne e rău: intoxicație alimentară. Ne ținem de burtă și spunem că am mâncat ceva stricat, vechi, oribil. *Carnea de vită*, spun eu, iar Ben dă vina pe salata lui cu pui. Amândoi amenințăm că o să vomităm atunci, pe loc, și spunem toate astea în așa fel încât ni se cere să plecăm acasă. *Du-te!*

Așa facem.

Luăm împreună un taxi pe care îl plătesc eu, pentru că Ben vine până la apartamentul meu din Andersonville ca să mă ajute să rezolv misterul ăsta. Se oferă să plătească jumătate din prețul cursei – normal, doar e cavalerul meu pe cal alb (doar că el nu știe asta încă) –, dar refuz. Taximetristul ne poartă în viteză pe străzile din Chicago, aruncându-ne dintr-o parte în alta a banchetei cu tapiserie veche de piele. Iese din *Loop* și intră pe *Lake Shore Drive*, apoi iese pe *Foster*. Mă uit prin geamul infect al mașinii la Lacul Michigan, apa e albastră, la fel și cerul, dar asta nu înseamnă că vreuna dintre ele e și caldă. E o zi senină, una dintre acele zile în care se vede până în Michigan din vârful turnului Willis. Nu știu ce anume se vede, probabil că malul celălalt al lacului, la marginea vreunui orășel lipsit de importanță. E frig afară, vântul e nemilos și, deși sunt aproape sigură că n-are nicio legătură cu vremea nebună, mi se pare că porecla de Oraș al Vânturilor e potrivită.

Taximetristul merge cu aproape o sută de kilometri pe oră pe *Lake Shore Drive* și, deși ne e groaznic de frică amândurora, Ben și cu mine rădem pe bancheta din spate. Ni se pare nepotrivit să rădem. Aproape. Poate că Esther chiar e în pericol. Dar e și un pic de disperare acolo, un pic de agonie și tristețe. Nu e un râs vesel.

Sigur că sunt îngrijorată din pricina lui Esther; cu toate astea, o parte din mine încă nu și-a revenit din complotul minuțios pus la cale de Esther ca să scape de mine. Cele mai multe indicii duc la Esther: Esther a scris biletele alea ciudate către *Dragostea mea*; Esther a dat anunț în *The Reader*; Esther și-a schimbat numele; Esther și-a făcut poză de pașaport; Esther a cerut schimbarea broaștei de la ușa apartamentului nostru. Esther, Esther, Esther.

Așa că de ce aș fi îngrijorată pentru Esther, când toate astea le-a făcut cu mâna ei?

În plus, dacă nu râd, cred că o iau razna.

Ieșim din taxi în mica mea zonă rezidențială din *Farragut Avenue*, iar vântul îmi biciuiește părul și îl trage în direcția opusă celei în care ar trebui să mă ducă picioarele. Instinctiv, mă întind după brațul lui Ben, pe care îl eliberez din strânsoare după ce, cu ajutorul lui, îmi recapăt echilibrul.

— Ești bine? mă întreabă.

— Da, sunt bine. Bate vântul.

Dar îi simt în continuare mâna pe piele. Ce vede la Priya, în fond? De ce *ea* și nu *eu*?

Dar nu pot să mă gândesc la asta acum.

Ben intră primul, iar eu îl urmez îndeaproape, pe treptele de beton, pe ușile albe de la intrare, în holul pustiu. Acolo nu sunt decât șaisprezece cutii poștale și un preș murdar, gri, plin de țărână și mizerie.

Bun venit, asta scrie pe el, deși e pus invers, așa că vezi

înscrisul abia când pleci.

Habar n-am ce-o să facem Ben și cu mine, sau cum o să încercăm să dăm de Esther. Dar știu că sunt super fericită că am pe cineva alături, pe cineva pragmatic, așa cum este Ben, care mă poate ajuta să fac ordine printre toate ideile astea tâmpite care-mi aleargă prin minte. Mă simt singură și am nevoie disperată ca cineva, oricine, să-mi țină companie, am nevoie să aud și alte voci decât pe cele din capul meu. Dar, mai ales, mă bucur că acel cineva e Ben.

Îmi iau corespondența din cutia poștală și pornim pe scări, Ben în față, eu în spate. Aș minți dacă aș spune că nu mă holbez la fundul lui.

La ușă mă încurc în chei, aproape uitând că micuța mea cheie de alamă pe care o am de aproape un an nu se mai potrivește, așa că mă cotrobăi prin buzunare, s-o găsesc pe cea nouă, cea pe care am smuls-o din mâinile îmbătrânite ale lui John, meșterul. Intrăm, închid ușa cu piciorul, trântesc maldărul de plicuri pe blat și mă îndepărtez fără să mă uit, până în clipa în care Ben ridică un catalog și mi-l arată:

— Trebuie să știu care dintre voi face cumpărături aici. Tu sau Esther?

Zâmbește și din zâmbetul lui îmi dau seama că mă tachinează, dar dintr-odată mă simt iritată și confuză. Catalogul ăla ajunge mereu în cutia poștală pe care o împart cu Esther, genul de chestie care sfârșește la gunoi din clipa în care a ajuns, ca meniul de livrări de la restaurantul unde ne-am îmbolnăvit amândouă. De ce ne tot vine catalogul ăsta? Pe prima pagină e o femeie care nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani, cu un soi de compleu ocult, o tunică-rochie care ar fi fost drăguță dacă n-ar fi fost sufocată de cranii și oase încrucișate, pantofi cu

platforme și cu țepi care se ițesc în toate părțile. Are o zgardă la gât, din piele neagră, așa de strânsă încât mă mir că nu se sufocă.

Iau catalogul din mâna lui Ben și mă uit la ultima pagină, ca să văd de ce ajunge mereu în cutia noastră poștală. E catalogul lui Esther? A fost vampir în altă viață? Adeptă a stilului goth? Se îmbrăca în negru și pleca prin cluburi unde se prezenta cu pseudonimul Raven sau Tempest sau Drusilla? Avea o fascinație stranie pentru moarte, un fetiș pentru supranatural? Nu știu. Am senzația enervantă că nu mai știu cine e Esther.

Dar, în loc să văd numele lui Esther pe eticheta cu adresa, așa cum mă așteptam, acolo scrie *Kelsey Bellamy sau actualul locatar de la 1621 W. Farragut Avenue.*

E adresa mea, dar cine e Kelsey Bellamy?

N-am întrebat-o niciodată pe Esther despre fosta ei colegă de apartament și nici ea n-a zis nimic. Parcă nici n-a existat, deși știu că a existat, firește. Ea e motivul eliberării acestui spațiu, motivul pentru care Esther a avut nevoie să umple o cameră care cândva era plină de viață, dar care s-a pomenit, brusc, golită de ea.

Atunci îmi vine în minte numele scrijelit în dulapul din camera mea, bucata de fotografie uitată în care se zărea un colț din părul lui Esther, cea pe care am găsit-o în dulapul camerei libere atunci când m-am mutat.

Ies în grabă și merg spre camera mea. Ben vine după mine:

— Unde te duci?

Când ajungem în dormitor, îi arăt. Deschid ușile dulapului și mă apuc să scot de-a valma tot felul de chestii, arunc pe jos rochii cu tot cu umerașe, împing la o parte un troler pe care nu l-am folosit niciodată, un cadou de absolvire de la ai mei, pe care mi l-au dat în caz că *mă*

apucă plecatul pe nepusă masă. Chiar acum simt că aș pleca pe nepusă masă. Dar unde?

— Ce cauți? mă întreabă Ben.

Ridic o mână tremurândă spre cele șase litere de pe rigipsul din dulap, ce par să fi fost scrijelite în perete cu un cuțit. Acum o oră nu însemnau nimic pentru mine, dar acum înseamnă. *Kelsey.*

TOATE BUNE ȘI FRUMOASE, până și-o ia careva.

Cam așa se zice nu?

Nici că se putea vorbă mai potrivită.

Stăm în apartamentul meu, Ben pe canapeaua trandafirie, iar eu pe scaunul tapițat cu ecosez alb-negru, pentru că pare lucrul cel mai de bun simț, cel mai *inocent*. M-aș fi putut așeza lângă el; Ben s-a așezat primul și mi-a lăsat loc. Dar asta, desigur, părea îndrăzneț și obraznic. Și dacă, după ce mă așezam eu, el se ridica și se așeza în altă parte? N-ar fi fost bine.

Nu, în felul ăsta eu sunt pe locul șoferului, în șa, la cârmă. Eu dețin controlul. Și, oricum, din partea cealaltă a măsuței de cafea din fier industrial, priveliștea e mai bună. *Ca să te văd mai bine, dragă.*

Părul lui șaten deschis e pieptănat spre spate, tuns drept, și pare genul de tunsoare care trebuie aranjată la frizer cam la două săptămâni. Are o expresie serioasă, și-a luat aerul acela pe care-l are de obicei când lucrează, îndeplinind sarcina extrem de importantă de a aplica etichete Bates documentelor, ca mine. Dar, în loc de etichete Bates, degetele lui tastează rapid ceva, apoi el se holbează la ecran. Și iar tastează și iar se holbează. Își pune picioarele pe măsuța de cafea, eliberate de pantofii de serviciu. Are ciorapi negri, trași până la jumătatea gambei. Și-a scos cravata și a desfăcut un nasture sau doi

de la cămașa oxford, clasică. Nu poartă tricou pe dedesubt și i se vede pielea bronzată și netedă.

Vreau s-o ating.

În fine, vorbește, dar tonul îi e sumbru, morbid:

— Ce aiurea.

Ridică privirea și-mi întâlnește ochii, care erau deja ațintiți asupra lui.

E aproape ora cinci. În curând, colegii noștri se vor duce acasă, fugind din clădirea neagră și înaltă așa cum fug șobolanii de pe un vas ce se scufundă. Asfințitul cade rapid dincolo de ferestrele apartamentului. Închiderea zilei. Mă ridic de pe scaunul alb cu negru ca să aprind o lumină, un lampadar arcuit care umple încăperea cu o strălucire gălbuie.

— Ce-i aiurea? întreb eu.

— Ascultă aici, spune Ben, apoi își drege glasul și citește cu voce tare. Kelsey Bellamy, douăzeci și cinci de ani, din Chicago, Illinois, a murit marți, 23 septembrie, la Spitalul Metodist. S-a născut pe 16 februarie 1989 și s-a mutat la Chicago din orașul său natal – Winchester, Massachusetts, în 2012. A lucrat ca profesor suplinitor în sistemul de învățământ public din Chicago în ultimii doi ani înainte să moară. Kelsey îi lasă în urmă pe logodnicul său, Nicholas Keller; părinții, John și Shannon Bellamy; frații Morgan și Emily; nenumărați bunici, mătuși, unchi, veri și prieteni. Vizitele se fac între orele 3 PM și 8 PM, vineri, 26 septembrie, la Casa funerară Palmer din Winchester, Massachusetts. În loc de flori, puteți face donații la Organizația pentru Cercetare și Educație în domeniul Alergiilor Alimentare.

Ben caută data la care a fost publicat anunțul mortuar: anul trecut. Anul trecut în septembrie, cu câteva săptămâni înainte să mă mut cu Esther. *Săptămâni!*

— Să fiu a naibii, suflu eu.

În sinea mea, mă gândesc *Ce trist*, dar și *Ce nebunie*.

— Ești sigur că e ea, că ai găsit-o chiar pe ea? Că e acea Kelsey Bellamy care locuia aici?

Apoi mă gândesc *Doamne*, sper că n-a murit *aici*, și mă bântuie o imagine cu Kelsey Bellamy moartă pe podeaua dormitorului meu. Reușesc să mi-o alung din minte.

— Păi, n-am cum să fiu sigur, dar e singura Kelsey Bellamy pe care am găsit-o în Chicago. Și vârsta se potrivește. Nu-mi închipui că Esther locuia cu o femeie de șaizeci de ani.

— Nu-mi vine să cred că Esther nu mi-a spus asta.

Așa zic cu voce tare, dar, de fapt, îmi vine să cred. Acum două-trei zile aș fi spus *imposibil*, dar acum nu mai sunt așa de sigură. Încep să descopăr că în viața lui Esther existau multe lucruri despre care eu nu aveam habar. Esther, Jane sau cum naiba o fi chemând-o de fapt.

— Cum a murit? întreb eu.

— Nu scrie, dar presupun... Uite aici, se întrerupe el și se trage într-o parte, să-mi facă și mai mult loc pe canapeaua mică.

Nu trebuie să mă roage de două ori, deși sunt ușor jignită de faptul că el crede că fundul meu are nevoie de atâta spațiu. Arunc pe jos o pernuță și mă așez lângă el, care-mi arată ceva pe tabletă. Acolo, pe ecran, este o fotografie a lui Kelsey Bellamy.

E drăguță. Asta e prima chestie care-mi trece prin cap. Nu e genul clasic de fată drăguță, blondă cu ochi albaștri. E drăguță într-un fel gotic, cu păr negru ca smoala și smokey eyes, ceea ce explică acel catalog care i-a fost livrat în după amiaza asta. Pielea îi e de un alb nenatural. E așa de albă, de parcă ar fi fost dată cu talc pentru copii – sau, poate, de parcă în acea poză ar fi fost o fantomă, deja

moartă. E îmbrăcată goth, cred, dar cu accente feminine – o fustă neagră Lolita, o bluză cu volane, ruj negru.

Mi-e cam greu să mi-o imaginez pe Kelsey Bellamy ca profesor suplinitor.

— E ciudat, foarte ciudat.

— Mie-mi zici? spune Ben și continuă să caute, să vadă ce-ar mai putea găsi.

Și, cum stăm acolo – strânși unul într-altul pe canapeaua micuță, cu genunchii mei aproape lipiți de ai lui, cu ochii la aceeași rotiță care se învârte pe ecran, semn că tableta se gândește, cu parfumul lui proaspăt, de citrice, care-mi intră în nări – dăm peste pagina de Facebook a lui Kelsey, locul unde prietenii și familia lasă postări îndurerate, menite să stoarcă lacrimi, despre preaiubita lor fiică, nepoată și prietenă, inclusiv acuzații lansate de unii dintre ei cum că responsabilă pentru moartea lui Kelsey ar fi colega ei de apartament. *Un accident teribil*, zic unii, dar alții o numesc neglijență. Unii spun că ea ar trebui condamnată pentru omor. *Ea*, adică Esther. *Colega de apartament*, zic ei. Ei susțin că Esther – Esther a mea – a făcut asta. Că a omorât-o pe Kelsey.

— Doar nu te gândești că..., începe Ben, dar nu poate să-și ducă fraza până la capăt, nu cu voce tare.

Dar da, la asta mă gândesc. Mă gândesc exact la același lucru la care se gândește și Ben, deși niciunul dintre noi nu poate rosti cuvintele.

Eu, una, nici nu pot să-ncerc măcar să descriu lucrurile care-mi trec prin minte.

Iar stomacul mi-a căzut undeva, în degetele de la picioare.

Dintr-odată, mă gândesc că s-ar putea să vomit.

ALEX

În CELE DIN URMĂ, curiozitatea mă face să intru în casa aia dărăpănată de peste drum de a mea. S-a întunecat afară, e noapte, iar eu merg spre casă după încă o zi lungă de muncă și picioarele îmi sunt obosite până la os. Mă apropii de casă și văd lumina licărind, așa cum am văzut-o cu taică-meu cu o seară înainte: *aprinsă*, *stinsă*.

Asta îmi atrage atenția.

O pasăre, un graur, stă pe țiglele strâmbe ale acoperișului și cântă cu glas cârâit, iar capul albăstrui îi strălucește în lumina lunii. Stă acolo, pe marginea acoperișului vechi, înfundat, iar ochișorii lui negri, ca de insectă, se uită în jos, spre strada unde mă aflu și ciocul îi este îndreptat spre mine. Îl privesc cu atenție: mă uit la corpul strălucitor al păsării; la capul ei albastru, lucios; la coada lungă, care se subțiază spre vârf; la picioarele maronii și noduroase ca mâinile unei femei bătrâne.

Luna, o sferă perfectă, urcă spre înaltul cerului nocturn, iar norii plutesc alene pe lângă ea.

Fug până acasă, după niște unelte, apoi, de la distanță, măsor din ochi casa, încercând să-mi dau seama pe unde ar fi cel mai bine să intru. Vreau să știu cine locuiește acolo și dacă e, așa cum crede taică-meu, un boschetar. Am

la mine și ceva mâncare luată de la cafenea. Un croissant cu ciocolată, îndesat într-un buzunar. Oricine locuiește acolo sigur e înfometat.

Traversez și mă opresc pe trotuarul crăpat; mă uit la numele de la picioarele mele, sculptate cu zeci de ani în urmă în betonul care nu apucase să se întărească, dovada că, la un moment dat, cineva a locuit aici. Că această casă n-a fost mereu abandonată.

E ora albastră, cea când lumea toată capătă o aură bleumarin, inclusiv casa dărăpănată. Câteva ferestre au fost bătute în scânduri, așa că pe acolo nu pot intra. N-am de gând să smulg lemnele alea cu mâinile goale. Sunt fixate în tocul ferestrelor cu niște cuie vechi, ruginite, așa că probabil aș muri de tetanus dacă aș atinge nenorocirile alea. Nu vreau să mă joc cu așa ceva – spasmele și mușchii înțepeniți, riscul de a muri – așa că prefer să folosesc sculele pe care le-am adus de acasă, un ciocan Craftsman de scos cuie, care e al lui taică-meu, și o pereche de mănuși de lucru industriale.

Mi le pun pe mâini și folosesc ciocanul ca să scot cuiele vechi și ruginite din scândurile bătute peste un geam spart – în spatele casei, unde am șanse mai mici să fiu văzut – și desfac lemnele care acoperă tencuiala galbenă. Le arunc pe pământ. Apoi mă urc pe un scăunel pe care l-am târât după mine și mă cațăr înăuntru, folosind coada ciocanului ca să înlătur eventualele cioburi de geam rămase, să nu mă tai. E tot mai întuneric – abia dacă se vede ceva – dar, cu toate astea, când să intru, lumina lunii ajunge pe partea din spate a casei și realizez că m-am chinuit degeaba, pentru că la câțiva metri de mine e altă fereastră spartă, de unde fuseseră deja scoase scândurile. Boschetari.

Înăuntru, plafonul e aproape prăbușit, din el atârnă

ditamai bucățile de rigips, astfel încât structura de lemn a casei rămâne golașă. E întuneric, dar, din fericire, mi-am adus și o lanternă. Pipăi un perete în căutarea întrerupătorului, și constat că, surprinzător – dar, în același timp, deloc surprinzător – casa nu are electricitate, care probabil că a fost oprită cu ani în urmă. Asta înseamnă doar că așa-zișii chiriași ilegali care s-au aciuat aici au și ei o lanternă, acea lumină pe care taică-meu și cu mine am văzut-o sclipind pe fereastra deschisă. *Aprinsă, stinsă.* O lanternă sau un felinar. Poate o lumânare.

Înăuntru, descopăr că, atunci când au plecat, proprietarii au făcut-o în grabă. N-au luat cine știe ce cu ei. Totuși, nu mai există niciun fel de electrocasnice, lipsește mobilă, lucruri pe care oamenii le-ar putea vinde pe bani frumoși. Au rămas doar mărunțișuri, prostii, obiecte cu valoare sentimentală, dar nu materială. O vază, o tablă de șah, un ceas defunct ale cărui limbi vor rămâne pentru totdeauna încremenite la 8:14. În timp, multe utilități au fost oprite pentru neplată, iar apa – abia după ce țevile au înghețat și au pocnit. Banca a încercat să vândă casa la licitație, dar nimeni nu a făcut vreo ofertă. Nu merita să bagi bani în demolarea ei, așa că a rămas în picioare. Vecinii aproape că au vrut să-i dea foc și s-o lase să ardă din temelii; după mine, n-ar fi fost o idee rea. Dar nimeni nu voia să aibă de-a face cu fantoma lui Genevieve, care nici măcar nu există.

Înăuntru sunt tot felul de scrisuri pe pereți. Graffiti. Un soi de iederă sinistră a intrat prin peretele crăpat și acum crește direct în casă. Gazonul e praf, plin de tufe și bălării care aproape că acoperă fațada. Curtea din spate e plină de copaci căzuți, iar cioturile rămase sunt negre de putreziciune. Înăuntru sunt fragmente de viață ciudat de normală: un teanc de castroane din melamină

pentru cereale se odihnește în dulap, acoperit de pânze de păianjen și de murdărie de rozătoare. Sunt și bucăți de rigips căzute din plafonul curbat, iar din cameră se văd țiglele dezgolite. Un luminator improvizat. Izolația se desprinde de pe pereți precum câlții dintr-un ursuleț de pluș.

În timp ce mă fofilez prin casa dărăpănată, mă aștept să văd un boschetar, poate chiar o mică familie de boschetari, adunați unii într-alții, înveliți cu pături, pe podea. Sau poate o gașcă de adolescenți rebeli, care fumează iarbă într-un loc unde își închipuie că nu-i vede nimeni, sau vreun vagabond care trece prin oraș și e în căutarea unui loc mai cald și mai uscat unde să poată petrece o noapte sub un acoperiș aproape intact.

Dar poate că nu sunt atât de isteț pe cât pare să mă creadă toată lumea, pentru că nicio clipă nu-mi trece prin minte că aș putea s-o văd pe Pearl stând în picioare în mijlocul livingului părăsit; și totuși iat-o.

Îi văd părul ombré, care-i cade în valuri pe spate, roșeața care-i cuprinde obrajii de parcă ar fi încasat o palmă. Mă uit în continuare cum își apasă obrajii cu degetele; îmi dau seama că sunt înghețați. Chiar și înăuntru, în casa neîncălzită, cu geamuri sparte care primesc noaptea de toamnă, i-a amorțit fața. Ochii îi devin sticloși și încep să-i curgă în aerul rece de noiembrie. La fel și nasul, în timp ce, dintre buzele ei roz-portocalii ies aburi, aburi gri-alburii, ca norii.

Acum, în timp ce stăm în picioare în camera întunecată, de dincolo de fereastra deschisă, pasărea – graurul – începe iar să cânte, o elegie scurtă și lugubră, iar luna plină, dolofană, își strecoară lumina prin geamul spart și Pearl se întoarce spre mine și zâmbește:

— Bună. Mă întrebam dacă o să vii vreodată, spune ea.

— Ce faci aici?

— Același lucru ca și tine, îmi răspunde cu glas calm ca luciul apei.

Tonul îi e poetic, ritmic și, când spune asta, picioarele ei mici se întorc spre mine.

— Îmi vâr și eu nasul, adaugă ea, în timp ce cu arătătorul trage o linie în praful de pe polița șemineului.

Se uită la murdăria de pe deget, apoi se șterge pe pantaloni.

E întuneric în cameră, nu chiar beznă, dar tot e întuneric, deși luna plină se străduiește din răsputeri să se strecoare înăuntru. Sclipește din spatele norilor obezi, iar lumina ei pare să se stingă și să se aprindă, la fel ca lumina lanternei pe care Pearl o ține în mână, apăsând iar și iar pe buton. *Aprinsă, stinsă.*

Mă gândesc la taică-meu, cum stă singur cuc în casa de vizavi și se uită la sclipirile de lumină pe fereastră. *Boschetari nenorociți,* parcă-l aud. *Boschetarii nenorociți s-au mutat iar acolo.* Dar nu, îmi spun eu. Nu boschetarii. Pearl.

Lucrurile astea două se exclud reciproc; cel puțin pentru mine. Fata asta n-are cum să fie boschetară pentru că, na, pur și simplu n-are cum. Merită mai mult de-atât, mai mult decât praf, țărână și mizerie. Merită ceva mai bun.

Intru încet în living, fără să știu prea bine ce să spun sau ce să fac. Știu că ăsta e livingul pentru că încă mai e aici o canapea ecosez, precum și rămășițele a ceea ce a fost cândva un șemineu, o structură din fontă încastrată în marmură, cu o poliță care acum e acoperită de praf prin care degetul lui Pearl a desenat un soi de hartă.

Pe podea, la picioarele ei, se află o pătură găurită, mâncată de molii, și o pernă plată pe care presupun că a luat-o de pe canapea ca să-și pună capul pe ea. Materialul

se potrivește cu canapeaua, același ecosez rustic cu nuanțe de albastru care nu-mi vine să cred că a fost vreodată la modă. Dar a fost. Cu mult timp în urmă. Mi se strânge puțin inima când mă gândesc că Pearl își așază capul ei frumos pe perna aia infectă și își petrece noaptea dormind pe podeaua tare și murdară. Își strânge brațele în jurul trupului, înfiorată. Nu cred să fie mai mult de zece grade aici. Ochii îmi fug iar spre șemineul a cărui vatră e goală și rece.

— Dormi aici? întreb eu, deși răspunsul e evident.

Aș vrea să-i zic despre șobolani, despre gândaci, despre panourile de afară pe care scrie *Intrarea interzisă* și *Fără aprobare locativă*, dar nu o fac. Presupun că știe deja despre toate lucrurile astea. Nu-mi răspunde la întrebare, ci mă privește fix, ochii ei tulburători încearcă să-i citească pe ai mei și invers.

— Știi, se spune că e bântuită casa.

Asta îi zic și mă-ntreb dacă ar trebui să-i povestesc mai multe, despre Genevieve, despre fetița care a murit într-o cadă și despre spiritul ei care, chipurile, îi bântuie pe toți cei care intră în casa asta. Dar nu o fac. N-apuc să mai zic nimic, pentru că îmi zâmbește încrezătoare și spune hotărâtă, ridicând din umeri:

— Nu cred în fantome.

Îi întorc zâmbetul:

— Da, nici eu.

Îmi bag mâinile în buzunar și dau peste croissantul cu ciocolată. Dar zâmbetul meu nu e deloc încrezător, iar cuvintele îmi ies îngreunate și șuierătoare de parcă aș fi înghițit vată și abia îmi mai găsesc glasul. Vorbele îmi tremură, la fel și vocea. Cred că abia mai respir. Scot croissantul din buzunar, acum turtit și cu o înfățișare destul de jalnică, și i-l întind, fără tragere de inimă. Pearl

scutură din cap:

— Nu.

Rămâne în picioare, față-n față cu mine: ingenuă. Așa îmi pare. Fata din vecini sau, poate, domnișoara la ananghie. Ceva pe-acolo, sau poate că asta îmi doresc eu să fie. Pare obosită, înfrigurată și poate chiar puțin speriată. De aproape văd că hainele îi sunt ponosite – nu genul ăla de ponoseală șic, firește, ci genul ăla de parcă ar fi traversat toată țara în ultimele zile și ar fi dormit pe vreo podea murdară și prăfuită. Cu toate astea, scoate la iveală introvertitul din mine, acel singuratic antisocial care habar n-are cum să i se adreseze unei fete. N-are legătură cu ea, ci mai degrabă cu faptul că e o fată – o femeie – chiar foarte drăguță. Asta îmi face mâinile să tremure, cuvintele să-mi iasă cu greutate, privirea să-mi cadă pe podeaua infectă de sub picioarele mele în loc s-o susțină pe a ei.

— Cum te cheamă? mă-ntreabă.

Îi arunc o privire furișă și îi răspund că Alex. Dar, când o-ntreb cum o cheamă pe ea, îmi spune, înțelept:

— Mama mi-a zis că n-ar trebui să vorbesc cu străinii.

Zâmbetul de pe buzele ei spune totul, însă. Nu e atât de timidă pe cât i-ar plăcea să cred. Se joacă puțin cu mine, poate chiar insinuează ceva mai mult, dar nu pot spune că mă deranjează. Ba chiar îmi place.

— Deja vorbești cu mine, îi răspund, dar tot n-are de gând să-mi spună cum o cheamă.

Nu insist. Pot fi o grămadă de motive pentru care nu vrea să-mi spună. A fugit, se ascunde. Are probleme cu poliția, sau poate cu vreun tip. Nu e treaba mea. Mă gândesc la ea și la Dr. Giles, la felul în care ochii ei îl priveau prin vitrina cafenelei. La cum am văzut-o ieri, îndepărtându-se pe stradă, urmărită de privirea lui până

când a dispărut peste deal, în capătul orașului. Oare deja fusese acolo, în căsuța albastră, să discute cu el? Nu știu. Presupun că prezența ei aici are legătură cu el, poate că e pacienta lui, dar felul în care se uită pe geamul cafenelei, cu fascinație și curiozitate, poate chiar și cu un pic de nostalgie, mă face să cred că e ceva mai mult de-atât. Ar putea fi altceva, ceva care depășește relația doctor-pacient. Dar asta e doar o bănuială, o poveste pe care am inventat-o singur.

— De cât timp stai aici?

Ridică din umeri:

— Cred că de vreo două zile, spune ea.

În oraș există un motel ieftin, o pensiune și un hotel d-ăla pentru sejur prelungit. Există case de închiriat peste vară, case pe plajă, ba chiar și vreo două campinguri. Dar cred că nu-și permite nimic din toate astea, așa că nu-i spun despre ele. I-aș da bani dacă aș putea, dar n-am bani. Deși camera e luminată slab, mă uit după semne că a fost maltratată sau abuzată – vânătăi în curs de vindecare, vreun os rupt, vreo luxație. Ceva care să-mi spună că fuge de ceva sau de cineva, dar nu găsesc nimic.

Când își strânge iar brațele subțiri în jurul corpului și începe să tremure de frig, îi spun:

— Păcat că nu putem să facem focul aici.

Arăt spre șemineul dărăpănat, din care a rămas o gaură urâtă în perete.

Când mă-ndrept spre șemineu, simt cum podeaua cedează sub pașii mei și mă mișc mai repede, ca și cum, dacă aș zăbovi într-un loc, aș dispărea în nisipuri mișcătoare, într-o gaură neagră. Din fericire, nu o fac. Mă opresc o clipă să-mi recapăt echilibrul – văd că podeaua încă acoperită de covor s-a lăsat vreo doi centimetri sub picioarele mele – sunt recunoscător că-s încă aici. *Fără*

aprobare locativă, așa scrie afară, iar acum știu și de ce. Când ajung la șemineu, mă uit înăuntru, convins că, oricum, coșul e plin de cuiburi de păsări, cuiburi de veverițe, funingine și tencuială căzută. Nu-s coșar, dar aș pune pariu că lipsesc cărămizi din coș și că cimentul trebuie reîmprospătat. Asta numai pe afară; cât despre interior, structura de fontă e, și ea, atât de plină de mizerie și de funingine, încât ar arde prima dacă am face focul acolo; fie asta, fie casa s-ar umple de monoxid de carbon și, fără să ne dăm seama, am adormi și am muri, apoi ne-am alătura lui Genevieve în viața de apoi.

— Ești sigur? mă întreabă, uitându-se și ea la șemineu.

Mă gândesc la succesiunea – foc, monoxid de carbon, moarte – și îi răspund simplu:

— N-ar fi o idee bună.

Dar am altceva în minte.

Îmi desfac și îmi scot puloverul, apoi îl întind fetei:

— Uite, pune ăsta pe tine.

Dar nu-l ia imediat. Se holbează la puloverul din mâinile mele tremurânde și încep să mă simt ca un idiot, de parcă aș fi depășit vreo limită a lucrurilor permise. Mă gândesc să-l iau înapoi și să-l pun pe mine ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Simt că se uită la mine, apoi la puloverul din mâna mea. Îl ia și-mi spune:

— E drăguț din partea ta. Chiar foarte drăguț. Dar ție n-o să-ți fie frig?

Ridic din umeri și mormăi un „nu", deși evident că nu-i adevărat. Deja mi-e frig. Dar în curând o să mă duc acasă, într-un pat moale cu pături și o casă al cărei termostat e fixat la douăzeci de grade. În curând, mie nu-mi va fi frig. Dar ei îi va fi. Ea o să stea toată noaptea în casa asta rece și dărăpănată.

Când își pune puloverul meu peste hanoracul ei, părul lung, vălurit cade peste gluga mare, mâinile îi alunecă în bumbacul moale și deja încălzit al buzunarelor, iar eu îmi dau seama că îmi cam place ideea că puloverul meu îi va ține cald peste noapte.

Nu stau mult. Nu vreau să devină stânjenitor.

Dar cel mai important e că nu m-am făcut de râs în niciun fel și sper s-o țin tot așa. Totuși, stau câteva minute. Stau și mă uit la ea cum se întinde pe podea și se învelește cu pătura mâncată de molii. Stau cât își strânge picioarele la piept „ca indienii", cum obișnuiam noi să spunem, și murmură încet. Îmi strâng brațele la pieptul care, acum, îmi e încălzit doar de un tricou subțire, și mă gândesc că garajul meu și al lui taică-meu ar fi mai călduros de-atât. La fel ar fi și șopronul nostru din lemn. Dar fata asta nu mă cunoaște. Nu-mi vine să cred că și-ar petrece noaptea în garajul meu.

Rahat, având în vedere că taică-meu e, cel mai probabil, leșinat de la băutură, aș putea s-o duc direct în camera mea și, acolo, în patul meu, ar putea să doarmă confortabil, comod și la căldură – iar eu pe podea, normal. Las imaginea asta să-mi zăbovească puțin în minte.

Dar nu pare atât de naivă, așa că nu mă obosesc s-o întreb.

Ar spune că nu, și atunci m-aș simți ca un soi de degenerat fie și pentru că m-am gândit că ar fi o idee bună. Ar crede că sunt un obsedat. Deschide gura, scoate porumbelul.

— Ești de pe aici? întreb eu.

— Oarecum. Nu chiar, răspunde ea, destul de absentă.

Zâmbesc cam stânjenit și o întreb ce vrea să spună cu

asta. Ridică din umeri:

— Cred că poți zice că sunt de pe aici.

Tot nu m-a lămurit.

— De pe lângă Battle Creek? întreb eu, deși știu că e o întrebare tâmpită.

Poate că sunt o mie de orășele și orașe în Michigan, poate două mii. De ce Battle Creek? Dar pun, totuși, întrebarea, pentru că atunci când deschid gura e singurul lucru care iese din ea. Spre surprinderea mea, ea încuviințează din cap nepăsătoare și îmi dau seama că fie am nimerit-o pur și simplu, fie îmi dă dreptate ca să tac din gură.

— Îți place să înoți?

Pun întrebarea asta ca alternativă, cu gândul la ziua aia de lângă lac, dar în loc să-mi spună da sau nu, mă întreabă la rândul ei:

— Ție îți place?

E și asta o tehnică, să-mi întoarcă întrebările ca să nu scape absolut nimic despre ea. Nu vrea ca eu să știu nimic.

— Îmi place destul de mult, deși apa e destul de rece în perioada asta a anului.

— Crezi?

Din întrebarea ei nu-mi dau seama dacă e sau nu de acord, iar eu am o viziune cu ea, plutind pe apele reci ca gheața ale Lacului Michigan în timp ce stropi de ploaie cad din cerul lipsit de soare. Nu sunt sigur dacă a fost o întrebare sau o afirmație sau ceva între cele două, dar dau din cap și spun:

— Da, cred. E rece.

— Tu ești de pe aici? mă-ntreabă ea.

— Născut și crescut.

Mă uit cum își ciupește brățara aia strâmtă de la

încheietură, cu gestul pe care-l face de obicei, *plici, plici, plici*, care i-a adus porecla Pearl. Habar n-am pentru câtă vreme rămân cu ochii la ea.

Când își lasă capul pe perna albastră ecosez, îi spun la revedere și plec. Dar, atunci, ochii ei sunt pe jumătate închiși și nu aud dacă îmi răspunde. Plec oricum, nu înainte s-o mai privesc vreun minut cum adoarme.

Mă întorc pe unde am venit și ies din casa veche prin geamul spart, apoi pe scăunelul pus afară, știind prea bine că Pearl va fi personajul central al viselor mele din noaptea asta – dacă reușesc să dorm – și îmi dau seama că, deși nu o văd, o port mereu în gând.

QUINN

Ben îmi ține părul cât vomit.

Vestea bună e că doar am ciugulit din sandvișul cu vită de la prânz. Scot din stomac aproape doar acid și fiere. Și am reușit să ajung la toaletă la timp, așa că n-am lăsat mizerie în urma mea.

Stăm amândoi pe podeaua băii înghesuite, pe gresia ca o tablă de șah, alb cu negru, ca toată gresia din apartament. Sunt cocoloașe de praf pe acolo, sunt și urme de săpun. Chestie care n-are sens, că doar nu face baie pe podea. Dar sunt acolo. Sunt destul de sigură că e și urină pe colacul toaletei și-l înjur în gând pe Landon sau Brandon, Aaron sau Darren – cum l-o chema pe bărbatul pe care l-am adus acasă sâmbătă seara – pentru că e singurul care putea să facă mizerie. Esther și cu mine nu facem pipi pe colac. De unde aveam să știu că, la șaizeci și ceva de ore de la mica noastră aventură, aveam să-i privesc pipiul de aproape, stând aplecată peste tronul de porțelan, ca să vărs. Ăsta da cadou de despărțire.

Când vomatul se transformă în icnete și se oprește cu totul, treptat, Ben îmi pune o cârpă rece pe cap și-mi aduce un 7-Up cu un pai roz de plastic.

— Ar trebui să pleci, îi șoptesc eu, știind prea bine că

e aproape ora șase.

Priya, în îndepărtatul ei apartament, se va întreba unde e Ben. Ei doi nu locuiesc împreună, dar lui Ben i-ar plăcea. Mi-a zis – iar eu m-am prefăcut că mă interesează – că, dacă ar face asta, ar economisi bani de chirie. *O tonă de bani*, zice Ben. Dar Priya spune că nu. El mi-a mărturisit asta o singură dată, că-l scoate din minți faptul că Priya e mereu cu garda sus, de parcă ar fi gata să iasă pe ușă în orice clipă. De fapt, nu să iasă pe ușă – n-are de gând să plece –, ci de parcă nu ar fi gata să intre de-a binelea. Se întreabă dacă va fi gata vreodată. E super independentă, chestie care l-a intrigat de la bun început – autosuficientă, se bazează numai pe ea – genul de iubită care nu se agață de bărbat. Acum pare el genul care se agață, sau, mai degrabă, pare că i-ar plăcea ca Priya să se agațe de el. Sau poate că i-ar plăcea, pur și simplu, ca Priya să aibă nevoie de el așa cum el are nevoie de ea.

Totuși, iau cina împreună în multe seri, iar astă seară e rândul ei să gătească. El ar trebui să ajungă acolo la șase. Priya face *aloo gobi*, nu că aș fi întrebat, dar mi-a zis el –, deși asta se întâmpla înainte ca simpla idee de mâncare să mă trimită urgent cu capul în budă.

— Nu mă duc nicăieri, spune el, apoi se scuză și iese din cameră.

De pe podeaua băii îi aud vocea. E pe hol, chiar lângă ușă, și îi spune Priyei motivul pentru care anulează întâlnirea lor.

— Bună, iubito, spune el, dar nu zice nimic despre mine.

Sau despre faptul că e în apartamentul meu.

Sau despre Esther.

Sau despre moartea dubioasă a fostei ei colege de apartament.

În schimb, Ben dă vina pe nu știu ce documente care trebuie trimise peste noapte prin FedEx, și asta înainte ca serviciul de curierat să se închidă, la ora nouă. Nu e de necrezut; s-a mai întâmplat și altă dată ca zeci de asistenți de proiect să alerge de colo-colo aplicând etichete Bates și copiind documente care să ajungă la partea adversă într-un termen incredibil de scurt.

— Îmi pare tare rău, zice el, avocatul ne-a trântit asta în brațe acum, după-amiază. O să fie o noapte lungă.

Și, cum Priya e așa cum e – nu că aș ști prea bine ce înseamnă asta – îi iartă deplin păcatul.

— Îți mulțumesc că înțelegi, ești cea mai tare, spune Ben, apoi încheie conversația cu un *te iubesc* și cu un pupic grețos care mă face să vomit iar.

Revine în baie și se așază lângă mine pe jos.

— Vrei să vorbim despre asta? mă întreabă el, ținându-și tableta – ca de obicei – la îndemână. Ar trebui să vorbim, nu crezi? Când ești pregătită, adaugă el.

Îi spun că sunt pregătită. Deși nu sunt chiar sigură.

Ben caută pe internet și dă peste un articol în care scrie că paramedicii au răspuns unui apel de urgență la adresa lui Esther și a mea, că au găsit-o pe Kelsey Bellamy inconștientă, că a fost transportată la Spitalul Metodist, și că acolo a fost constatat decesul. Mi-i închipui pe medicii de la Urgențe străduindu-se să facă o minune înainte ca un aparat EKG să arate o linie dreaptă și un bărbat cu înfățișare sumbră să spună, sec, *Ora decesului: 8:23,* deși evident că nu știu la ce oră a murit.

Dar îmi vine în minte o altă imagine: pliantele despre durere, despre vindecarea de durere, despre cele șapte stadii ale durerii. Esther suferea pentru că Kelsey murise?

Prietenii și rudele lui Kelsey scriu pe pagina ei de Facebook despre neglijență, despre completa lipsă de

atenție drept cauză a morții. Dar de ce? Mesajele sunt cel puțin ezoterice; nu menționează anumite informații la care cititorul de rând n-ar avea acces, cineva ca mine, care caută pe pagina lui Kelsey vreo dezvăluire specială.

Nu mi-a fost colegă de apartament; mi-a fost prietenă. Atunci de ce mă întristez când văd poze cu Kelsey Bellamy? Îmi dau lacrimile, Ben îmi întinde un șervețel și îmi șterg ochii.

— Esther n-a făcut asta, spun eu, deși, de fapt, amândoi credem același lucru.

A făcut-o.

* * *

ESTHER ARE OBICEIUL de a-și asuma toate sarcinile, de a muta greutăți de pe umerii oamenilor pe ai ei. Nu e o trăsătură de caracter rea să fii o mamă a rănițiilor cu o inimă enormă.

Un exemplu tipic: când Nancy de la etajul doi a decis că toți chiriașii din blocul nostru trebuie să fie mai dedicați reciclării. Nancy se săturase să vadă sticle goale de bere și ziare necitite aruncate la gunoi, iar doamna Budny – bătrâna doamnă Budny, cu un picior în groapă, care nu trebuia să-și facă griji despre lumea pe care le-ar lăsa-o copiilor ei sau copiilor copiilor ei (nu-i avea nici pe unii, nici pe alții) – n-avea de gând să se implice.

Dar Nancy n-a făcut decât să pună un fluturaș – care indica toate centrele de reciclare din oraș – pe hol, lângă cutiile poștale, fluturaș pe care, într-un fel sau altul, absolut toți chiriașii au reușit să-l ignore.

Dar Esther, pe de altă parte, a făcut și mai mult de-atât. A luat legătura cu centrele respective ca să încheie un acord. A cumpărat mai multe containere pentru reciclare

– din banii ei, trebuie să adaug – și le-a lăsat afară, lângă tomberonul din gangul din spatele blocului, și în spălătorie. A pus afișe pe care a scris ce era reciclabil și ce nu, și ce efect ar avea ne-reciclarea asupra lumii noastre: gropile de gunoi ar da pe afară și ar fi nevoie să se facă unele noi. A încurajat cei trei R: reduce, refolosește, reciclează. A oferit și un premiu pentru rezidentul care recicla cel mai mult (n-am câștigat eu).

Și, spre deosebire de planul lui Nancy, care a eșuat lamentabil, planul lui Esther n-a eșuat. Ba chiar a fost un succes. Ne-am dovedit a fi mari amatori de reciclare.

Esther a fost cea care m-a încurajat să mănânc mai sănătos; m-a convins să încerc o schimbare de carieră. O simplă remarcă – *îmi urăsc jobul* – a devenit, pentru Esther, semnalul că trebuie să rezolve problema, să trateze încurcătura asta ca și cum ar fi fost a ei, deși a făcut-o într-un fel care nu a fost niciodată autoritar, opresiv sau enervant. A fost, pur și simplu, drăguț. Esther a hotărât că eu ar trebui să fiu profesoară, nu un amărât de asistent de proiect. Aproape că mi-a venit să râd: eu, profesoară. Mi se părea absurd, dar cu toate astea Esther m-a convins să încerc să obțin un certificat în domeniul educației timpurii a copiilor, după ce m-am îndrăgostit, încet-încet, de mogâldețele de la ora de povești din librăria ei. *Te înțelegi bine cu copiii și, pe lângă asta, doar nu vrei să rămâi cu slujba aia de rahat o viață, nu? Ești mai bună de-atât, Quinn.*

Nu sunt suficient de deșteaptă ca să fiu profesoară, i-am zis la vremea aia; rămăsesem în librărie după ora de povești, eu, pe podea, cu o fetiță creață pe care n-o cunoșteam și pe care o ajutam să găsească o carte perfectă, cu poze de prințese. Nu lucram la librărie sau ceva, dar aproape că devenisem abonată la ora de povești și ajunsesem să-i cunosc pe unii dintre copii. Îmi plăceau poveștile, da,

mai mult decât aș fi fost dispusă să recunosc, dar și mai mult îmi plăcea sentimentul că am un loc în lumea lui Esther. N-am avut niciodată o prietenă ca Esther. E ca o soră, una care-mi place chiar mai mult decât sora mea adevărată.

Ești mai deșteaptă decât un copil de patru ani, nu? mă-ntrebase Esther, iar eu ridicasem din umeri. Doamne, cum speram să fiu mai deșteaptă decât un copil de patru ani. *Poți să faci asta*, mi-a zis.

După nici o săptămână, căutam informații despre programe de certificare a profesorilor în Chicago, iar Esther s-a angajat să mă ajute să mă pregătesc pentru testul de *Aptitudini de bază*, care îmi evaluează cunoștințele – sau lipsa lor – în domeniul artei limbajului, cititului, scrisului și matematicii. Pot să dau testul doar de cinci ori; l-am picat deja o dată. Esther m-a ajutat să învăț; jură că, data viitoare, trecem. Noi. Esther și cu mine. Mi-a spus deja de vreo douăsprezece ori că nu trebuie să fac singură chestia asta. Suntem o echipă, Esther și cu mine. Așa mi-a zis.

Un alt exemplu de situație în care Esther se transformă și preia controlul: atunci când am zis că mi-ar plăcea să fac mai mult sport, să fiu în formă. Nu sunt o persoană firavă, nici scundă, nici slabă sau mignonă. Esther e mignonă, eu nu. Nu-s mititică deloc. Dar nici grasă nu sunt. În secret, dau vina pe predecesoarele mele mitologice, amazoanele, pentru silueta mea înaltă, cu oase mari, pentru faptul că sunt puternică. Așa îmi place să-mi zic: puternică. Din punctul meu de vedere, când fac cumpărături online, primesc mai mult pulover sau mai multă fustă pentru aceiași bani – mult mai mult material decât mărimea lor doi, de pildă – la același preț. Pierderea lor, avantajul meu.

Totuși, nu întineresc, nici nu slăbesc, și am făcut greșeala – sau poate că a fost o binecuvântare – să-i spun asta lui Esther care, pe loc, a pus la cale un plan de fitness pe care să-l urmăm amândouă. Nu e vreo alergătoare dedicată, dar aleargă din când în când. N-are de gând să se înscrie la Maratonul orașului Chicago sau ceva de genul ăsta, dar rezistă doi-trei kilometri, așa că asta am făcut. Esther a căpătat obiceiul de a mă târî din pat în fiecare dimineață, devreme – înainte de răsărit – ca să pornim pe același traseu, pe *Clark*, spre *Foster*, unde traversam *Lake Shore Drive* și ieșeam în *Lakefront Trail*, o cărare asfaltată, lungă de vreo treizeci de kilometri, care merge de la nord la sud, pe lângă malul Lacului Michigan. Nu reușeam să alergăm treizeci de kilometri. Nici pe departe. Ca să spun drept, nici nu-s sigură că eu alergam cu adevărat. Prin definiție, alergarea presupune ca picioarele să se desprindă de pământ în același timp, și nu sunt sigură că era așa. Cred că, de fapt, mergeam vreo trei kilometri pe cărare, poate că într-un ritm rapid, încercând cu disperare să nu ne facem de râs în fața tuturor maratoniștilor sau olimpicilor de ocazie care zburdau pe lângă noi pe *Lakefront Trail*.

Picioarele îmi ardeau; aveam o crampă. Aveam multe crampe. Nu mai puteam să respir.

Dar Esther, așa cum era ea, continua să-mi facă galerie. Mă încuraja. *Poți*, așa-mi zicea. Încetinea pasul ca să se adapteze ritmului meu și să nu mă simt ca o toantă, deși sunt sigură că arătam ca o toantă, când dădeam din brațe ca o pasăre muribundă care pică din cer.

Dar Esther n-a renunțat. M-a târât din pat în fiecare zi, deși tot în fiecare zi mă străduiam să refuz, dând vina pe bășicile de la picioare, pe durerea din articulații, mușchi și tendoane. Mă dureau toate. Abia puteam să mă

las în jos ca să folosesc toaleta sau să-mi pun o pereche de șosete sau să mă-ncalț. Dar Esther nu m-a abandonat. *Trezirea*, așa-mi cânta în fiecare zi, ademenindu-mă să mă dau jos din pat. Pregătea o baie caldă care să-mi aline picioarele îndurerate și punea și sare Epsom în apă – *panaceul pentru dureri musculare*, așa susținea Esther. Mă punea să-mi întind mușchii. Mă ajuta să-mi pun șosetele. Îmi lega șireturile. Aproape că mă căra până la *Lakefront Trail*.

Iar eu alergam.

Asta realizez când mă-ntorc la dulapul din dormitorul meu și mă uit la cuvântul scrijelit în rigips – *Kelsey* – ca un soi de strigăt disperat de ajutor. Când Esther își pune ceva în minte, cu siguranță îi reușește.

Dar nu pot să nu mă-ntreb ce și-a pus în minte de data asta.

Până la urmă, Ben și cu mine trecem în camera lui Esther, unde îi arăt la ce am început să lucrez, fâșiile de hârtie fotografică înșirate pe podea.

— Ce-i asta? mă-ntreabă el.

Îi explic cum am scos bucățelele de hârtie din tocătorul lui Esther.

— Poate că nu-i nimic, dar poate că e ceva. Încă nu știu, recunosc eu, ridicând din umeri.

Fără să-l rog, Ben se așază pe podea, lângă mine, și ne apucăm grăbiți să punem laolaltă piesele mele de puzzle, mai curioși ca oricând să aflăm a cui e poza.

Ne mișcăm iute; nu vorbim. O fi Esther în imagine sau poate, poate, e Kelsey Bellamy. Împreună, construim punând o cărămidă ici, niște beton colo, și undeva, în centru, începe să se formeze imaginea unei femei: doar picioarele, mai subțiri decât ale unui bărbat, îmbrăcate într-o pereche de jeanși evazați. Încă nu are o față, nimic

care să ne spună cine e, niciun accesoriu care să iasă în evidență în imaginea pe jumătate formată. E o poză făcută de la distanță, nu e un prim-plan, așa că detaliile sunt greu de văzut, deși Ben și cu mine stăm până târziu să ne facem temele.

Afară e lună plină, un glob auriu care strălucește prin geam, scăldând podeaua în lumină. Norii trecători iau cu ei razele lunii, iar camera se întunecă și piesele de puzzle care stau în fața mea și a lui Ben sunt și mai greu de văzut.

Însă luna revine să ne tachineze și să-și râdă de noi, revărsându-și iar lumina pe podea, și mă întreb dacă o Esther răufăcătoare e chiar acum pe undeva, de unde ne tachinează și-și râde de noi.

MIERCURI

ALEX

MĂ TREZESC MAI DEVREME decât de obicei și merg cu bicicleta până la singurul non-stop din oraș. Frigiderul meu și al lui taică-meu e aproape gol, puținele lucruri rămase prin el sunt fie expirate, fie mucegăite de-a dreptul. E un drum de vreo patru kilometri și ceva așa că merg până acolo cu bicicleta și pun în coș o duzină de ouă, o cutie cu lapte, brânză rasă și niște fructe ambalate într-o pungă de plastic care se bălăngăne, agățată de ghidon. Nu sunt cine știe ce fructe proaspete în perioada asta a anului, dar iau vreo două mere și niște struguri roșii. Asta e.

În bucătăria lui taică-meu și a mea, mă apuc să spăl fructele și să bat ouăle. Adaug lapte și brânză, așa cum îi place lui taică-meu, apoi sare și piper. Casa se umple cu miros de mâncare gătită, dar nici măcar asta nu-l trezește pe taică-meu, care doarme tun, cu ușa de la dormitor închisă. Caut prin vesela noastră o farfurie care să nu fie crăpată sau ciobită și încep să pun mâncarea pe ea – niște ouă, niște struguri. Când termin, farfuria pare tot săracă – goală și tristă, cam jalnică – și îmi dau seama că ar fi trebuit să iau mai multe chestii: pâine prăjită, un covrig, niște cârnați. Ceva de genul ăsta, dar n-am luat. Ei, asta e. Umplu un pahar cu lapte, după care mă gândesc că ar

fi trebuit să iau suc. Sau cafea. Sau cereale. Îmi urmez inspirația de moment și înhață un Mountain Dew din frigider, să fie. Cine știe ce-i place să bea la micul dejun?

Îmi încarc brațele cu toate astea, apoi ies pe ușa din față, direct în stradă. Înainte de asta, îi pregătesc și lui taică-meu o farfurie.

Când intru, o găsesc dormind, dar sunetul pașilor mei o trezește. Fie asta, fie mirosul de ouă prăjite. Se ridică încet în șezut, în patul ei improvizat, așa cum doar o bătrânică ar face-o, întinzându-și diversele părți ale corpului – mâini, picioare, d-astea – de parcă ar durea-o când oasele și mușchii se așază la loc, de parcă ar durea-o revenirea la viață a brațelor și picioarelor amorțite.

— Bună dimineața, îi spun, poate un pic cam prea vioi.

— Bună dimineața.

Cuvintele îi ies mormăite, vocea nu i s-a trezit încă, dar zâmbesc oricum.

Mă bucur că e încă aici.

M-am gândit la asta jumătate de noapte, la fructe și ouă și dacă dimineață o s-o mai găsesc sau nu în casa abandonată. Am luat în calcul posibilitatea ca ea să fi ieșit să se plimbe pe străzile orașului, sau să se fi urcat în trenul Pere Marquette și să fi plecat de aici. Dar iat-o, în carne și oase, cu părul vâlvoi din cauza felului în care a dormit, cu pielea palidă plină de cute. Încă are pe ea puloverul meu, cu gluga trasă pe cap. În clipa în care mă vede încearcă să și-l dea jos – de parcă de aia aș fi venit.

— Nu. Păstrează-l, îi spun.

Așa face.

Am făcut duș și m-am îmbrăcat și azi am alt hanorac, din același bumbac tocit, dar într-o altă nuanță de gri.

— Ți-am adus micul dejun.

Pun tava pe podea, lângă patul ei improvizat. Aproape că mă aștept ca, din toate colțurile încăperii, să apară tot felul de vietăți atrase de mâncare, dar nu se întâmplă așa. Casa e tăcută și liniștită.

Fata ia furculița și o înfige în ouăle-jumări, suflă, apoi bagă dumicatul în gură. Îi aud stomacul chiorăind. Văd pe fața ei că-i place; fie asta, fie e atât de lihnită încât ar fi în stare să mănânce orice și să spună că-i bun.

— Îmi place, spune ea.

Dar apoi expresia feței ei frumoase se schimbă. Nu-mi dau seama dacă e mirare, recunoștință sau poate chiar încredere:

— De obicei, oamenii nu fac lucruri drăguțe pentru mine.

Tac, neștiind ce să-i răspund, iar ea adaugă:

— Nu trebuia să faci asta, să știi.

Îi spun că știu. Inima mi se umple de căldură, deși în casa dărăpănată e tot frig.

— Mai e, îi spun eu și o-ndemn să mănânce. Nu mă aștepta, mă-ntorc imediat.

Ies pe același geam din spatele casei. În curtea din spate, în desișul care a fost cândva o grădină frumoasă, fără-ndoială, mă uit lung la tufișurile enorme care trebuie tăiate. Vegetația urcă pe zidul casei, strecurându-se prin fiecare crăpătură, pe sub placajul de aluminiu care se desprinde din pricina asta. Cioturile copacilor căzuți au rămas pe gazon, cedând unul câte unui mucegaiului și bacteriilor.

Dar ce-mi atrage cu adevărat atenția este leagănul făcut dintr-o anvelopă, un cerc de cauciuc acum dezumflat, care atârnă de o frânghie agățată într-un stejar bătrân. Mă duc la leagănul ăla și-l împing ușor, apoi stau și mă uit cum se bălăngăne înainte și-napoi prin aerul cenușiu de

noiembrie. Aud copii imaginari chițăind încântați: *Uiiii! Mai vreau, mai vreau!* Cândva chiar erau acolo, dar acum au dispărut.

Apoi mă duc la garajul meu și al lui taică-meu ca să iau ce-mi trebuie. Pe stradă e o liniște de mormânt; e prea devreme ca să se fi trezit lumea.

N-am dormit cine știe ce azi noapte. De fapt, n-am dormit deloc. Jumătate din noapte am stat treaz și m-am gândit la Pearl care doarme pe podeaua tare și rece. Atunci mi-am amintit de încălzitorul cu kerosen din garajul nostru și de containerul de douăzeci de litri, pe jumătate plin cu kerosen, pe care taică-meu îl ținea la-ndemână pentru momentele în care cădea curentul în oraș, chestie care se-ntâmpla numai după viscol. Aveam nevoie de ceva care să ne țină de cald când zăpada abundentă aproape că ne îngropa de vii, iar asta era soluția. Taică-meu l-a cumpărat cu ani în urmă – zece, poate cincisprezece – și de multe ori s-a dovedit util. Mai demult nici nu mă lăsa să mă ating de drăcovenie – zicea că e prea periculos. Acum nu-l las eu pe el.

Mă lupt să car încălzitorul demodat și greoi și să-l bag în casă, unde o găsesc pe Pearl cu farfuria în poală. Aproape că a terminat de mâncat și deja pare sătulă, poate chiar mulțumită. Se uită la încălzitorul din mâna mea:

— Ce-i ăla?

Îi spun ce este, apoi îl umplu cu kerosen, aprind arzătorul și încălzitorul pornește. Dintr-odată, flacăra devine portocalie iar fața lui Pearl capătă o tentă solară pe care n-am mai văzut-o. Zâmbește.

Reglez arzătorul la volumul potrivit și îi spun, deși nu cred că e nevoie:

— Chestiile astea pot fi periculoase. Trebuie să stăm cu ochii pe el, să ne asigurăm că e stins înainte să plecăm.

Ridic din umeri, și, ca să n-o fac să se simtă prost, adaug:

— ...dar sunt sigur că știai asta deja.

Cred că a devenit a doua mea natură, e efectul faptului că îi amintesc mereu lui taică-meu să închidă aragazul, să încuie ușa de la intrare, să tragă apa.

În loc să zică ceva despre încălzitor, ea-mi zice:

— Îmi place colierul tău.

Mâinile mi se ridică automat spre șnurul cu câteva mărgele și cu un colț de rechin pe care mi l-a făcut Ingrid cu ani în urmă.

— Merci, îi spun eu, cufundându-mă în ochii ei căprui deschis, ca de chihlimbar.

— E de la o fată? mă-ntreabă direct.

Sunt sigur că fața îmi arde ca flăcările din încălzitor. Scutur din cap și mă așez pe podea:

— Suntem doar prieteni.

Îmi vine să-i spun mai mult, să-i povestesc despre Leigh Forney și despre faptul că, pentru mine, nu prea există *fete*. *Pentru forță și protecție*, așa mi-a zis Ingrid când mi-a dăruit colierul cu ani în urmă, după ce am început să lucrez la Priddy ca să-l întrețin pe taică-meu. A făcut-o pentru că îi era milă de mine, așa cum le era tuturor din oraș. Mama mă părăsise, iar tatăl meu era un bețiv. Asta-i viața.

Ating vârful ascuțit al colțului de rechin și, uitându-mă fix în ochii lui Pearl, mă gândesc că poate funcționează, până la urmă.

Dar nu-i spun nimic din toate astea. O las așa – *suntem doar prieteni* – și camera devine tăcută și neclintită.

Vreau s-o întreb niște lucruri: cum o cheamă și ce caută aici – în orașul nostru, în casa asta – pentru-nceput. Dar nu pot. Deschid gura ca să vorbesc, dar nu scot

decât aer.

În schimb, îmi pune ea întrebări:

— Locuiești peste drum, îmi spune.

În clipa aia știu că m-a urmărit, că m-a văzut cu taică-meu la masa din bucătărie, poate, sub luminile puternice din casa noastră. Poate că știe mai multe despre mine decât aș crede.

— Împreună cu familia ta?

Întâi îi spun că da, apoi că nu, și în cele din urmă explic:

— Cu tatăl meu.

Îl consider familie, nu mă înțelegeți greșit. Doar că e ceva mai complicat de-atât.

— N-ai frați sau surori?

Îi spun că nu.

— Unde e mama ta?

Și, deși îmi vin în minte o groază de răspunsuri false, la îndemână – a murit sau e în stare vegetativă la vreun spital, după o traumă cerebrală, sau e la închisoare, acuzată de trafic de droguri și crimă – nu-l aleg pe niciunul. Îi spun adevărul:

— A plecat.

Întind mâna după o boabă de strugure uitată pe marginea farfuriei lui Pearl și mi-o arunc în gură ca să nu trebuiască să spun mai multe.

N-am multe amintiri cu mama, dar am câteva. Nu sunt frumoase. Stau lângă patul ei, am visat urât. Plâng. Și nu e așa, o smiorcăială, e un plâns disperat, pentru că sunt monștri sub patul meu și am nevoie de ea, să vină și să-i alunge. Întâi se preface că doarme, apoi se ridică în capul oaselor și-mi spune să mă duc înapoi în camera mea. *E miezul nopții, Alex.* Chiar și la vârsta de cinci ani îmi dau seama că în vocea ei nu e pic de compasiune, de

afecțiune. E rece ca o bucată de piatră. Îi spun că mi-e frică, dar își trage pătura peste cap și se preface că nu mă aude. Taică-meu, care lucrează în tura de noapte, nu e acasă. O împung cu degetul prin pătură și o implor să vină cu mine. Mă împinge cu palmele. Nu vine și, după o vreme, mă dau bătut. Dar refuz să calc în camera mea. Nu vreau să dorm acolo, cu monștrii. Dorm pe jos, în hol. Dimineața, pe jumătate adormită, cu ochii întredeschiși, calcă pe mine. Când țip de durere, ea strigă iar la mine. E vina mea.

Maternitatea a speriat-o de moarte. Nu și-a dorit niciodată să fie mamă. De fapt, orice manifestare de afecțiune o înspăimânta. Zâmbetele ei erau rare și îmbrățișările scurte, umbrite de tensiune și teamă. De parcă îmbrățișarea ar fi durut-o. Ăsta este unul dintre puținele lucruri pe care mi le amintesc din primii ani de viață, felul în care se zbătea să se elibereze din strânsoarea mea când îmi puneam mânuțele în jurul genunchilor ei sau al taliei – mai sus nu ajungeam – când mă țineam după ea, cu brațele întinse, dorindu-mi mai mult, încă o îmbrățișare, *încă o dată*, până când se enerva.

Pleacă, Alex. Lasă-mă-n pace. Nu mă atinge.

Ăsta e încă un lucru pe care mi-l amintesc. Picioarele mici ale mamei, care tropăia desculță pe mocheta ponosită din casa noastră, alungându-mă ca pe o muscă. *Alex!*, mă repezea ea, pe punctul de a-și ieși de-a binelea din fire, dar străduindu-se să se abțină. *Ți-am spus să pleci. Nu mă atinge.*

— Unde s-a dus? întreabă Pearl.

— A plecat.

Sincer, nu știu unde s-a dus mama și încerc să nu mă gândesc la asta, la posibilitatea ca ea să aibă o altă familie – alt soț, alt copil – undeva, prin lume.

— Nasol, spune ea și dă la o parte farfuria. Oamenii pot să fie tare egoiști uneori, nu crezi?

Îi dau dreptate.

Și, nu știu din ce motiv, îmi adun curajul s-o întreb:

— Ce cauți aici?

Zâmbește iar în felul ăla șmecher și-mi zice:

— Ți-aș putea spune, Alex. Dar după aceea aș fi nevoită să te omor.

Râdem și, deși e un râs stăpânit, înfundat, îmi dau seama cât de bine e. N-am mai râs de mult. De prea mult timp. Sunetul se aude cu ecou aici, în casa părăsită, se lovește de pereții scorojiți și ni se întoarce în urechi, iar eu trebuie să-mi amintesc că râsul e ceva bun. Înseamnă că suntem fericiți.

Am uitat cum e să fii fericit.

Observ că are un zâmbet frumos. Simplu, cu dinți mici, aliniați, ascunși sub buze. E inocent și dulce. Am impresia că nici ea n-a mai zâmbit de mult, că n-a mai râs. Cel puțin nu un râs adevărat, sincer.

— Adevărul?

Pune întrebarea asta oprindu-se brusc din râs și întinzând o mână curajoasă spre colierul meu, ca să mângâie colțul de rechin. Simt cum tot corpul îmi înțepenește iar sângele mi se coagulează și se solidifică în vene. Abia mai pot să respir.

— Sunt doar în trecere, spune ea, deși judecând după privirea ei, e ceva mai mult de-atât.

Încă o dată, gândurile mi se îndreaptă spre un singur om: Dr. Dr. Joshua Giles. Simt cum mă cuprinde un val de gelozie și mai găsesc un motiv să nu-mi placă individul.

Ea a venit aici pentru el, în timp ce eu mi-aș dori mai mult decât orice pe lume ca ea să fi venit aici pentru mine.

Mă-ntreb ce înseamnă asta – *sunt doar în trecere* – și mă gândesc cum ar fi să trăiești ca un nomad, să mergi dintr-un oraș în altul, singur, doar în trecere. Mă întreb dacă undeva are o familie, prieteni, un iubit, pe cineva căruia să-i fie dor de ea, pe cineva care s-o caute.

Pe cineva care să se gândească la ea așa cum mă gândesc eu acum.

— Cât o să mai stai?

Ridică din umeri:

— Nu mă grăbesc.

Mă întreb ce înseamnă asta: o zi, o săptămână, un an? Vreau s-o întreb. Vreau să știu clar în ce zi o să apar în casa asta nenorocită și n-o s-o mai găsesc aici. Mâine? Vineri? Săptămâna viitoare? O să-și ia la revedere înainte să plece? O să-mi ceară să merg cu ea, s-o însoțesc în călătoria ei? Mă-ndoiesc, dar pot să visez, totuși.

N-o întreb nimic din toate astea. În schimb, îmi fac de lucru cu încălzitorul ca să evit privirea ei ispititoare.

Azi nu stau prea mult; nu pot să stau prea mult. Trag cu ochiul la ceasul ieftin de pe mâna mea stângă. În curând trebuie să fiu la serviciu, încă o zi de debarasat mese la Priddy, pentru salariul minim.

— N-o să uiți să închizi încălzitorul înainte să pleci? îi amintesc eu.

Își lasă mâna să-i alunece de pe colierul meu și-mi răspunde că n-o să uite. Dau din cap și-i zic că trebuie să plec, dar mă mai uit o dată peste umăr înainte să ies.

QUINN

Există un anumit fel de mâncare pe care-l gătește Esther. E o rețetă vegetariană, cu fasole, broccoli și muguri de porumb, toate trase la tigaie. Și tofu. Ar trebui să fie dezgustătoare, dar nu e. E absolut delicioasă. Are și un sos făcut cu sos de soia și oțet de porumb.

Și un sfert de ceașcă de făină de arahide.

Chestie care nu contează deloc pentru mine, dar contează pentru Kelsey Bellamy.

Avea patru ani când a fost diagnosticată cu alergie la arahide. Asta îmi spune logodnicul ei, Nicholas Keller, cu care stau față-n față la masa din bucătăria lui, într-un apartament renovat de curând din *Hyde Park*. E o masă micuță, de sticlă, la care, de obicei, stă o singură persoană.

El.

Ochii îi sunt plini de tristețe, ochi căprui care se umezesc atunci când rostesc numele ei. *Kelsey*.

— Mai mâncase arahide și nu pățise nimic, îmi spune el, dar, cu timpul, lucrurile se schimbă. Mai ales când e vorba de alergii. Avea patru ani, iar mama ei i-a dat pentru prima oară un sandviș cu unt de arahide și jeleu și imediat – sau așa se zice – Kelsey a început să se sufoce. I s-a umflat gâtul, a făcut erupție pe piele. Șoc anafilactic.

Din ziua aia, nu mai pleca nicăieri fără autoinjector. Benadryl. Era mereu pregătită. Tot timpul era foarte atentă cu arahidele. Rareori mâncam în oraș – era prea riscant. Citea toate etichetele. Absolut toate. Nu mânca produse care erau fabricate pe linii de producție comune, de teamă să nu fie contaminate. Nu mânca cereale procesate, batoane de cereale, biscuiți sărați.

— Și ce s-a întâmplat? întreb eu, iar el scutură din cap și spune că a fost un accident, un accident teribil.

L-am găsit ușor pe Nicholas Keller. Sunt doar douăzeci de persoane cu numele ăsta în Statele Unite, iar două locuiesc în Illinois. El a fost primul pe care l-am sunat. Am nimerit bine. Am făcut vreo optzeci de minute din Andersonville până în Hyde Park: am mers o bucată cu trenul, cu *L*, apoi am schimbat două autobuze și am mai mers și pe jos aproape un kilometru.

Am așteptat până seara, când știam că se întoarce de la serviciu. Potrivit LinkedIn, Nicholas Keller este consilier financiar, lucru pe care mi-l confirmă chiar el, ceva mai târziu, în holul apartamentului său, când facem conversație de complezență înainte să-i spun de ce mă aflu, de fapt, acolo. Pare un tip destul de rigid, în niciun caz partenerul pe care mi l-aș fi închipuit pentru Kelsey Bellamy. Și totuși, cum se spune, *contrariile se atrag*.

— Am fost colegă cu Kelsey la școala de gramatică în Winchester, mint eu.

— Ești din Winchester? mă-ntreabă.

Îi spun că da. Din Winchester, Massachusetts.

— Hai *Rex Sox*! plusez eu, pentru că nu știu absolut nimic despre Boston, în afara faptului că au o echipă de baseball bunicică.

Și mai știu că acolo se bea ceai, zice-se.

— N-ai accentul ăla de Boston pe care-l avea Kelsey,

spune el, iar eu îi explic că-s copil de militar de carieră, că șederea noastră în Massachusetts a fost scurtă. Fort Devens? întreabă el.

— Mda, îi zic eu, deși nu mi-e clar la ce anume zic da.

Îi spun că am fost colegă cu Kelsey în clasa a patra.

— A patra sau...

Fac o pauză și mă prefac că încerc să-mi amintesc:

— ...poate a cincea? Nu mai țin minte exact.

Mă uit în jur: o casă tipic masculină. Cuibul unui burlac. Îmi spune că plănuiseră să se mute împreună după nuntă, el și Kelsey. Cumpăraseră apartamentul, dar locuiau separat, în colțuri opuse ale orașului, cât dura renovarea – ea locuia în Andersonville, împreună cu o colegă de apartament, iar el într-un bloc mic din Bridgeport. Când au văzut prima oară clădirea asta, era într-o stare destul de jalnică, un depozit transformat în apartamente open-space. Chiar și așa, avea toate elementele pe care ei și le doreau într-o casă nouă: camere imense, țevi și tubulaturi la vedere, pereți de cărămidă, placaje. Iar Kelsey avea o viziune despre cum anume trebuia să arate locul, dar a murit și n-a mai apucat s-o ducă la bun sfârșit. A rămas doar un spațiu mobilat sărăcăcios, cu vase murdare în chiuvetă și rufe murdare pe podea. Și un logodnic neconsolat.

Ea a murit când rămăsese mai puțin de un an până la nunta lor. Își cumpărase deja rochie, mi-a arătat-o el, o chestie simplă, din tafta, care atârna singuratică într-un dulap de rezervă; o rochie bleu pal, pentru că, așa cum mi-a zis Nicholas, „era prea nonconformistă ca să poarte alb", dar nu mi-a zis-o cu răutate, ci mai degrabă cu un soi de romantism, de parcă nonconformismul lui Kelsey era unul dintre motivele pentru care o iubea. Chiar că trist. Rezervaseră o sală pentru cei peste trei sute de invitați

pe care-i așteptau. Încă nu se hotărâseră unde să plece în luna de miere, ezitau între România și Botswana.

— Kelsey n-avea nevoie să zacă pe o plajă în bikini, zice Nicholas. Nu era genul ei.

Eu îi spun că știu. Nu știu. Dar am văzut poza goth, în care era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, cu pielea albinoasă, așa că pot bănui.

— Știu că a trecut mult timp, dar abia acum am aflat de Kelsey. Îmi pare tare rău. N-am mai vorbit cu ea de ani buni. Știu, probabil că nu trebuia, dar simțeam nevoia să trec pe aici și să-mi ofer condoleanțele, spun eu.

Atunci, el mă conduce la masa lui de bucătărie cu blat de sticlă și îmi povestește despre alergia ei la arahide.

— Cum m-ai găsit? mă întreabă.

Nu e deloc iscoditor. E curios.

— Prin prietenul unui prieten, răspund eu, și-mi dau seama cât de vag sună.

— Prin John? Johnny Acker?

Eu îi zic că da. Nici că se putea mai simplu.

— Mă gândeam eu. E singurul pe care mi-l amintesc de când Kelsey mergea la școala de gramatică. E incredibil că au ținut legătura în toți anii ăștia.

— Mie-mi spui...

În apartament sunt poze cu Kelsey. Același păr negru-tăciune și *smokey eyes*, aceeași piele palidă, dar în pozele astea pare că înfățișarea goth e mai temperată. Nu și-a pierdut latura dură; asta e clar. Ținuta ei conține mult negru sumbru. Totuși, nu sunt cranii, oase, corsete sau botine macabre din epoca Victoriană. Nimic *steampunk*. Nimic emo. Doar întunecat. În poze, Kelsey și Nicholas stau unul lângă altul la Statuia Libertății, în Marele Canion, pe Vârful Pikes. Par complet diferiți: el, aranjat și pedant, iar ea, orice altceva.

Par și îndrăgostiți.

— M-a sunat colega ei de apartament, îmi spune el, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Aproape că-l întreb „Esther?", dar mă opresc la timp.

— „Ceva nu e-n regulă", așa mi-a zis la telefon. „Nu respiră. Kelsey nu respiră". Mi-am dat seama imediat ce s-a întâmplat. I-am zis: „vezi unde-i e autoinjectorul. Are nevoie de autoinjector", dar tot ce mi-a zis a fost: „E prea târziu. E prea târziu, Nick", și repeta asta în continuu. Kelsey murise deja.

Acum mă apucă pe mine plânsul. De obicei nu-s așa de smiorcăită. Nu mi se pune niciodată nod în gât. Dar sunt atât de copleșită de emoții – furie, teamă, tristețe – încât, de data asta, mi se pune. Aș pune-o pe Esther pe un scaun în fața mea și aș întreba-o, acuzator: *Ce-ai făcut? Cum ai putut să-i faci una ca asta lui Kelsey?*

— Îmi pare rău, spune Nicholas, bătându-mă ușor pe mână.

Se ridică de la masă și îmi aduce un șervețel, apoi continuă:

— Și ție ți-e greu. Uneori uit că nu sunt singurul pe care l-a lăsat în urmă.

— Mâncase arahide, spun eu când reușesc, în fine, să mă adun și să vorbesc.

— Da, spune Nicholas. Nu, zice el apoi. Făină de arahide, explică în cele din urmă.

Îmi povestește despre rețetă. Despre sosul de soia. Despre oțetul de orez. Despre făina de arahide. Ceva ce am mâncat de atâtea ori. Și îmi aduc aminte de Esther, venind acasă de la seral, extenuată. Obosită. Cu vocea aia ca a lui Hannibal Lecter, spunându-mi: *mărarul stă aici. Făina de arahide stă aici*, în timp ce trântea chestiile alea două în dulapul de bucătărie, iar pulberea nisipie

păta blatul. Se supărase că împrumutasem mărarul ei uscat. Așa am crezut la vremea respectivă. Atunci n-aveam nicio îndoială, dar acum nu mai sunt așa de sigură. Poate că nu era vorba de mărarul uscat, până la urmă.

— A fost doar o greșeală, atunci. Un accident cumplit, spun eu și, cu o urmă de îndoială în glas, el îmi dă dreptate.

O greșeală. Un accident cumplit.

Dar chiar așa să fi fost?

— Băuseră, zice el. Margarita. Amândouă depășiseră măsura. Colega de apartament a lui Kelsey a zis că mereu înlocuia făina de arahide cu făină normală pentru Kelsey. Dar nu și în noaptea aia. În noaptea aia a uitat. Băuseră, repetă Nicholas.

Spune iar cuvântul *greșeală*, dar am impresia că nici el nu crede. Autoinjectorul îl avea mereu în geantă. Mereu. În noaptea aia, însă, nu. În noaptea aia, autoinjectorul era de negăsit.

Esther pusese făină de arahide în mâncare și, din cauza asta, Kelsey Bellamy murise. Antidotul era de negăsit; autoinjectorul dispăruse, pur și simplu.

— O greșeală e ceva, dar două greșeli..., spune el, lăsând fraza neterminată.

Știu la ce se gândește. Se gândește că Esther i-a omorât logodnica, lucru la care mă gândesc și eu.

— Kelsey nu mergea nicăieri fără autoinjector, spune el.

— Nu l-ați găsit până la urmă?

— Nu.

La final, îmi spune asta:

— Numele ei ar fi fost Kelsey Keller.

Îmi zice că așa s-ar fi întâmplat dacă ar fi apucat să se căsătorească și zâmbește trist, gânditor, și mai spune că ei

i se părea teribil de amuzant. *Kelsey Keller*.

Zâmbesc:

— Tipic pentru ea, spun, referindu-mă la fabulosul ei simț al umorului, de parcă aș ști de-adevăratelea.

ALEX

La muncă, îmi petrec ziua uitându-mă pe geam cum vin și pleacă pacientele de la Dr. Giles. De fiecare dată când scârțâie ușa casei, el apare în prag, vesel ca o ciocârlie, cu un zâmbet glumeț pe față, apoi dă mâna cu ele sau le bate pe umăr și le invită să intre.

După care închide ușa și trage jaluzelele, iar eu mă întreb ce se-ntâmplă acolo, înăuntru.

Remarc faptul că majoritatea sunt femei; din când în când mai apare câte o adolescentă sau chiar vreo fetiță. Ele sunt pacientele doctorului Giles. Pe unele le recunosc; pe altele nu. Unele locuiesc aici, în oraș, dar altele vin de departe, își parchează mașinile pe stradă, se uită în stânga și-n dreapta și traversează repede spre cabinetul unde scrie *Dr. Giles, Psiholog*, ca un membru din înalta societate care se furișează în sex shop-ul orașului, cu speranța că nu-l vede nimeni.

Azi, Pearl vine la cafenea dar stă puțin. Apare și dispare aproape imediat, dar în cele câteva minute în care se află totuși acolo, se așază la locul ei de la geam și se uită în gol, spre stradă. De data asta comandă cafea, doar cafea, și o soarbe, pierdută în gânduri, în vreme ce ochii ei privesc lumea de dincolo de sticla vitrinei. O privesc

de la distanță. Mă uit în ceafa ei. Îi număr înghițiturile de cafea, felul atent în care pune cana înapoi pe masă, așezând-o astfel încât să nu se verse și să nu facă zgomot. Îi privesc culoarea pielii, metacarpienele proeminente care i se ițesc prin piele când ridică ceașca la buze și soarbe. Nu stă mult. O privesc de la distanță, neputând să-mi iau ochii de la ea.

După o vreme, Priddy îmi spune să mă apuc de treabă. Mă mișc prin cafenea, învârtind o cârpă zdrențuită pe mesele murdare, apropiindu-mă tot mai mult de locul unde stă Pearl. Roșu îi aduce nota și, de la două mese distanță, mă uit cum Pearl scormonește degeaba prin geanta ei de pânză după niște bani cu care să plătească. Cum tot nu găsește, scot din portofel o bancnotă de cinci dolari.

— Fac eu cinste, îi spun, înainte ca ea să apuce să spună că nu poate plăti.

Pun banii pe masă și fac un pas în spate.

— Ah, nu. Nu se poate.

Așa spune, dar mâna ei iese goală din geantă. Simt cum mă cuprinde un soi de căldură la gândul că am ajutat-o, chiar și cu ceva mic, nesemnificativ. Se înroșește la față și recunoaște, jenată, că n-are niciun ban, nimic în afară de trei bănuți amărâți care însumează șaptezeci și cinci de cenți și pe care îi scoate, într-un final, de pe fundul genții.

— Nu e nimic, spun eu.

Dar e ceva. Am făcut ceva bun.

— Ești un prieten bun, îmi spune ea atunci, atingându-mă ușor pe mână.

Cum eu tac – pentru că sunt prea șocat ca să vorbesc, pentru că m-a lovit brusc afazia și mi-am pierdut abilitatea de a vorbi – continuă:

— Suntem prieteni, nu?

De data asta, eu sunt cel care roșește.

— Tu și cu mine. Suntem prieteni.

Nu sunt sigur dacă ultima propoziție e o întrebare sau nu. Mă întreabă sau îmi spune? Îmi spune că suntem prieteni?

Dau din cap. Spun că suntem. Sau poate că n-o spun; poate că doar o gândesc. Nu știu. În orice caz, suntem prieteni. Îmi vine s-o scriu, să fac o poză, să însemnez cu sânge – ceva care să demonstreze că e real. Pearl și cu mine suntem prieteni.

Apoi Priddy strică momentul strigându-mă și arătând spre o masă rotundă care trebuie curățată. Întorc capul preț de cel mult zece secunde și, când mă uit iar spre masa ei, Pearl a dispărut, pur și simplu, iar bancnota mea de cinci dolari a rămas lângă notă. Văd pe masă o punguță roz de îndulcitor care îmi confirmă că ea chiar a fost aici. Pearl. Nu e un vis, așa cum bunul simț mă îndeamnă să cred. E reală.

Suntem prieteni, nu? Tu și cu mine. Suntem prieteni.

Mai târziu, când Priddy îmi dă voie, în sfârșit, să plec acasă, nu plec acasă. Pierd vremea pe lângă cafenea, pe o bancă de oțel îmbrăcată în plastic – mâinile și urechile mi se înroșesc de frig, nasul începe să-mi curgă, aștept și mă rog ca Pearl să revină, sper că va trece pe lângă mine în drum spre ședința ei cu Dr. Giles, sau poate că se va opri la cafenea ca să mă vadă.

Dar nu trece pe la cafenea. Nu merge la Dr. Giles.

Nu-s pregătit să plec acasă. Așa că rămân pe bancă și mă uit cum poștașul trece agale pe stradă, în camioneta lui murdară, să adune și să livreze corespondența. Nu se grăbește. E târziu pentru el, soarele aproape că a apus. Dar asta e acea perioadă a anului când toată lumea se mișcă mai încet. Nu e nicio grabă. Oamenii merg mai încet,

mănâncă mai încet, vorbesc mai încet. Viața devine doar o mare pierdere de vreme până când vine primăvara și, brusc, toată lumea e grăbită.

Urmăresc cu privirea o pisică tărcată, vagaboandă, care trece pe trotuar, pe lângă un tomberon din care gunoiul mai are puțin și se revarsă. Un comerciant smulge niște crizanteme uscate dintr-un ghiveci de ceramică din fața magazinului și le înlocuiește cu imortele și cu ilice de plastic, fiindcă se apropie sezonul sărbătorilor. Domnișoara Hayes, proprietara magazinului de cadouri și felicitări, se pregătește deja de Crăciun când nici n-a venit Ziua Recunoștinței.

Când cerul se întunecă și începe să se lase seara, renunț. Pearl nu mai vine, cel puțin nu astă seară. Dar tot nu-s pregătit să plec acasă. Nu vreau să plec acasă.

Așa că mă ridic de pe bancă și traversez, apoi iau corespondența lui Ingrid din cutia poștală de aramă. Bat la ușă.

— Ingrid, strig eu, suficient de tare cât să mă audă prin panoul gros de lemn.

Bat din nou, a doua, apoi a treia oară, și strig iarăși:

— Ingrid, sunt eu. Alex Gallo.

Din casă se aude televizorul, cu volumul dat așa de tare încât i-ar fi greu să audă altceva. Apăs butonul soneriei și aud clinchetul care-mi anunță sosirea, faptul că stau la ușa ei de câteva minute și că mi-a înghețat dosul. Țopăi pe loc, încercând să mă-ncălzesc. Nu funcționează. Mi-e frig. Cât aștept, mă uit la teancul de plicuri din mână: revista Clipper, facturi, un catalog lunar de decorațiuni interioare, un plic trimis greșit de la Departamentul de Stat, care nu-i adresat lui Ingrid, ci unei cucoane pe nume Nancy. Nancy Riese. Mormăi; poștașul a devenit neatent. Săptămâna trecută, taică-meu și cu mine am primit corespondența familiei Ibsen, iar în săptămâna de

mai-nainte, pe a familiei Sorenson.

Când Ingrid deschide, în sfârșit, ușa, după ce se uită mai întâi prin geamul lateral ca să se asigure că-s eu, se bucură la vederea corespondenței din mâinile mele.

— Dragul de tine, spune ea, luându-mi hârtiile.

Are un șorț de bucătărie albastru deschis și ține în mână o foarfecă de bucătărie. Pregătește cina. Din casă miroase a ceva delicios, proaspăt gătit; din televizorul dat tare răzbate glasul lui Emeril Lagasse, care, cu accentul acela inconfundabil, de New Orleans, și cu binecunoscutele sale exclamații (*Bang!*) ne spune cum să gătim.

— Intră, intră, spune Ingrid.

Cu mâna liberă, mă apucă de mâneca albă a cămășii și mă trage în hol, apoi închide și încuie iute ușa. Se mai uită o dată pe geam, să se asigure că nu m-a urmărit nimeni, că vântul n-a venit după mine în casă.

O urmez pe Ingrid în bucătărie. Acolo se oprește în fața aragazului și se apucă să amestece în combinația necunoscută pe care o gătește astă seară. Îmi miroase a usturoi, ceapă și oregano.

Fac greșeala de a-i spune că miroase delicios.

— Rămâi, îmi spune ea.

Nu e o întrebare, nici măcar o invitație, ci un edict: *O să rămâi.*

— A, nu pot, îi zic eu, repezit.

Vreau să mănânc ce face Ingrid acolo – ceva care n-a fost scos dintr-o cutie sau dintr-o conservă –, dar nu pot.

— Tata. E acasă.

Nu spun mai mult, nu spun că, cel mai probabil, e deja mangă, dacă nu cumva gata leșinat pe canapea, că cel mai probabil n-a mâncat nimic de azi dimineață, de când am plecat eu. Că trebuie să mă duc rapid acasă, înainte să-i vină ideea să-și pregătească singur cina, înainte

să încingă cuptorul pe care o să uite să-l folosească. N-ar fi prima oară.

— E destul aici și pentru tatăl tău. O să-i păstrăm și lui. O să te trimit acasă cu o caserolă pe care o poate încălzi.

Ingrid bagă mâna în dulapurile ei albe și scoate de acolo vase, în seturi de câte două. Mă asigură că pot să rămân. Ba chiar ar trebui să rămân. Până să mă dezmeticesc, deja îmi pune într-un castron niște paste subțiri cu ciuperci și sos de roșii; îmi toarnă și un pahar cu lapte. Exact cum ar face o mamă. Nu mama mea, ci *o* mamă. Nu-mi amintesc ca mama să-mi fi gătit vreodată. Dar trebuie să fi făcut-o, nu? Trebuie.

O vreme, după ce a plecat mama mea, mă agățam cu disperare de mame – mamele altora. Acum sunt convins că Freud ar avea câte ceva de zis despre asta, dar la momentul respectiv habar n-aveam și nici că-mi păsa.

Când aveam doar șase ani, am plecat singur de acasă și am rătăcit prin cartier, până la un loc de joacă, la câteva străzi distanță de casă. Taică-meu era acasă, dar taică-meu era beat. Habar n-avea că am plecat. Acolo, la locul de joacă, am stat pe lângă un băiețel cam de vârsta mea, a cărui mamă se așezase pe o bancă din apropiere și se uita la noi cum ne jucăm, dar când a venit vremea ca băiețelul să plece acasă, am încercat să merg și eu cu el. Când a alergat la mama lui și a apucat-o de mâna întinsă, am alergat și eu și am apucat-o de mâna cealaltă. Femeia nu m-a împins; n-a zis: *Nu mă atinge.*

Atunci a realizat, pentru prima oară, că eram singur-singurel. *Unde locuiești?*, așa m-a întrebat, iar eu am întrebat-o dacă pot să merg acasă cu ei. Mi-a zis că nu, dar ochii îi erau blânzi și atenți, cu toate că în ei se citea speranța că o să plec acasă, ca un cățeluș pierdut.

N-a fost nici prima, nici ultima oară când s-a întâmplat așa ceva.

— Mănâncă, îmi spune Ingrid, cu ochii la masa plină de mâncare. Te rog, e prea mult pentru mine. Nu vreau să fac risipă. O să rămâi, Alex, așa-i?

Din întrebarea ei răzbate un soi de implorare umilă, iar eu stau în picioare, lângă masa din bucătărie, cu ochii la mâncarea pe care mi-a pus-o în față, convins că salivez ca un câine hămesit. Mă uit în ochii ei și-mi amintesc cât de triști sunt. Ingrid are ochi triști, însinguraţi. Zice că ar trebui să rămân pentru că e prea multă mâncare și se face risipă, dar adevăratul motiv e altul: e singură. N-are cu cine vorbi, nimeni altcineva în afară de vedetele de la televizor cu care împarte cina asta, iar un monolog cu televizorul e mai mult decât trist și singuratic; e jalnic.

Așa că mă așez și mănânc. Întâi pastele, apoi tarta cu piersici, cu niște înghețată de vanilie alături. Mă pomenesc ademenit într-un joc de gin. E greu s-o refuzi pe Ingrid și, pe măsură ce trece timpul, constat că nici nu vreau s-o refuz. Nu vreau să plec. Curând, Ingrid și cu mine ne uităm la televizor, de acolo de unde suntem – de la masa din bucătărie, cu farfuriile împinse la margine – la niște reluări vechi ale emisiunii *Jeopardy!*, și strigăm răspunsurile în tandem. *Cine e Burt Reynolds?*, strigă ea, apoi eu, la următoarea întrebare: *Ce este Provence?* După asta, ia un pachet de cărți și-ncepe să le împartă: zece mie, zece ei.

Asta înseamnă să simți că faci parte dintr-o familie.

Cele mai multe seri le petrec singur. Mă rog, nu chiar singur, ci cu taică-meu, ceea ce înseamnă că sunt, practic, singur. Uneori stăm în aceeași cameră, dar nu vorbim niciodată, și de multe ori chiar stăm în camere diferite. Prietenii au plecat; iubite nu există. Și eu, ca și Ingrid,

îmi petrec serile în compania televizorului dacă nu îl urmăresc pe psihologul orașului când pleacă de la muncă sau dacă nu mă furișez în vreo casă părăsită.

Mă ofer să rămân și s-o ajut la spălatul vaselor după ce terminăm cu *Jeopardy!* și cu jocul de gin. Ingrid se străduiește să mă refuze.

— Ești musafirul meu, spune ea.

Dar eu insist și mă duc în fața chiuvetei de inox, pe care o privesc cum se umple de baloane opalescente de detergent pentru vase, baloane pe care le sparg cu arătătorul, unul câte unul. Apoi înmoi vasele și mă apuc de spălat. În uscător, vasele se adună rapid și zdrăngăne, un turn de vase într-un echilibru atât de fragil încât, atunci când mai adaug o farfurie în vârf, amenință să pice toate.

— Unde sunt prosoapele de vase? o-ntreb pe Ingrid, scotocind prin sertarele de la bucătărie în căutarea unei cârpe cu care să șterg farfuriile.

Dar Ingrid zice nu.

— Lasă-le în plata lor, se usucă ele peste noapte. Muncești prea mult. Ești un băiat bun, Alex. Știi asta, așa-i?

Atunci îi observ pungile de sub ochi, pielea subțiată, adunată. Irișii șterși, albul ochiului, înroșit. Conjunctivită, îmi spun. Ulcior. Alergie.

Sau poate că e doar tristețe.

Dau din cap și-i spun că da, știu, deși uneori nu sunt așa de sigur că e adevărat. Bun sau nu, tot mă simt ca un ratat. Ăsta e gândul care mă bântuie în toiul nopții: faptul că s-ar putea ca toată viața mea să arate așa. Că asta va fi singura viață pe care o s-o cunosc. Că nu va mai fi nimic altceva decât asta. Orașul ăsta, existența asta, cafeneaua lui Priddy. O viață întreagă în care să spăl vasele altora. O aud pe fata din visele mele chemându-mă, *Hai*

să mergem...

Oare o să am vreodată ocazia să merg?

— Mama ta – spune Ingrid, ezitând înainte să găsească bruma de curaj necesar ca să-și termine ideea, să spună cu voce tare ce gândește – ar fi trebuit să se gândească bine înainte să plece.

Mă bate ușor pe brat când mă-ntorc pe călcâie să plec, cu tot cu caserola plină de paste.

Merg și aud de undeva, din depărtare, un coiot urlând în vreme ce trenul trece cu zgomot, de data asta un marfar, e prea târziu să mai treacă trenul de navetiști. Dar a trecut și el, acum câteva ore. Mă-ntreb dacă Pearl s-a urcat în el sau e tot aici, bătând străzile de una singură.

E trecut de ora nouă și orașul e cufundat într-un somn adânc, hibernând așa cum face de obicei până la venirea primăverii.

Când ajung acasă, îl găsesc pe taică-meu dormind tun pe canapea, cu fața în jos. Lângă berea lui răsturnată este încă o somație, îmbibată în alcoolul fermentat. S-a lipit de masă și e cât pe ce să se rupă când o ridic și înjur:

— Dă-o dracului, măi tată.

De data asta e curentul. În curând, o să rămânem fără lumină. Privirea mi se plimbă peste televizor, peste veioză, peste o lustră urâtă, montată în plafonul living-ului, și se oprește la lumina ce răzbate prin ușa deschisă a frigiderului – toate, pornite. A reușit să le lase pe toate aprinse, ca să se mai adauge puțin la factură. O să trebuiască să fac ore suplimentare ca să plătesc, să-mi mai rup spinarea niței pentru Priddy, în timp ce taică-meu stă acasă și se face praf. Și banii de bere... Abia asta-i tare. Taică-meu n-are banii lui pentru bere. Mi-a spart pușculița odată, demult, când eram mic. De câteva ori mi-a găsit și mi-a falsificat cecurile de la Priddy și a vrut să le-ncaseze de la bancă.

Apoi a-nceput să se furișeze în camera mea și să-mi fure lucrurile – cupe vechi de la baseball, inelul de absolvire a liceului – chestii pe care le putea vinde la magazinul de vechituri din oraș. Acum îi dau niște bani de buzunar, puțini, ca să-mi lase lucrurile în pace. Dar tot nu le lasă. Săptămâna trecută am descoperit că mi-a dispărut telescopul, încă o comoară vândută pentru băutură.

Dar, pentru mine, astea sunt doar lucruri. Bunuri materiale. Ce contează cel mai mult pentru mine valorează câțiva dolari, dar e ascuns bine sub pat, ca să nu-i pice sub ochi lui taică-meu. Colecția mea de crinoide. Mărgelele indiene adunate de pe țărm. Micile creaturi fosilizate, puse într-o pungă cu fermoar. Taică-meu n-are decât să-și ia telescopul dacă-i trebuie așa de tare, dar crinoidele sunt ale mele.

Așa cum mă așteptam, un ochi de la aragaz e aprins, iar casa s-a umplut rapid cu un miros ca de kerosen. O bucată de cașcaval pane – complet carbonizată – zace uitată pe aragaz, arzând într-o tigaie, în timp ce taică-meu doarme și sforăie, cu bale care i se scurg de pe bărbie pe mâna de dedesubt. Untul e scos din frigider, pe blat, lângă pachetul de brânză topită, feliată. Ambele îmi par cam alterate; le arunc la gunoi. Ușa frigiderului e larg deschisă, iar mâncarea de dinăuntru deja e călduță. Pe podea s-a răsturnat o bere care se scurge printre plăcile de gresie, deformându-le.

Îl zgâlțâi, încercând să-l trezesc ca să curețe mizeria pe care a făcut-o. Nu se clintește. Îmi lipesc urechea de pieptul lui ca să mă asigur; respiră. Bun.

În felul ăsta, pot să-l omor când, în fine, o să se trezească.

Putea să dea foc la casă.

Deschid geamurile ca să scot duhoarea și mă apuc să

curăț mizeria – mizeria făcută de taică-meu – iar furia îmi e domolită doar de faptul că am burta plină.

În seara asta am fost hrănit și îngrijit de o mamă, o mamă oarecare, nici nu contează dacă acea mamă este sau nu a mea.

QUINN

E ÎNTUNERIC CÂND PLEC din apartamentul lui Nicholas Keller. E mai întunecat decât întunericul însuși. E beznă, o noapte de noiembrie fără stele, cu un cer ca de cerneală.

Mă urc în autobuzul 55 la *Hyde Park*, la vreo zece, dacă nu doisprezece kilometri de *Loop*. Casa mea, care e la cel puțin șaisprezece kilometri de *Loop*, îmi pare foarte departe. Într-o altă lume, pe altă planetă, în altă galaxie și, deși vreau să ajung acolo, mă întreb dacă în casa aia o să mă mai simt vreodată acasă.

Detest drumul până la apartamentul meu încă înainte de a-l începe, pornesc înapoi pe unde am venit spre apartamentul din Hyde Park în urmă cu mai puțin de o oră, când soarele tocmai începea să coboare pe cerul rece al serii. Două autobuze, o călătorie cu trenul liniei *L* și aproape un kilometru pe jos.

Dar asta a fost înainte. Înainte ca Nicholas Keller să-mi confirme că Esther i-a ucis logodnica, o femeie care zace acum îngropată sub o lespede de bronz într-un cimitir idilic din suburbiile Bostonului.

Ce nu pricep este ce anume au în comun toate coincidențele astea ciudate: dispariția lui Esther, căutarea unei noi colege de apartament, cererea de schimbare a

numelui, moartea lui Kelsey Bellamy.

Mă tot bântuie un gând. Oare Esther caută o nouă colegă de apartament pentru că mă vrea și pe mine moartă?

Oare Esther încearcă să mă omoare?

Un fior îmi străbate șira spinării și îmi imaginez niște păianjeni care urcă pe vertebrele mele ca pe o scară, mii de păianjeni care mi se plimbă pe piele, picioarele lor lungi, segmentate, mișcându-se pe suprafața moale în care li se înfig ghearele. Țes pânze pe sub bluza mea.

Oare Esther e o criminală?

Dintr-odată, mi se face frică. Totuși, nimic din toate astea nu explică identitatea celui numit *Dragostea mea*. *Cine e Dragostea mea? Cine, cine, cine?* Cer să aflu, am nevoie de răspunsuri chiar acum.

Încerc cu disperare să-mi amintesc bărbații pe care Esther i-a adus acasă în lunile în care am fost împreună. N-au fost mulți; asta știu sigur. A fost unul căruia îi plăcea să gătească, o bunăciune cu pometi înalți, cu maxilar puternic și cu ochi mari, îmbietori. Mai era un admirator secret care i-a trimis flori, o duzină de trandafiri roșii fără niciun bilet.

Dragostea mea o fi vreunul dintre ei? Nu știu.

Și ce legătură au toate lucrurile astea cu *mine*?

De un lucru sunt sigură: se întâmplă ceva ciudat. Alarme de tornadă încep să sune în tăcere în capul meu. Sirene de raid aerian mă avertizează asupra unui atac nuclear iminent. Oriunde mă uit, văd un steguleț roșu. *Pericol, Will Robinson!*

Mi-e frică.

Navetiștii de seară au trecut. Autobuzul nu e așa de aglomerat cum e de obicei, ceea ce e, în egală măsură, binecuvântare și blestem. De data asta m-aș fi bucurat de zgomot – oameni care să se lipească de mine, cu guri urât

mirositoare și cu duhoare de transpirație. Aș fi primit toate astea cu bucurie dintr-un singur motiv: mulțimea înseamnă siguranță.

Dar nu și astă seară. Astă seară sunt singură.

Mă așez pe un scaun ponosit, singură și singuratică și mă uit pe geam, în noaptea întunecată. Îmi strâng haina în jurul corpului, ca să mă-ncălzesc. Degeaba. Din cauza luminilor cu LED din autobuz, nu se vede mai nimic. Luminile orașului ard în depărtare, iar marele nostru lac pare doar un abis întunecat. O groapă fără fund. Mă întreb ce e de cealaltă parte a lacului ăla mare și negru. Wisconsin. Michigan.

Dincolo de asta nu e nimic. Doar întuneric.

Dar asta nu mă împiedică să-mi închipui lucrurile pe care nu le pot vedea.

O văd pe Esther ici și colo, stând în picioare pe marginea lui *Lake Shore Drive*, pitită după un copac desfrunzit. Mă copleșește convingerea subită și stranie că e acolo, undeva, și că Esther, draga mea prietenă Esther, mă vânează. Sunt sigură că o văd la volanul unei mașini, tot pe *Lake Shore Drive,* un coupe roșu cu două uși, o femeie care se holbează la mine prin geamul autobuzului cu ochi amenințători, ostili și răi. Zăresc geaca lui Esther într-o stație de autobuz pe lângă care trecem rapid, în drum spre stația *Liniei Roșii*: jacheta ei de fâș pepit, alb cu negru, fesul negru pe care-l poartă trântit pe creștet. Mă foiesc pe scaun, disperată s-o văd mai bine pe femeia care poartă hainele alea dar, când mă întorc, a dispărut. În locul ei, acolo unde îmi imaginasem că ar fi ea, este părul negru, cârlionțat, al unei adolescente. Un pulover sport, cu imprimeu de zebră.

Mă uit cu atenție la ceilalți călători din autobuz, luându-i la rând – nu e Esther, nu e Esther, nu e Esther. Îi

tai de pe o listă imaginară. Îi studiez când își plătesc biletul și urcă în autobuz. O fac la fiecare oprire – ochii mei le scanează părul, ochii, în căutarea vreunei urme din Esther; trebuie să mă uit cu atenție, poate că e deghizată.

— La ce te uiți, fato? mă repede o femeie între două vârste.

Îmi mut rapid privirea, iar ea trece pe lângă mine, pufnind, și se așază în spatele meu.

Când n-o văd pe Esther, îmi spun că poate a angajat pe cineva s-o scape de mine. E o prostie, și totuși nu e o prostie când le pun cap la cap. Esther a omorât-o pe Kelsey, apoi m-a găsit pe mine. Kelsey, cu alergia ei, a fost o țintă ușoară. Esther putea s-o omoare cu ochii închiși și cu ambele mâini legate la spate. Pasul unu: fă să dispară autoinjectorul. Pasul doi: făină de arahide. Simplu ca bună ziua.

Eu, nu. Eu n-am nicio alergie.

Iar acum Esther își caută colegă nouă de apartament, pe Megan din *Portage Park*. Vremea ei cu mine se apropie de final. Cel puțin, asta îmi spun acum, când stau în autobuz, paralizată de frică.

Esther încearcă să mă omoare.

Raționamentul meu e ăsta: Esther a angajat un asasin să mă omoare. Nu mă poate ucide ea, așa că a angajat pe cineva să facă treaba. Altfel, de ce ar fi avut toate bonurile alea de la bancomat, pe care le-am găsit în coșul de gunoi de la bucătărie? Trei bonuri, din trei zile consecutive, a câte cinci sute de dolari, în total o mine cinci sute de dolari.

Valorează viața mea o mie cinci sute de dolari?

Pentru mine, da.

Cum arată un asasin plătit? Asta mă întreb în timp ce cobor din autobuz și intru în stația de metrou a *Liniei Roșii*. Acolo e prost luminat și nu văd foarte clar

trecătorii. Oamenii gonesc pe lângă mine, cu toții trebuie să ajungă pe undeva, să se întâlnească cu cineva. Eu rămân în picioare, amețită, căutându-mi cardul de călătorie și uitându-mă la cei din jurul meu; am picioarele parcă lipite de betonul infect de pe jos.

— Încurci circulația, latră cineva care trece pe lângă mine, dar nu mă pot mișca.

Cum arată un asasin plătit? Mă întreb din nou și mi se face tot mai frică. Oare e un tip masiv, dur, cu voce guturală și aspră? Îmi vin în minte luptătorii de wrestling. Dar și bărbați slăbănogi, cu piercinguri pe față și cu un milion de tatuaje. Bărbați dependenți de droguri, de o slăbiciune bolnăvicioasă. Și mai sunt și bărbații grași, cu ochelari și cu început de chelie. Și ei îmi vin în minte. Oare un asasin plătit e vreunul dintre ei, sau toți la un loc, o combinație între toate tiparele? E mereu un bărbat, sau poate fi și o femeie? Există vreo regulă despre cum ar trebui să arate sau să se poarte un asasin plătit, sau e mai bine să fie cineva pe care nu l-ai bănui, așa cum e bărbatul cu înfățișare stingheră, de tocilar, plat ca apa îmbuteliată, care stă liniștit în mijlocul peronului și citește ziarul în timp ce eu îmi plătesc călătoria și urc treptele? E posibil ca Esther să-l fi angajat pe acest bărbat ca să-mi ia viața?

Când apar în câmpul lui vizual, ridică ochii din ziar și zâmbește. *Aștept de ceva vreme*, asta spun ochii lui. Mă uit bine dacă are vreo armă în buzunar sau în mână, ceva letal, și atunci îmi dau seama: trenul liniei *L* mă va ucide.

E singurul lucru care-mi trece prin minte când pășesc pe peron, în vreme ce ochii mi se rotesc ca ai unui cameleon, ca să mă asigur că nu e nimeni pe urmele mele. Inima îmi bate iute. Cardul de călătorie îmi cade o dată, de două, de trei ori până reușesc să-l bag în buzunarul poșetei.

Se mai întâmplă accidente tragice în care e implicat trenul, când cineva cade pe șina electrificată sau e lovit de trenul care intră în stație. S-a mai întâmplat. Vedem lucrurile astea la știri. Nu e frecvent, dar se întâmplă. Bărbați sau femei electrocutați pe șine; bărbați sau femei călcați de tren. De cele mai multe ori, e vorba de sinucidere. Se închide circulația pentru investigație, iar pentru restul lumii e doar o neplăcere. E enervant și nepoliticos că vreun nebun decide să se omoare fix în ora de vârf, pe principala rută de transport public a orașului.

Dar nu la asta mă gândesc acum. Nu, acum mă gândesc cum ar fi să cad până acolo, jos, să mă prăjească o mie de volți, să mă zdrobească unul dintre cele mai mari sisteme de transport rapid din lume. Să fiu moartă. La asta mă gândesc și mă țin departe de bărbatul cu ziarul, de bărbatul cu tatuaje, de bărbatul cu ochelari și început de chelie și de femeia de vreo cincizeci de ani – da, *femeia* – cu șuvițe cărunte. Nu poți niciodată să fii prea precaut.

Cum ar fi să fiu moartă.

Asta mă întreb.

Trenul Liniei Roșii intră în stație și mă urc. Rămân în picioare, gata să o rup la fugă dacă trebuie.

Puteam să iau un taxi. De ce n-am luat un taxi? Asta mă întreb, dar adevărul este că mulțimea înseamnă siguranță. Mulțimea înseamnă siguranță.

Asta mi-ar spune mama.

Poate că nu e chiar așa de nebună, până la urmă.

Tot ea mi-a zis să am la mine spray paralizant. De un milion de ori. I-am zis că bate câmpii. Prăpăstioasă, așa i-am zis când era îngrozită că o să ies de sub pătura călduță a vieții noastre sigure din suburbii. Îi era frică de nenumărații huligani din oraș, de găști, de criminalitatea sporită. „Calmează-te, mamă", i-am zis. „Îți faci griji degeaba."

Dar acum nu mai sunt așa de sigură.

Vreau spray paralizant.

Mai important e că o vreau pe mama.

În minte, trec iar în revistă toate probele: faptul că Esther a dispărut, scrisorile pentru *Dragostea mea*, apelul misterios pe telefonul lui Esther despre programarea ratată de duminică după-amiază, cererea de schimbare a numelui, bonurile de la bancomat, căutarea unei noi colege de apartament, cineva care să mă înlocuiască după ce eu n-o să mai fiu acolo. *N-o să mai fiu?* Dar unde m-aș duce? Plus moartea lui Kelsey Bellamy care, în mintea mea, e mai importantă decât orice altă dovadă, deși mă întreb dacă vreunul dintre lucrurile enumerate constituie un indiciu real, sau sunt cai verzi pe pereți, momeli menite să mă deraieze. Nu știu.

Când trenul intră în stație, mai am de făcut o bucată de drum cu autobuzul. Ies rapid în stradă, apoi merg în stația de autobuz. Îmi mulțumesc Bunului Dumnezeu că autobuzul ajunge acolo odată cu mine și că nu trebuie să aștept afară, în noaptea rece și întunecată. Urc împleticindu-mă și aleg chiar locul din spatele șoferului. Șoferul o să mă apere, îmi spun eu, prostește.

Omul demarează înainte să apuc să mă așez. Sunt cât pe ce să cad din pricina smuciturii. După ce mă așez, încep să cotrobăi prin geantă în căutarea cheilor și a oricărui alt obiect cu care m-aș putea apăra: o pilă pentru unghii, strugurel, gel antibacterian pentru mâini. Îmi gândesc deja pașii următori. Când autobuzul oprește în stația mea, o să pornesc rapid spre casă. O să urc în grabă cele trei etaje și o să intru iute în apartamentul 304. O să încui ușa, dar, de vreme ce Esther are chei, asta o să fie inutil. N-o să-mi folosească la nimic.

Atunci, iau decizia să proptesc niște scaune în ușă,

toate scaunele pe care le găsesc. Scaunul cu tapițerie ecosez, scaunele de la bucătărie, scaunul de la biroul lui Esther. O să pun și canapeaua, și măsuța de cafea, biroul. Tot ce găsesc.

Apoi îmi amintesc că Esther n-are cheia de la apartamentul nostru. N-o *mai* are. Meșterul blocului, John, a schimbat broasca. Gândul ăsta mă face să oftez ușurată, deși știu că tot o să proptesc în ușă scaunele și masa. Să fie.

N-o să mănânc nimic, de frică să nu fi fost otrăvit cu ricină sau cianură. Iau și decizia asta.

Plus că mai e scara de incendiu, și poate că Esther alege să revină pe unde a plecat, pe scara de incendiu, apoi pe fereastra de la camera ei, înapoi în casa noastră. Fereastra e închisă și încuiată, dar asta nu înseamnă că nu poate să taie plasa și să spargă geamul cu pumnul.

Sau poate că o să dea foc la tot blocul. Asta-mi închipui, blocul nostru cu patru etaje, mistuit de flăcări portocalii.

Și atunci o simt: atingerea blândă pe părul meu lung și blond. Și acolo, în autobuz, scot un urlet.

ALEX

ÎN NOAPTEA AIA MĂ-NTIND în pat și, chiar când să aținesc, mă trezesc brusc. Șocul ăla electric care te străbate înainte să adormi, când corpul e gata să se relaxeze, dar mintea nu. Sau e invers: Un șoc hipnagogic, un start nocturn. Asta mă trezește, sau cel puțin așa cred.

E liniște și, dintr-odată, aud un clinchet de sticlă. Așa îmi sună. Durează câteva clipe până mă orientez și, când reușesc să mă dezmeticesc, îmi dau seama că zgomotul vine dinspre fereastră. Mă ridic din pat și ajung la geam exact când de el se lovește o pietricică aruncată de undeva, de jos. Lovește fereastra și se rostogolește înapoi, pe țiglele de pe acoperișul verandei.

Deschid jaluzelele și arunc o privire spre gazonul ofilit de dedesubt; o văd acolo. Pearl.

E înfășurată în haina ei pepit, alb cu negru, și are fesul negru pe cap. E o seară cețoasă, așa că nu se vede clar. Dar pe ea o văd; e acolo, stă în picioare în noaptea tăcută, ca o siluetă dintr-o fotografie neclară. Încețoșată și imperfectă, dar perfectă în atât de multe feluri. Îmi face cu mâna când deschid jaluzelele și sunt complet șocat. De ce a venit? Nu știu, dar îi mulțumesc cerului că a făcut-o.

Toată viața am visat că o fată o să vină la mine în toiul

nopții; iat-o. Ridic mâna și-i răspund la salut, oarecum rigid, deși pe dinăuntru nu-s deloc așa; pe dinăuntru uit complet că eram pe punctul de a adormi, supărat pe taică-meu și pe factura la electricitate neplătită, uit că mi-a furat telescopul. Că îmi plângeam de milă. Că eram bosumflat. Că voiam și speram altceva decât viața asta.

Ridic un deget și spun, fără zgomot, *o secundă*, deși mă-ndoiesc că vede să-mi citească de pe buze. Înhață un pulover agățat pe ușa dulapului și mă reped afară, ca să n-aibă timp să se răzgândească și să plece.

— Ce cauți aici? o-ntreb aproape în șoaptă când ajung pe gazon, lângă ea.

Iarba e udă, brumată. Apa îmi intră prin tenișii, așa că am picioarele umede și reci. Ea are părul ud și cel mai mult aș vrea să-ntind mâna și să i-l ating, să mângâi părul ei ombré cu vârful degetelor și să văd cum textura i se schimbă odată cu nuanța: de la țepos la aspru la neted la mătăsos, ca o bucată de catifea. Așa îmi pare, ca o bucată de catifea. A plouat, îmi spun eu, de asta are părul ud. Dar n-am auzit ploaia. E brumă pe gazon, dar asfaltul de pe trotuar și de pe stradă e uscat. Poate că a înotat iar, a călcat apa prin Lacul Michigan. Poate că asta e. Probabil că asta e, decid eu. A înotat.

Dar nu-ntreb.

— Mă plictiseam, recunoaște ea.

De asta a venit, deci. Nu știu ce să răspund la asta sau ce să cred. Cât de plictisită trebuie să fi fost dacă a venit să mă vadă pe mine?

Dar încerc să nu mă las copleșit de îndoielile legate de propria persoană. E aici și asta e tot ce contează pentru mine. E aici.

Se întoarce pe călcâie și începe să meargă, ca un cățeluș pierdut. Aerul de afară e tăios în noaptea asta, iar

orașul ciudat de tăcut. Nu prea se aude nimic altceva decât sunetul pașilor noștri, pietrișul care ne scapă de sub tălpi, scârțâitul ritmic al unui pantof. Nu sunt mașini, trenuri, pescărușii sau bufnițe. Lumea toată e adormită, în afară de noi – Pearl și cu mine.

Mergem. Nu știu unde și cred că nici ea nu știe. Din câte îmi dau seama, nu mergem nicăieri. Nu ne spunem mare lucru. Uneori e mai bine așa, ca să nu spun vreo prostie și să stric tot. Dar, din când în când, spunem ceva fără sens și stupid, cum ar fi *Ce casă urâtă* sau *Pare că iar s-a ars felinarul ăla*. Rahaturi. Chestii de genul ăsta.

Când suntem pe la jumătatea celui de-al doilea tur de cartier, ea începe să vorbească:

— Ai mei m-au dat.

Cuvintele vin din senin, deși aș paria că îi stau de ceva vreme undeva, în adâncul minții, și că au tot încercat să iasă de acolo, ca șoarecii de laborator care încearcă să străbată un labirint.

— ...când eram mică, adaugă ea.

La mine-n cap, pun cuvintele ei laolaltă, confesiunea ei: *Ai mei m-au dat când eram mică.*

Parcă e mai ușor să recunoști așa ceva pe întuneric, când nu trebuie să vezi mila din ochii celuilalt, milă care, cumva, te face să te simți și mai prost, deși ar trebui să te facă să te simți mai bine.

— Cum adică te-au dat? Spre adopție?

— Da.

— Îmi pare rău, îi spun eu, pentru că nu-mi vine în minte ceva mai potrivit.

Oricum, mi se pare că n-am dreptul să încerc să obțin mai multe informații. Așa că mă mulțumesc cu un simplu *îmi pare rău*, sperând ca ea să știe că vorbesc serios. Nu e vreo puștoaică. E suficient de mare cât să te aștepți să fi

trecut peste, deși cred că nu prea ai cum să treci peste așa ceva. Nici eu n-am trecut peste faptul că mama mea m-a părăsit. E o durere mai degrabă surdă și constantă, nu e ca o înțepătură trecătoare. Durează la infinit.

Ridică din umeri:

— E OK. Am trecut peste.

Cumva, nu prea-mi vine s-o cred. Aș zice că are douăzeci și cinci, poate douăzeci și opt de ani, și că încă mai e furioasă pentru că părinții ei au dat-o spre adopție. Asta e treaba cu chestiile de genul ăsta. Te macină. E în natura umană să porți ranchiună. E greu să privești în față când ți-e greu să înțelegi ce ai lăsat în urmă sau, mai bine zis, ce te-a lăsat pe tine în urmă. Sunt treisprezece ani de când mama mea a plecat și nu treze zi fără să simt ceva negativ în legătură cu asta. Ca să spun drept, încă sunt furios. Și mă gândesc la ea tot timpul. I-aș spune lui Pearl că trebuie să uite de trecut și să meargă mai departe, spre viitor, dar ar râde ciob de oală spartă. Nu sunt ipocrit. Uneori, lucrurile sunt ușor de zis, dar greu de făcut.

— Cum așa? Cum de te-au dat?

Nu văd, dar îmi închipui că ridică din umeri:

— De ce își dă cineva copiii?

E o întrebare retorică; nu așteaptă cu adevărat un răspuns. Dar în mintea mea se nasc tot felul de replici, cum ar fi probleme financiare, divorț, o mamă tânără și necăsătorită, lipsa sprijinului, sau, pur și simplu, o femeie care habar n-avea cum să fie mamă. Sunt destul de sigur că nu vrea să audă nimic din toate astea. Din glasul ei răzbate resentimentul; îl aud, clar ca bună ziua. Dacă vrea ceva, vrea să-i spun că cei care își dau copiii sunt oameni de nimic și părinți oribili. Că cei care fac asta sunt pur și simplu oameni răi. Dar n-apuc să zic nimic.

— Fată rea!

Asta spune, cu o intensitate care mă face să tresar. Cuvintele sunt puternice și furioase, și, în aerul nopții, îndreaptă un deget acuzator spre nimic, spre nimeni, și repetă:

— Fată rea! Ai fost o fată rea!

Cu siguranță e bizară afirmația asta a lui Pearl, sau amintire sau ce-o fi fost ea. Știu deja că e ușor dusă, iar asta îmi dă motiv să-mi pun întrebări serioase despre sănătatea ei mintală; dar nu o fac, nu știu de ce. Poate că îmi place să mă aflu în compania cuiva care n-are pic de respect pentru normele sociale, cineva care nu dă doi bani pe ce crede lumea. Și totuși, cuvintele alea, proclamația aia – *Fată rea!* – într-o noapte altminteri liniștită, mă bântuie. *Ai fost o fată rea*. E un slogan care i s-a înfipt în creier așa cum mi s-a lipit mie *Pleacă, Alex. Lasă-mă-n pace. Nu mă atinge*.

Noaptea devine și mai tăcută. Ascult ritmul pașilor noștri, al picioarelor mele care calcă în aceeași cadență cu ale ei. Mergem încet, fără țintă, nici măcar nu mergem drept. *Plimbare* ar fi un cuvânt mai potrivit. Ne plimbăm pe stradă noaptea, sub un baldachin de stele și copaci. Undeva, în depărtare, o haită de coioți trece pe un câmp sau printr-o pădure și scoate urlete ascuțite când se adună în jurul prăzii. Ascultăm și ne imaginăm cum haita de coioți înconjoară un câine sălbatic, o pisică, o veveriță.

— Așa-mi spuneau mereu. *Ai fost o fată rea*, repetă ea, dar de data asta cuvintele sunt mai calme, rostite mai rezervat,

Îmi vine s-o întreb dacă e adevărat, dacă a fost o fată rea. Mă gândesc că poate să fie adevărat, la fel cum poate să nu fie. Poate că afirmația a fost scoasă din context și inflamată, ceva de genul ăsta. Pe bune, oricum toți copiii sunt răi, nu? Egoiști și mai știu eu cum. E în firea lor.

Presupun că așa eram și eu și de aia s-a hotărât mama să plece. Dar, dintr-odată, faptul că pe ea au dat-o părinții ei o pune pe mama într-o lumină ceva mai bună pentru că m-a părăsit. Cel puțin, îl mai am pe taică-meu. Nu m-a luat de lângă el.

— Ai aflat de curând? Că te-au dat?

Îmi spune că nu, că știa de ceva vreme.

— Ți-a spus cineva?

Chiar vreau să știu asta, dar ea îmi spune că nu:

— Mi-am dat seama singură.

Îmi povestește că a început să aibă vise despre o altă mamă, un alt tată. Despre oameni care o arătau cu degetul, furios, acuzator, cu acele cinci cuvinte repetate la nesfârșit ca un disc stricat: *Ai fost o fată rea*. Se-ntâmpla cu mulți, mulți ani în urmă. Încă locuia cu ai ei. Le-a spus părinților adoptivi despre vise, deși nu era nevoie. O auziseră deja țipând în somn. Știau despre coșmaruri, sau ce considera ea pe atunci a fi coșmaruri. S-a dovedit că erau frânturi de amintiri. Începea să-și aducă aminte. Treptat, a pus totul cap la cap și și-a dat seama. Mai era și faptul că nu semăna deloc cu familia ei – siluetă înaltă și plină, păr blond deschis și ochi verzi. Nu semănau deloc cu ea. Era supărată, copleșită de sentimentul de abandon și de tristețe, chiar dacă avea o familie care o iubea. Era rănită, se simțea respinsă de părinții care o dăduseră. Dar mai era ceva: fusese mințită și asta o făcuse să se simtă prost. Părinții ei adoptivi aveau remușcări din cauza asta.

— Erau oameni buni, îmi spune ea, în timp ce mergem în josul străzii crăpate. *Sunt* oameni buni.

Suntem mai aproape acum, mergem în paralel. Nu ne atingem, nu intenționat, dar din când în când balansul brațului ei se potrivește cu al meu.

— Ar fi vrut să facă lucrurile mai bine, continuă ea

să-mi vorbească despre părinții adoptivi.

Nu-mi zice cum îi cheamă, nu-mi zice nimic altceva despre ei, dar recunoaște că i-au dat o tonă iubire și afecțiune; au trimis-o la terapie. Când aud de terapie, în creierul meu se activează o alarmă.

Dr. Giles.

— S-au descurcat cum au știut mai bine cu ce le-a fost dat, știi? Am fost un copil cu probleme. Cred că sunt și acum. O făceam des să plângă, de mama zic. Pe el îl enervam. Dar erau oameni buni. Nu țipau la mine, nu mă loveau când eram rea. Și nu e ca și cum m-ar dus cu mașina în orașul cel mai apropiat, să mă lase acolo cu o familie nouă, necunoscută. Cine face una ca asta? întreabă ea, râzând sarcastic.

Nu spun nimic. Nici ea nu se așteptă ca eu să spun ceva.

— Rămăseseră cu mine pe cap. Mă adoptaseră. Semnaseră hârtiile și făcuseră tot ce trebuia, dar chiar și așa le făceam viața un chin. Știu sigur. Nu puteam să mă abțin, așa sunt eu. Asta sunt. Dar totuși, când am împlinit optsprezece ani, m-am hotărât să plec. N-aveau nevoie de mine, să rămân pe acolo și să le braconez familia. Pentru că era familia lor, nu a mea. Am încercat să-mi găsesc familia, mărturisește ea. Familia mea adevărată, oricum. Și am reușit.

Ultima propoziție o spune trist, ca pentru ea. Face o pauză lungă. Cred că n-are de gând să spună mai mult. *Am încercat să-mi găsesc familia și am reușit*. Vreau să știu mai mult; vreau s-o descos. Vreau s-o întreb ce s-a întâmplat. Dar nu o fac. O las așa, știind că, atunci când o să se simtă pregătită, o să-mi spună mai mult.

În schimb, îmi desfac de la gât colierul cu colț de rechin și i-l dau. Pentru putere și protecție. În clipa asta,

ea are mai multă nevoie de el decât am eu.

— Nu pot, spune ea, dar îl ia totuși.

Îmi ia șnurul din mâinile tremurânde în vreme ce mergem mai departe, prin noaptea întunecată, mergem până când simt că nu mai pot merge, dar nici atunci nu vreau să mă duc acasă.

După o vreme, o vreme atât de lungă încât sunt convins că n-o să mai zică nimic, vorbește iar:

— Am încercat să-mi găsesc familia și am reușit. Am dat de ei.

O aud cum respiră în noaptea somnoroasă, o răsuflare îngreunată ca noroiul. Nu-i e ușor. Din cauza mersului – sau poate a stresului. Poate a durerii.

— Dar tot nu m-au vrut, adaugă ea. După toți anii ăia, tot nu m-au vrut.

Mi se rupe inima pentru ea, fiindcă știu cum mi-a fost mie după ce m-a respins mama. O ascult povestindu-mi cum și-a găsit familia dar, imediat ce i-a găsit, au încercat s-o evite, să nu-i răspundă la telefon, să-i dea bani ca să plece. Dintr-odată, unica respingere din partea mamei nu mai pare așa de rea. Dacă aș vedea-o iar pe mama și m-ar respinge a doua oară, nu știu ce aș face. Cred că aș lua-o razna.

QUINN

— Mai încet, cucoană, spune șoferul autobuzului, un bărbat masiv cu voce puternică.

Abia dacă se-ntoarce spre mine, cât să se asigure că nu mă violează cineva ținându-mi pistolul la cap. Dar nu încetinește. Nu calcă frâna și nici nu cere ajutor prin stație.

— E totul în regulă? mă-ntreabă el, cu o voce așa de apatică de parcă m-ar întreba dacă vreau garnitură de cartofi prăjiți.

În spatele meu stă vagabondul căruia îi place să-mi atingă părul. Ușurarea mea e aproape instantanee. Nu e un criminal, îmi spun. Doar un ciudat.

Dar ușurarea mea nu durează mult.

Când zâmbește, văd că jumătate dintre dinți îi lipsesc. Cei rămași sunt galbeni și strâmbi. O să-i piardă și pe ei. Știu asta. Nici nu cred că l-am privit vreodată în ochi, nu mai mult decât o privire aruncată peste umăr și o rugăminte simplă: *nu-mi mai atinge părul, te rog.*

Mi s-ar părea sinistru și într-o zi bună, dar asta nu e o zi bună. Mi s-ar părea sinistru și dacă ar fi soare și miezul zilei, dar acum nu e miezul zilei, iar lumea de afară e tăcută și întunecată. Acum și aici, omul e de-a dreptul înspăimântător.

Are mult păr, și pe cap, și pe față. E zburlit și încâlcit și stă ridicat în toate părțile. Abia dacă-i văd pielea plină de bube din cauza părului. Poartă o bască de stofă care nu-i ferește de frig urechile. Cară după el un rucsac de camping, cu ham și centură, și un baston de drumeții. Haina nu e nici ea cine știe ce, un hanorac din fâș subțire, bej-cenușiu. Dar s-ar putea ca faptul că e masiv să-l mai protejeze de frig. În picioare are tenișii desperecheați. O donație de la vreo organizație caritabilă – Goodwill sau Armata Salvării, presupun, sau poate că a avut noroc și i-a găsit în vreun tomberon. E murdar pe mâini. Duhnește. La gât poartă un șnur de care atârnă un ecuson cu numele Sam. Probabil că l-a găsit sau, mai bine zis, l-a furat. Mă uit în spatele lui și realizez că, în afară de niște adolescenți emo din spatele autobuzului, suntem doar noi. Iar puștii nici nu se uită la noi. Poartă ochelari de soare noaptea. Își dau mesaje unul altuia. Au căști la urechi și folosesc cuvinte ca *tare* și *adevărat* și *marfă*, dar niciunul cu sensul din dicționarul *Merriam-Webster*. Unul dintre băieți se ridică în picioare și spune:

— Tre' s-o tai.

— Baftă și pace, prietene, îi spune altul.

Ăștia n-au cum să mă salveze. N-au cum.

Restul autobuzului e plin de scaune goale. Nimeni care să mă ajute.

Atunci, ciudatul spune:

— Îmi place părul tău.

Și se-ntinde iar să-l atingă, iar eu mă smucesc și scap pe jos poșeta din care se varsă aproape tot: portofelul, trusa de machiaj, telefonul. Bag mâna pe sub scaunul infect cât pot de departe ca să mă asigur că nu mi-a scăpat ceva, dar nu găsesc nimic. Nimic, în afară de scuipatul de pe guma mestecată, aruncată de cineva.

— E drăguț, continuă ciudatul.

— Lăsați-mă să cobor. Trebuie să cobor din autobuz. Trebuie să cobor din autobuz chiar acum! îi spun șoferului, în timp ce-mi adun lucrurile de pe podeaua murdară a autobuzului și le bag în geantă.

Ce-mi spune șoferul?

— Următoarea stație e la vreo două străzi distanță, asta-mi spune. Dacă nu e nicio urgență, va trebui să așteptați.

Apoi țipă la boschetar să mă lase-n pace, lucru care se și întâmplă, preț de vreo douăzeci de secunde.

Nu-mi mai atinge părul. Se lasă pe spătarul scaunului lui și nu mai vorbește cu mine.

Îmi înșfac lucrurile și mă ridic. Apăs butonul pentru prima stație, bucuroasă că e cea la care trebuie să cobor. Când autobuzul oprește, nu merg. Alerg.

Picioarele mele lovesc asfaltul. Nu sunt complet singură pe stradă în seara asta, dar mă simt de parcă aș fi. Știu că fiecare ființă pe lângă care trec e o potențială amenințare și nu-mi dau seama cine-i bun și cine-i rău.

În cine pot să am încredere.

În cine nu pot să am încredere.

Trec pe lângă oameni care intră și ies din magazine și restaurante; femei care plimbă câini, bărbați care merg alături de alți bărbați, vorbind și râzând. Mă uit la toți. Mă uit la toți și mă-ntreb. Tu ești acela? Tu ești? Tu ești?

Întrebarea mi se învârte necontenit în minte: A angajat Esther pe cineva să mă omoare?

Mă uit de nu știu câte ori după mașini înainte să traversez o intersecție; ocolesc toate canalele, în caz că grilajul le-a fost scos intenționat, pentru ca eu să cad spre o moarte sigură. Oare e posibil să moară cineva într-un canal? Nu știu. N-am cum să-mi dau seama ce fel de

accident m-ar putea paște. Evit să merg prea aproape de zidurile clădirilor cu unități de aer condiționat, în caz că vreuna s-ar putea desprinde și mi-ar putea cădea în cap. Traumatism cerebral. Din asta se moare, cu siguranță. Hemoragie cerebrală. Presiune intracraniană.

Când ies de pe *Clark* și *Foster*, care-s destul de aglomerate, și intru pe străduțe adormite ca *Farragut*, sunt copleșită de fiori. Mi se face pielea de găină.

Se prea poate să fac pe mine de frică.

Vreau să mă duc acasă. Vreau să *fiu* acasă. Și nu mă refer la apartamentul pe care-l împart cu Esther. Vreau să fiu în casa mamei și a tatei, cu părinții mei și cu sora mea, Madison. Vreau să pocnesc din călcâie și să spun de trei ori: *Nicăieri nu-i ca acasă*.

Dar nu merg acasă.

Vântul bate printre copaci și-mi învolburează părul, mi-l aduce peste ochi ca să nu mai văd. Mi se înfășoară pe cap ca o eșarfă, începțoșându-mi vederea. Dar, exact când sunt pe punctul de a intra în panică, vântul îmi lasă părul în pace și se strecoară în josul jachetei mele, pipăindu-mi pielea dezvelită. Mă cutremur și-mi vine să țip la vânt.

Undeva, mai departe, se aud mașini. Un bărbat îmbrăcat într-un costum cu vestă se oprește și încearcă să mă roage să-l îndrum:

— Îmi puteți spune cum să ajung la Catalpa?

Îl trimit și pe el la plimbare:

— Nu știu.

Asta îi spun de vreo trei sau patru ori, tot mai rapid. *Nu știu, nu știu, nu știu* – cuvintele se amestecă între ele, se transformă într-un amalgam. Bărbatul se uită urât la mine și dispare în văzduh.

Atunci îmi aud numele, șuierat de răsuflarea vântului. *Quinn*... *Quinn*... Așa spune vântul sau, cel puțin,

așa aud eu.

Apoi un râs, un râs care îmi face stomacul să se strângă.

Dintre umbrele copacilor, apare el.

El.

Cu dinții galbeni, strâmbi, cu claia de păr. Se apropie și întinde mâna murdară spre mine, încercând să-mi atingă părul. Mă trag repede în spate, dar mă împiedic de bordură și cad.

— Ce vrei de la mine? strig eu, de pe asfaltul rece.

Nu-mi răspunde, în schimb întinde mâna aia murdară ca să mă ajute să mă ridic. Rezist. Nu vreau să-i ating mâna; nu vreau să-l ating pe el. Reușesc să mă ridic, dar mă tai în palmă când mă împing în ea. Deși e întuneric, văd că sângerează. Îmi frec mâna rănită și-l mai implor o dată:

— Lasă-mă în pace.

Dau s-o rup la fugă, dar, dintr-o dată, mâna lui mă strânge tare de braț. Aproape cât să-mi taie circulația.

— Dă-mi drumul! urlu eu, dar nu mă ascultă.

Normal că nu mă ascultă. Sunt ca o râmă care se zbate în cârligul de pescuit, încercând să se salveze.

Atunci văd în mâna lui ceva, o armă, ceva care strălucește în lumina unui felinar îndepărtat – oțel, poate, sau poate alt metal. E un pistol, un cuțit: Nu știu. Îmi smucesc brațul. Încerc din răsputeri să scap. Încep să plâng:

— Nu-mi face rău. Te rog, nu-mi face rău.

Mă doare brațul de care mă strânge, ligamentele și mușchii mi se întind în feluri în care n-ar trebui s-o facă.

Dar el râde.

Sunt trei milioane de oameni în Chicago și nici măcar unul din ei nu s-a nimerit să fie cu mine pe strada asta acum. Ar trebui să țip. Asta ar trebui să fac. *Ajutor!*

Ajutor! Dar vocea mea e un fel de șoaptă. Deschid gura să țip dar nu iese niciun sunet.

— Să-ți fac rău? Nu-ncerc să-ți fac rău, zice el.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul, dă-mi drumul.

— Ai lăsat ăsta în autobuz, cucoană. Atâta tot. Ai lăsat ăsta în autobuz.

Atunci văd obiectul din mâna lui. Scoate un ping, un sunet discret care abia se aude printre plânsetele mele. Nici pistol, nici cuțit. E un telefon. Telefonul lui Esther. Care trebuie să fi căzut când am scăpat geanta din mână și trebuie să fi alunecat sub vreun scaun unde eu nu ajungeam. Îi smulg telefonul din mână; îmi eliberează brațul și mă dau repede mai în spate, împiedicându-mă din nou de propriile picioare. Dar de data asta nu mai cad.

Tocmai a venit un mesaj.

N-am nevoie de parolă ca să-l citesc. Se vede pe ecran.

E nașpa când ți se-ntoarce, asta scrie.

ALEX

STĂM AȘEZAȚI PE PODEAUA murdară, plină de praf a casei-standard. Casele ca asta n-au nimic special. Vreo sută de case exact ca asta au apărut aproape peste noapte, în urmă cu cincizeci sau șaizeci de ani, așa că asta e la fel cea de alături și ca aceea de după ea și ca următoarea. Toate sunt la fel, absolut toate, doar că una o fi maro și cealaltă albastră. Dar toate sunt urâte și greoaie și câh. La fel cum e și casa mea, de peste drum. Și ea e urâtă.

Afară e întuneric, e încă noapte. Am mers până când n-am mai putut și, atunci, în loc să mă duc acasă, să mă culc, am venit aici. În casa asta. În casa lui Pearl.

— Povestește-mi despre fantoma asta, zice Pearl.

Stă pe podea în fața mea, cu picioarele strânse. Habar n-am cum am ajuns aici. Dar am ajuns. Își strânge mâinile în poală. Lumina ce răzbate printre scândurile care acoperă una dintre ferestre se reflectă din colțul ascuțit, triunghiular – colierul meu, colțul meu de rechin care atârnă acum peste tricoul ei. E întuneric aici. Din cauza ferestrelor bătute în scânduri și a lipsei de lămpi, nu-mi mai dau seama când e zi și când e noapte. Am pierdut orice noțiune a timpului. Pearl stă la doi pași și mă fixează cu privirea, până când aproape că nu mai știu nici cum

mă cheamă și nici de mă aflu aici.

— Care fantomă? întreb eu, deși e evident că știu la ce se referă.

Pare cam stoarsă. Obosită. Îmi închipui că nu e ușor să dormi pe dușumea și să-ți petreci zilele bătând străzile unui orășel. *Sunt în trecere*, a zis ea, și mă-ntreb cât mai e până pleacă. Nu că aș vrea să plece, pentru că nu vreau, dar mă-ntreb când o să vină ziua în care eu o să apar aici, în casa asta uitată de Dumnezeu, și ea n-o să fie.

— Mi-ai spus că e bântuită casa asta, spune ea.

N-o să creadă nimic din ce o să-i povestesc; nici măcar eu nu cred. Dar e conversație. Șuetă. Și, oricum, ce e mai important decât fantoma – sau ideea asta tâmpită despre existența unei fantome, inventată de juma' de oraș – e fetița care chiar a existat. Restul e doar pentru amuzament. Oamenilor le place la nebunie să se sperie singuri. Le place să spună povești care să-i sperie și pe alții. Dar sunt doar invenții.

Genevieve e moartă de mulți ani, de dinainte de a mă naște eu. Tot ce știu, știu din auzite. Se zice că s-a înecat în cadă, într-o cameră de hotel, în timp ce mama ei era în încăperea alăturată și îngrijea un bebeluș, fără să știe că Genevieve, care avea cinci ani, a alunecat sub apă și s-a înecat. N-a țipat, cum fac oamenii când sunt răniți sau în pericol, ci a fost o moarte tăcută, s-a scufundat sub apă și a adormit. N-a strigat; n-a încercat să-și tragă răsuflarea. Așa se zice.

Cu timpul, povestea morții lui Genevieve a fost cel puțin romanțată: o fetiță scufundată într-o bogăție de baie cu spumă și clăbuci, astfel că tot ce se mai vedea din ea erau câteva șuvițe de păr brunet. Se aflau într-un hotel luxos, în vacanță. Oamenii descriau scena cu amănunte de o vivacitate uimitoare: spuma violet din cadă, cu

aromă de sorbet de zmeură, pielea albă a fetei, înroșită de căldura apei, deși niciunul dintre cei care spuneau povestea nu se aflase acolo ca să vadă ceea ce descriau: cele câteva bule de săpun argintii care pluteau prin aer și se lipeau de gresia băii. Genevieve se înecase, uitată în cadă din pricina mogâldeței din încăperea de alături, sora ei, care avea un an sau doi pe vremea aia, care căzuse din pat și începuse să plângă, distrăgându-i atenția mamei ei de la fata din cadă.

Era prea scump să-i trimită trupul dintr-un stat în altul, sau cel puțin așa spun vecinii care sunt suficient de în vârstă ca să-și aducă aminte ziua în care mașina familiei a intrat pe aleea casei galbene, cu cadavrul de nici un metru ascuns în portbagaj, ca să evite birocrația pe care o presupunea mutarea lui de colo colo. Vecinii spun că nu vor uita cum au stat pe aleea din beton crăpat, așteptând să ajute la mutarea sicriului rudimentar, din lemn, din portbagaj într-o groapă pe care o săpaseră la cimitirul din oraș. Vestea despre moartea lui Genevieve sosise deja, ajunsese în oraș cu mult înaintea cadavrului ei.

Oamenii erau distruși. Se presupune că fetițele nu trebuie să moară.

A rămas doar fantoma lui Genevieve, despre care se spune că-i bântuie pe oameni și-n somn, umplându-le visele cu apă ce se revarsă dintr-o cadă în care zace o fetiță ca un serafim: moartă. Pielea îi e alb-cenușie, iar din spate îi răsar aripi. Părul îi e negru ca tăciunele și ud. Eu nu cred o iotă.

— Genevieve, îi spun lui Pearl. Așa o cheamă pe fetița care a murit. Așa o cheamă și pe fantomă, cică.

— E drăguț. E un nume drăguț.

— Este.

— Și a murit?

— Da.

— Aici? întreabă Pearl, făcând un gest larg cu brațul ei suplu, dar eu dau din cap că nu.

Totuși, urmăresc cu privirea traiectoria brațului ei, umbrele care se agață de fiecare colț al încăperii, pânzele de păianjen care atârnă din tavan ca o dantelă. Aproape că-mi vine să mă duc să aduc un mop și un aspirator, să fac curat aici. Cred că aș face asta pentru Pearl. Aș transforma casa asta în ceva cât de cât locuibil și frumos. N-aș putea să repar totul, sigur că nu. Dar aș putea să mătur podelele și să strâng pânzele de păianjen. Chestii d-astea. N-ar trebui să fie obligată să stea în nenorocirea asta.

Încăperea rece s-a încălzit de-a binelea datorită radiatorului. S-a făcut așa de cald, încât Pearl și-a scos jacheta și puloverul de la mine, iar acum stă pe jos, lângă ele, într-un tricou subțire de bumbac și jeanși. Mișcările brațelor ei au grația unei balerine, când le învârte prin aer. Aș întreba-o dacă a dansat vreodată, dacă a luat lecții de balet, ce fel de relație are cu Dr. Giles. Dar nu o fac. Evident că nu o fac. Niciunul dintre lucrurile astea nu mă privește. Fiecare are secretele lui. Ea nu mă întreabă despre ale mele, eu n-o întreb despre ale ei. Deși i-aș spune, normal; i-aș spune orice, tot ce ar vrea să știe.

Suntem prieteni, nu? Tu și cu mine. Suntem prieteni.

— Nu, îi răspund eu, concentrându-mă la conversația pe care o purtăm. Nu aici. Genevieve n-a murit aici.

Și îi povestesc despre vacanța cu familia, despre hotelul de lux. Despre baia cu spumă din belșug și despre clăbucii de săpun și tot restul. Văd că tristețea i se așterne pe față pe măsură ce îi povestesc despre moartea micuței Genevieve.

— Nu știa să înoate? mă întreabă.

Ridic din umeri:

— Se pare că nu.

Pentru că, evident, dacă ar fi știut să înoate, și-ar fi ținut respirația sub apă, n-ar fi inhalat și apa nu i-ar fi umplut plămânii. Au existat speculații cum că Genevieve ar fi încercat să se ridice în picioare în cadă și s-ar fi lovit cu capul de faianță, așa că și-ar fi pierdut cunoștința înainte de a se fi înecat. Asta e doar o ipoteză. Nimeni nu era acolo, ca să fie sigur. Nimeni n-a văzut-o murind. Mai există o supoziție, că s-ar fi jucat, că încerca să vadă câte secunde poate să reziste sub apă, dar apa a câștigat până la urmă. Ceva despre lipsa de oxigen care activează reflexul de a respira, nevoia naturală a corpului de a respira chiar și atunci când e scufundat în apă cu săpun, iar asta face ca lichidul să umple mai întâi stomacul, apoi plămânii. Sute de mii de oameni mor înecați în fiecare an. Dintre ei, un procent uriaș îl reprezintă copii de cinci ani sau chiar mai mici, așa cum era Genevieve. Oamenii se pot îneca în orice, de la căzi de baie sau toalete la băltoace. Mă gândesc la taică-meu și la obiceiul lui de a bea până când e cât pe ce să moară; într-o zi, e posibil să moară înecat în propria sticlă de bere.

— Mă-ntreb ce se întâmplă când te îneci, spune Pearl. Mă întreb dacă doare.

Se uită la mine, iar în ochii ei văd că într-adevăr vrea să știe.

— Nu știu, dar sunt sigur că doare. Sunt sigur că e înspăimântător să nu poți respira.

Nu asta vrea să audă; știu. Vrea să-i spun că Genevieve a închis pur și simplu ochii și a adormit. Că Genevieve n-a știut ce se întâmplă, că acum sufla baloane de săpun în cadă, iar în clipa următoare era moartă. În viața de apoi. În rai. La porțile argintii și ce-o mai fi pe acolo. Că n-a știut nicio secundă că moare. Asta vrea Pearl să audă.

Dar, nu știu de ce, îi spun adevărul. Poate pentru că mă gândesc că a fost mințită destul și merită adevărul.

— Chiar că înspăimântător, încuviințează ea. Ai văzut-o după... știi tu, *după*?

— Adică, dacă i-am văzut cadavrul? Dacă am văzut-o după ce a murit, la asta te referi?

Îmi spune că da, la asta se referă.

— Nu. Nici nu mă născusem când a murit Genevieve. Am auzit doar poveștile.

— Ah, spune ea, ușor dezamăgită, de parcă și-ar dori să afle mai mult.

De parcă și-ar dori ca eu să fi văzut cadavrul lui Genevieve. Dar nu mai am nimic de zis.

— Sunt sigură că familia ei a fost tristă, spune ea.

— Da, tare tristă, spun eu, dând din cap.

Dar nici măcar asta nu știu. Nu știu nimic despre familia lui Genevieve. Când m-am născut eu, ei plecaseră de mult.

Acum încep să-mi pun eu întrebări:

— Crezi că, atunci când o să mori, o să te-ntorci ca fantomă?

E tangențial, cumva, și complet ipotetic. Teoretic și speculativ și bazat complet pe imaginație. Evident că *eu* nu cred în fantome, dar pun întrebarea, de dragul conversației.

— Nu, îmi răspunde ea, hotărâtă. În niciun caz. Nu există fantome. Pe lângă asta, dacă ar exista, mă-ndoiesc că cineva s-ar speria de mine.

Când zice asta, își luminează fața, cu lanterna sub bărbie, își ia o înfățișare ca dintr-un film de groază și din pieptul ei se aud sunete pe care le-ar scoate o fantomă: *ooooh... ooooh...*

Râd.

Nu e înspăimântătoare deloc. E opusul a tot ce e înspăimântător. Vocea ei, zâmbetul cald, ochii blânzi – toate sunt plăcute. Descopăr că nu mai sunt așa de stresat. Mă rog, oarecum. În continuare mor de frică să nu spun vreo tâmpenie și să stric tot. Dar nu-mi mai e așa de frică de ea. Are ceva care mă liniștește.

— Dar tu? mă-ntreabă, referindu-se la posibilitatea ca eu să revin de dincolo și să-i bântui pe cei dragi.

Îi spun că da, aș face-o. Mă rog, nu chiar pe cei dragi. Pe alții, da:

— Mi-aș bate joc puțin de toți ăia care se luau de mine când eram la școală. De fetele care mă ignorau. De șefa mea, Priddy, pentru toate dățile când a fost rea. D-astea.

Preț de o clipă, savurez gândul că spectrul meu ar tortura-o pe Priddy, de dincolo de neant. Zâmbesc. Îmi place ideea.

— Te gândești vreodată la asta? mă întreabă.

— La ce?

— La moarte. La ce-nseamnă să mori.

Scutur din cap:

— Nu. Nu chiar. Încerc să nu mă gândesc la lucrurile astea. Tu?

— Da, recunoaște ea. Mă gândesc la asta tot timpul.

— De ce?

Simt cum corpul ei se apropie puțin de al meu. E realitate sau e doar imaginația mea? Nu știu, dar, dintr-odată, pare că e suficient de aproape cât s-o ating dacă vreau; aș putea să întind mâna și s-o ating pe a ei. Nu o fac. Dar îmi închipui că o fac, că îmi trec degetul mare peste pielea ei moale și netedă.

— Nu prea ai ce să faci ca să împiedici asta. Cu toții o să murim într-o zi, știi?

— Da, știu, spune ea. Înțeleg asta. Doar că... dacă ziua aia nu e departe?

— E departe, o asigur eu, dar evident că n-am de unde să știu dacă e departe sau aproape.

Ce știu eu, o bucată de tavan s-ar putea desprinde chiar în clipa asta și ar putea să cadă peste noi și să ne zdrobească.

— Trebuie să-ncerci să nu te gândești așa de mult la asta. Trăiește clipa, sau cum se zice. Bucură-te de viață și toate alea.

— Bucură-te de viață, repetă ea. Trăiește clipa și bucură-te de viață.

Se întoarce spre mine și, deși încăperea e întunecată, sunt aproape sigur că zăresc un zâmbet strălucindu-i pe față.

— Ești isteț, știi asta?

Dau din cap și-i spun că știu. *Sunt* isteț. Dar se pare că istețimea nu te ajută mereu să ajungi acolo unde trebuie. Uneori îți mai trebuie și tupeu. Așa că inspir adânc, mă întind și îi ating mâna. O fac înainte ca fiecare neuron din creierul meu să urle *Nu!* Înainte ca latura mea exagerat de logică și rațională să-mi ofere nouăzeci și nouă de feluri urâte în care s-ar putea termina chestia asta: o să râdă de mine, o să-și tragă mâna, o să-mi ardă o palmă, o să plece. Dar buricul rece al degetului meu mare mângâie suprafața satinată a pielii ei și, când constat că nu-și trage mâna, zâmbesc. În secret, pe tăcute, pe ascuns, zâmbesc. E un zâmbet palid, ciudat, genul de zâmbet pe care aș vrea ca ea să nu-l vadă, dar care pare să pătrundă prin toți porii ființei mele.

Sunt fericit, fericit într-un fel în care nu știam că pot fi.

Ea nu spune nimic. Nu râde; nu pleacă. Stăm așa pe podeaua casei vechi și întunecate, ținându-ne de mână în

tăcere și gândindu-ne la altceva decât la fantome și moarte și la cum e să mori. Cel puțin, eu mă gândesc la altceva decât la fantome și moarte și la cum e să mori și nu știu la ce se gândește ea, până când îmi spune:

— Vreau s-o văd.

— Vrei s-o vezi? Pe cine?

— Pe Genevieve.

— Adică fantoma? Genevieve, fantoma? întreb eu, și mi se pare absurd că o fac.

E clar că e o cerere ciudată. Vrea să invoc fantoma lui Genevieve. M-am jucat cu o tablă Ouija odată, demult, demult de tot, dar sunt sigur că n-o mai am. Cred că am putea face o ședință de spiritism. Să aprindem lumânări, să stăm lângă ele ținându-ne de mână și ce alte rahaturi se mai fac. Să-ncercăm să invocăm spiritul lui Genevieve. Mie mi se pare vrăjeală și nimic mai mult, dar cred că nu există lucru pe care să-l ceară Pearl și la care să spun nu.

Totuși, sunt mai mult decât ușurat când spune nu.

— Nu, vreau să-i văd mormântul. Locul unde e îngropată.

— E-n toiul nopții, spun eu.

Nu mai zic că ideea e ușor bizară. De ce Dumnezeu vrea să vadă mormântul lui Genevieve? De ce acum?

— Doar nu ți-o fi frică, nu? Mă întreabă ea, zâmbind în timp ce-și retrage ușor mâna dintr-a mea și se ridică în picioare.

În fața mea, cu mâinile-n șold, așteaptă ca eu să răspund. E o provocare.

Scutur din cap. Nu mi-e frică. Mă ridic la rândul meu în picioare și-mi scutur cu mâna praful de pe turul pantalonilor. Ce fel de papagal aș fi dacă aș zice pas unui rendez-vous cu o femeie în cimitir?

— Trăiește clipa, îmi amintește ea, în timp ce

escaladăm fereastra unul după altul și ieșim. Bucură-te de viață, adaugă.

— Bucură-te de viață, repet după ea, când mergem deja pe stradă.

Noaptea a devenit și mai rece în puținul timp pe care l-am petrecut înăuntru. E frig dar cumva, cu Pearl alături, mai aproape decât înainte, mie mi-e cald. Mă-ntind iar și o iau de mână. De data asta nu mă gândesc de două ori; o fac, pur și simplu. Ea nu se retrage și mergem așa, ținându-ne de mână, pe mijlocul străzii, spre cimitirul din oraș. Cred că Pearl e cu zece ani mai mare decât mine, dar nu pare ciudat nicio clipă. Pare așa cum trebuie să fie. Nu vorbim, nu batem câmpii. Nu spunem nimic. Eu o conduc, ca să-i arăt lui Pearl unde e cimitirul, deși, din când în când, am senzația că Pearl e cea care mă atrage acolo. Vrea să vadă unde e îngropată Genevieve.

Cimitirul e vechi. Sunt două în oraș, iar ăsta e cel mai vechi dintre ele. A existat înainte să fie construit cimitirul public, în urmă cu peste zece ani. Singurul motiv pentru care știu că Genevieve e îngropată acolo este că mă jucam de-a fantomele cu băieții prin cimitir când eram mici. Sigur, jocul nu e musai să se desfășoare într-un cimitir, dar e mai distractiv așa. Cimitirul ăsta vechi e al unei biserici, o construcție mică, ridicată după arhitectura europeană veche, undeva într-o parte. Traversăm gazonul și ne îndreptăm spre mormântul neîngrijit al lui Genevieve. Aici nu mai e loc să îngropi morții, iar cei care sunt deja aici, la doi metri în pământ, sub pietre funerare crăpate și acoperite de mușchi, sunt adesea uitați, iar copiii lor sunt îngropați în cealaltă parte a orașului, unde vizitatorii se duc mai des. N-am mai fost aici de mulți ani. De când eram mic, să fi avut vreo opt ani, și mergeam pe lângă monumente, dorindu-mi

ca mama mea să fie îngropată sub unul dintre ele. Vai, cât de mult îmi doream să fie moartă. Pentru că ar fi fost mai bine. Moartă ar fi avut o scuză mult mai bună decât să fie pur și simplu plecată. Aș alege oricând moartea în locul abandonului.

Dar Genevieve e îngropată aici, sub o lespede mică, așa de mică încât ar fi potrivită pentru un animal de companie mort. Lespedea, strâmbă, e gri cu ornamente negre și e scufundată în gazonul maroniu, muribund.

Pe mormânt e o ofrandă de flori, niște ruji galbeni smulși de pe gazonul altcuiva, din care au rămas doar păstăile cu semințe, și ele ofilite, zăcând pe pământ. Hrană pentru păsări deghizată în flori. Dar cine să lase flori aici, lângă mormântul ăsta? Din ce știu eu, nimeni nu vine să viziteze niciunul dintre mormintele de aici, în afară de plimbarea anuală de Halloween prin cimitir, dar rostul ei e de speriat, nicidecum comemorativ. Ciudat, dacă e să mă întrebi.

Pearl cade în genunchi pe gazonul jilav și pigulește rujii uscați. Își trece degetele peste literele sculptate, încet, gânditoare, de parcă ar încerca să învețe pe dinafară fiecare detaliu, bucla lui *G*, curbele lui *E*, asprimea lui *V*. Rămân la vreo doi pași în spate, uitându-mă la ea; îi văd tristețea din ochi și-mi spun că da, chiar e trist. Faptul că o fetiță a murit. E trist indiferent dacă vreunul dintre noi a cunoscut-o sau nu pe Genevieve. Pearl n-o s-o cunoască niciodată pe Genevieve. Chiar și așa, e deprimant să te gândești că fetița e acolo, jos, doar un cadavru care putrezește, care zace exact sub locul unde stăm noi acum. E deprimant și ciudat.

Dar lucrurile devin și mai ciudate.

Pearl, care stătea în genunchi pe iarba udă, se întinde. Se chircește pe-o parte, în poziție fetală, și se culcă așa

pe mormântul lui Genevieve. De parcă ar ține-o în brațe pe fetița moartă. De parcă ar îmbrățișa-o. De parcă ar alina-o într-un mod straniu.

— Alex, vino și tu aici, îmi spune.

O fac, dar nu pot chiar să mă întind pe pământ într-un cimitir. Prefer să mă așez. Sau, de fapt, să mă las pe vine. Stau pe vine acolo, pe iarbă, până când gambele încep să mă doară și o ascult pe Pearl care spune o rugăciune pentru Genevieve, micuța moartă.

— Acum, când somnului mă dăruiesc, spune Pearl, iar eu dau vina pe empatie și compasiune pentru lacrimile care îi curg pe obraji, dar poate că e mai mult de-atât.

Poate că e pur și simplu nebună, deși asta nu mă face s-o plac mai puțin. În mod ciudat, cred că mă face s-o plac și mai mult.

QUINN

— Mai rar, îmi spune Ben, apăsându-mi rana de pe mână cu un bandaj, în timp ce mă așez pe unul dintre scaunele de bucătărie Breuer, tapițate cu tweed. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Fața lui e aproape de a mea, la vreo zece centimetri, așa că simt izul de sos de soia din răsuflarea lui atunci când vorbește.

Pe obraji am lacrimi uscate. Mâna îmi e plină de sânge.

Stau pe scaun și tremur. Și de frică, și de frig. E frig în casă. În poală am o pătură groasă, albastră. Habar n-am cum a ajuns acolo. Nu știu exact de ce, dar am un singur pantof. Mâneca bluzei mi-e sfâșiată, chiar acolo de unde m-a apucat vagabondul, sucindu-mi mușchii și ligamentele în toate părțile, iar pielea mi s-a înroșit. Ben deschide congelatorul și scoate de acolo gheață cu care umple o pungă. Mi-o lipește de antebrat și tresar. E rece.

La cererea mea, ușa a fost blocată cu trei scaune. Ben n-a zis că e o tâmpenie sau că e stupid și nici n-a întrebat de ce. A făcut-o pur și simplu, a târât până acolo scaunul ecosez din living, a fugit în camera lui Esther să aducă scaunul de birou de la IKEA. N-a întrebat de ce. A făcut-o.

Telefonul lui Esther stă pe masă, lângă mine, iar mesajul e încă vizibil când apăsăm pe buton ca să aprindem ecranul.

E naşpa când ţi se-ntoarce, aşa zice mesajul venit de la un număr necunoscut.

— Mă urmăreşte, îi spun eu.

El îmi toarnă un pahar de vin roşu şi se aşază de cealaltă parte a mesei. Ochii îi sunt calzi, un contrast binevenit faţă de răceala mea.

— Bea asta, spune Ben. O să te ajute să te calmezi.

Împinge paharul spre mine. Nu mi-a pus de băut în vreun pahar special de vin. Ci într-un păhărel de plastic roşu. O decizie înţeleaptă din partea lui Ben, având în vedere starea în care mă aflu. Ridic paharul cu mâini tremurânde. Sub masă, mâna lui Ben se aşază pe genunchiul meu. Atingerea lui e caldă şi liniştitoare. Ca un alint. Repet:

— Mă urmăreşte.

Esther mă urmăreşte.

Ben şi Priya se delectau cu *dim sum* la vreo crâşmă din Chinatown când am sunat eu, plângând isteric.

— Cum adică nu găseşti dosarul? mi-a zis el la telefon. Ţi l-am lăsat pe birou în după-amiaza asta.

Apoi i-a spus Priyei, în restaurantul ăla plin de pe strada *Cermak*, suficient de tare cât să aud şi eu cuvintele meşteşugite:

— Îmi pare tare rău, iubito. S-a făcut o încurcătură la muncă. Lipseşte un dosar. Trebuie să plec.

A lăsat-o pe Priya în Chinatown şi mi-a adus mâncare la pachet: pui crocant cu susan şi un pachetel de primăvară. Şi o sticlă de vin roşu. A apărut la uşă, în mod evident îngrijorat: cutele de pe frunte i se adânciseră, ochii îi erau neliniştiţi. Zâmbea, dar era clar că se preface

ca să mă mai liniștească pe mine.

— Am venit cât am putut de repede, mi-a zis el pe un ton încărcat de milă.

Se schimbase din ținuta office în ceva mult mai relaxat decât hainele cu care m-a obișnuit să-l văd la serviciu – jeanși și un hanorac gri. Dar părul îl avea aranjat perfect și dinspre el veneau valuri de parfum, parfumul ăla proaspăt, răcoros, care mă amețea și mă amorțea. Care mă făcea euforică.

— Sper că Priya nu s-a supărat, i-am zis eu când a venit.

El a ridicat din umeri și a zis că oricum nu contează. Adevărul fie spus, nu prea-mi pasă dacă Priya s-a supărat sau nu; mă bucur doar că a venit Ben. Sunt ușurată. Tocmai terminau de mâncat, iar Priya oricum se pregătea să plece, pentru că avea mult de lucru acasă. Asta îmi zice Ben. Se oferise s-o ajute – sau măcar să-i țină companie –, dar ea refuzase.

— Avea prea multe de făcut, a zis Ben, iar eu m-am prefăcut că văd în ochii lui o anumită satisfacție că eu aveam nevoie de el, că, spre deosebire de Priya, nu mă descurcam singură în situația asta. Aveam nevoie de ajutorul și de compania lui.

Așa că mi-a spălat mâna și mi-a bandajat-o. A mutat scaunele. Mi-a adus gheață pentru braț. Mi-a turnat vin.

Cavalerul meu pe cal alb.

Și i-am povestit ce s-a întâmplat: i-am zis despre vizita mea la Nicholas Keller, despre drumul spre casă, despre boschetarul sinistru care mi-a atins părul, despre mesajul de pe telefon.

— De ce nu mi-ai zis că te duci la Nicholas Keller? mă-ntreabă el, apoi se așază în fața mea și mă privește cu ochi blânzi și grijulii.

Mâna lui îmi mângâie brațul, apoi i se așază în poală.

— N-am vrut să te deranjez, mărturisesc eu, și e ăsta e adevărul.

Ben a fost tare bun că a petrecut atâta timp cu mine și a consumat atâta energie ca să mă ajute să înțeleg unde a plecat Esther și ce are de gând. E prietena lui, așa este, dar, cumva, mi se pare că asta e mai degrabă problema mea decât a lui. Dar decizia de a merge la Nicholas a fost una impulsivă din partea mea. Aproape că nici nu știam bine încotro mă duc până când am ieșit pe ușă și am urcat în trenul Liniei Roșii și m-am trezit în tunel. N-a fost neapărat un plan bine pus la punct, ci unul spontan, unul care, dintr-odată, îmi pare stupid. Ar fi trebuit să-l rog pe Ben să vină cu mine. Ar fi trebuit să stau lângă el la masă, în bucătăria lui Nicholas Keller, și ar fi trebuit să auzim amândoi cum i-a omorât Esther logodnica.

Ben se apropie și mai mult, iar mâna lui frământă materialul jeanșilor mei în așa fel încât inima mea, care abia dacă mai bate, aproape că se oprește de tot.

— Aș fi mers cu tine. Nu m-ai fi deranjat. Asta fac prietenii, spune el, iar eu dau din cap și mă gândesc că da, asta fac prietenii.

Nu se urmăresc unii pe alții și nu încearcă să se omoare între ei.

Repet pentru a treia sau pentru a patra oară:

— Mă urmărește.

— Poate, spune el. Trebuie să sunăm la poliție, adaugă Ben, pe tonul ăla serios care-mi place mie, tonul pe care îl capătă când preia controlul situației.

Îmi eliberează genunchiul și se lasă pe spătarul scaunului. Dar, brusc, îmi pare că e departe, prea departe, distanța de doisprezece-șaisprezece centimetri s-a transformat în vreo patruzeci, iar postura lui e concavă acum,

în loc de convexă. Mă pomenesc aplecându-mă spre el, ca pentru a pune o punte peste acea prăpastie. *Vino înapoi, Ben.*

— Am făcut asta deja, îi spun eu. Am mers la secție. Am depus sesizare de dispariție a unei persoane.

Îi povestesc discuția cu polițistul care mi-a cerut numele lui Esther, fotografia ei. A zis că o să ținem legătura, dar nu m-a căutat nimeni.

— Poate că e cazul să reclamăm o infracțiune, spune el, deși știm amândoi că tot ce putem reclama este doar o bănuială. O premoniție. Un sentiment neplăcut.

Moartea lui Kelsey Bellamy a fost clasată ca accidentală. Nu există nicio dovadă că ar fi fost comisă o infracțiune, pentru că nicio infracțiune nu a fost comisă. Cel puțin, nu încă.

Deocamdată, e doar o frică irațională că Esther vrea să-mi facă felul. Esther, buna mea prietenă, draga mea colegă de apartament. *Esther nu mi-ar face niciun rău*, îmi spun, dar nu mai sunt așa de sigură.

Ben, avocat în devenire, știe toate astea mai bine decât mine; știe că nu avem nimic concret pentru poliție. Hârtii despre pierdere și stadiile durerii, o cerere de schimbare a numelui, bonuri de la un bancomat. Irelevant. Nu e ilegal să-ți schimbi numele sau să fii trist. Să scoți bani din propriul cont bancar. Să ceri schimbarea încuietorii de la ușa apartamentului tău. Esther n-a făcut nimic rău. Sau a făcut?

Mă uit gânditoare în ochii lui căprui și sper să găsesc acolo răspunsurile la toate întrebările mele, care nu-s puține:

— Și, în plus, dacă ne-nșelăm? Dacă toată chestia asta e doar o greșeală stupidă, iar noi sunăm la poliție s-o denunțăm? Ce-o să pățească Esther dacă ne-nșelăm? O

să meargă la închisoare, spun eu, iar vocea îmi tremură când mă gândesc la posibilitatea ca Esther să-și petreacă restul zilelor după gratii când poate că n-a făcut nimic rău. Esther e un om prea bun ca să meargă la închisoare. E prea de treabă.

Dar, după ce spun asta, mi-o imaginez pe Esther punând dinadins făină de arahide în mâncarea lui Kelsey ca s-o omoare, nu pe Esther care cântă imnuri în corul bisericii. Esther n-are cum să fie și așa, și așa.

Îl întreb pe Ben cu voce tare:

— Ea a omorât-o? A omorât-o pe Kelsey Bellamy?

Ben ridică din umeri:

— Nu sunt sigur, dar așa mi se pare, spune el, confirmând suspiciunea care mi-a acaparat deja mintea.

Esther a omorât-o pe Kelsey și acum încearcă să mă omoare și pe mine.

— Dar dacă ne-nșelăm și sunăm la poliție ca s-o denunțăm în fals pe Esther pentru crimă? îl întreb pe Ben. O să-i distrugem viața.

Ben rumegă puțin chestiunea. După o vreme, spune:

— Am fost coleg de liceu cu un tip. Brian Abbing. Se zicea că, într-o noapte, a spart un magazin scump pentru mirese și a furat câteva mii de dolari din casa de marcat. Geamul din spate era spart. Locul era devastat, peste tot erau manechine dezmembrate și rochii rupte. Nu exista nicio dovadă că Brian ar fi făcut ceva, dar oamenii tot îl arătau cu degetul.

— De ce?

— Cineva îl văzuse pe strada aia. Iar el era genul ăla de puști de care oamenii se iau tot timpul. Nu ieșea cu nicio fată, vorbea peltic, nu avea niciun prieten în afară de Randy Fukui, care era tot un fel de pustnic, așa cum era și Brian. Totul era greșit la ei – hainele, muzica,

tunsoarea. Toată ziua vorbeau despre jocuri video, se împrieteniseră cu bătrânul profesor de atelier – un veteran din Vietnam care vorbea tot timpul despre aruncătoare de flăcări și lansatoare de rachete.

— Oamenii își băteau joc de ei pentru că nu le plăcea cum se îmbracă? întreb eu.

Ascult, dar doar cu jumătate de ureche.

— Eram la liceu, zice Ben.

O explicație suficientă, îmi spun eu. Am urât perioada liceului. Toată lumea urăște perioada liceului, în afară de cei care fac parte din găștile răutăcioase și superficiale – jucătorii de lacrosse și fetele din „echipa pampon" – care bântuie pe holuri cu unica preocupare de a-i face pe alții să se simtă mizerabil. Abia așteptam să termin liceul ca să scap.

— Ce s-a întâmplat cu Brian? întreb eu.

Dintr-odată, mi se face milă de el. În adolescență am fost tachinată pentru multe lucruri, în special pentru prostia mea flagrantă. Nu e bine să fii proastă când ești blondă. Mi s-a spus în toate felurile: *cap de banană*, *untișor*, *Clopoțica*. Nu mai spun de nenumăratele bancuri cu blonde.

— Poliția n-a reușit să afle cine a făcut-o; oricum, n-au reușit suficient de repede. Nu exista nicio probă, nici amprente, iar cazul a rămas deschis. Dar copiii l-au judecat oricum. L-au arătat cu degetul, l-au jignit în toate felurile. Nici măcar Randy nu mai vorbea cu el. Nu putea să meargă la ora de matematică fără ca jumătate de școală să strige după el *hoțul* sau *cleptomanul*. Când poliția l-a prins pe adevăratul făptaș, șase luni mai târziu, Brian se urcase deja în vârful unui turn de telefonie mobilă și sărise.

— S-a sinucis?

— S-a sinucis.

— Wow.

Mi se pare un gest extrem, dar cred că jignirile și acuzațiile sunt lucruri peste care nu reușești să treci niciodată cu adevărat. Uneori, noaptea, când închid ochii, încă îmi mai aud toți colegii de la ora de economie râzând pentru că, de fiecare dată când profesorul mă scotea la lecție, părea că am amuțit brusc. *Pământul către Quinn...*

— Esther ar putea păți la fel, spune Ben. Nu contează dacă a fost exonerată, asta în cazul în care a fost vreodată pusă sub acuzare. Ori de câte ori se vor uita la ea, oamenii o vor considera criminală, indiferent dacă e sau nu așa.

Dau din cap fără convingere, fiindcă știu că exact așa gândesc și eu.

Esther e criminală.

— Criminal ai fost, criminal rămâi, spun eu, apoi iau o înghițitură de vin din paharul de plastic pe care-l țin cu mâini tremurânde și vărs pe masă câteva picături roșii.

Roșii ca sângele.

— Esther ar suferi dacă s-ar dovedi că n-avem dreptate, spun.

Nu sunt sigură că e cazul să ne gândim la sentimentele lui Esther chiar acum, dar nu mă pot abține. La asta mă gândesc. Deși, dacă avem dreptate, cea care ar suferi aș fi eu, dar într-un cu totul alt mod decât Esther. Totuși, mi-o imaginez pe Esther, singură, cocoțată în vârful unui turn de telefonie mobilă exact ca Brian Abbing, gata să cadă în gol, și îmi dau seama că nu putem să sunăm la poliție. Trebuie să aflăm mai multe.

— Nu există probe clare, nimic tangibil, nici martori sau măcar vreo declarație, spune Ben, ștergând cu un șervețel mizeria făcută de mine.

Dacă toate ar fi la fel de simplu de rezolvat! Acum, Ben îmi dă dreptate; își retrage sfatul de a merge la poliție și luăm decizia – bună sau rea – de a nu suna.

Rămânem așezați la masa din bucătărie, într-o tăcere stânjenitoare. Ben scoate puiul crocant cu susan dintr-o pungă de hârtie și-mi dă o furculiță. Îmi reumple paharul cu vin și își pune și lui, apoi își trage scaunul mai aproape de al meu și, pe sub masa mică din bucătărie, ne atingem.

Primul pahar de vin este, într-un cuvânt, groaznic. Sorbim cu înghițituri mici, gânditoare, merlot-ul din paharele noastre de plastic. Ignorăm amândoi felul în care îmi tremură mâinile când duc paharul la gură. Îmi vine să urlu. Îmi vine să urlu așa de tare încât să audă toți vecinii, să audă și doamna Budny, dar, mai ales, să audă Esther: *De ce?* Asta vreau să urlu. *De ce îmi faci asta?*

La al doilea pahar, ne mutăm din bucătărie în living, unde ne așezăm unul lângă altul pe canapea. Cineva face o glumă și amândoi râdem cam forțat, gândindu-ne că n-ar trebui să râdem în momentul ăsta. Dar râsul e contagios, un hohot îl aduce pe al doilea, apoi pe al treilea. Atmosfera se destinde și lumea nu mai pare un loc așa de sumbru. E bine.

La al treilea pahar, abia dacă-mi mai amintesc de ce am mânecile rupte și de ce am o ditamai julitura în palmă, acoperită cu bandaje și leucoplast. La al patrulea, sunt sigură că picioarele ni se împletesc ca într-un joc Jenga – al lui peste al meu, al meu peste al lui, picioare pe care le tot sucim și mutăm unul peste altul, încercând să ne așezăm cât mai confortabil. Nu e nimic libidinos, ci alinător și plin de afecțiune, ceva care mă ajută să nu mă mai gândesc la ciudățeniile întâmplate săptămâna asta, ciudățenii care m-au transferat dintr-o existență normală într-una complet nebunească. Vorbim despre alte lucruri

decât Esther. Vorbim despre Anita, șefa noastră, cea care e plătită să aibă de-a face cu asistenți de proiect obraznici ca Ben și ca mine. Intrăm într-o dezbatere în doi despre lucruri ca pedeapsa capitală și sinuciderea asistată, despre posibilitatea ca bomboanele portocalii să fie cele mai rele la gust. Chiar sunt cele mai rele (Ben nu e de acord, dar evident că n-are dreptate). La un moment dat, Ben mă întreabă despre viața mea amoroasă, sau, mai degrabă, despre lipsa ei (cuvintele mele, nu ale lui), iar eu mă strâmb și aduc vorba despre Priya; alcoolul îmi dă curajul să pun întrebarea care mă chinuie de câteva luni:

— Ce vezi la ea? întreb eu, îndrăzneață.

Nu vreau să sune jignitor sau răutăcios, dar așa sună, iar eu îi mulțumesc vinului pentru asta, ca și pentru multe alte lucruri: pentru faptul că Ben e aici, cuibărit lângă mine; pentru faptul că nu ezit să îl iau de mână, fără grija că s-ar putea să nu-mi răspundă la gest; pentru faptul că e prima oară în ultimele zile când vibrez de fericire, nu de frică.

— Totul, spune Ben.

Mi se strânge inima; mâna mea începe să se retragă încet din a lui, dar îmi revin când el oftează și spune:

— Nimic.

Nu știu ce să cred: totul, nimic sau ceva între cele două.

— Mi-am petrecut jumătate din viață cu ea, îmi mărturisește el cu vocea înmuiată de vin, privindu-mă fix cu ochii ăia ai lui și cu fața atât de aproape de a mea încât îi simt pe piele răsuflarea când vorbește. Nu știu cum e fără Priya, adaugă el.

Cred că înțeleg. Cred că pricep sentimentul ăsta de familiaritate și confort care se insinuează într-o relație cu timpul, zdrobind orice urmă de entuziasm sau pasiune.

Nu am trăit-o personal, pentru că cea mai lungă relație a mea a durat doar șaptezeci și două de ore, dar înțeleg. Văd că părinții mei nu se mai sărută; nu se mai țin de mână. Văd că tata doarme în camera de oaspeți, pentru ca insomnia cronică a mamei mele să nu-l țină treaz toată noaptea. Ben și Priya nici măcar nu sunt căsătoriți și deja le lipsește entuziasmul, le lipsește pasiunea. Cel puțin, așa-mi place să cred, dar n-am de unde să știu ce se întâmplă în viața lor privată. Dar nu vreau să mă gândesc la asta acum; nu vreau să mă gândesc la Priya. Mă apropii de Ben în așa fel încât stăm unul lângă altul, cu picioarele aliniate, al meu lipit de al lui pe măsuța de cafea, glezna mea încrucișată cu a lui. De parcă așa ar fi normal. De parcă ar fi ceva ce facem de obicei. Habar n-am cum de ajunge să rămână peste noapte, dar mă bucur că o face.

JOI

ALEX

— Hei? strig eu, încet, când intru în casa tăcută pe fereastra din spate.

Plimb raza lanternei prin încăpere. E dimineața devreme, soarele abia a-nceput să se ridice pe cerul de noiembrie. În casă este, încă, destul de întuneric, lumina dimineții n-a venit s-o trezească deocamdată. E liniște. Poate că Pearl doarme, ceea ce n-ar fi rău. Nu m-ar deranja să stau aici o vreme și s-o privesc dormind.

M-am gândit la ea toată noaptea, de când am condus-o acasă de la cimitir și, în mijlocul străzii, în toiul nopții, ne-am spus noapte bună.

De fapt, constat că nu mi-o pot scoate din minte.

Pășesc încet prin încăperile de la parter, cu o cană de cafea instant în mână. Eu nu beau cafea, dar era singurul lucru pe care-l aveam la îndemână acasă. Nu vreau s-o trezesc – nu încă, oricum, nu înainte de a o vedea dormind, de a-i zări părul ombré revărsat pe perna ecosez, cu pătura mâncată de molii trasă sub bărbie, cu pielea rozalie și cu ochii cârpiți de somn. În casă e cald datorită radiatorului, iar în aer se mai simte încă izul de kerosen. Pe lângă el, mai e un miros chimic și neplăcut, ca de naftalină și mucegai.

Dar, când intru în living, patul improvizat e gol. Ea nu e aici. Radiatorul e pornit, ceea ce înseamnă că și ea e prin apropiere. Știe că nu trebuie să-l lase nesupravegheat. Doar i-am spus asta. Și totuși, nu e aici, pe podea, dormind dusă așa cum mă așteptam s-o găsesc, îmbrăcată cu puloverul meu, cu colierul meu la gât. Pun o palmă pe culcușul ei și-l găsesc rece. Și atunci mă gândesc că a plecat, că m-a părăsit, iar asta mă întristează și mă dezamăgește. A plecat.

Dar, chiar atunci, aud un sunet venind de la etaj. O voce, cineva care cântă. O voce de soprană. Mă opresc puțin să ascult, dorindu-mi ca bătăile inimii să mi se oprească, să pot auzi mai bine. E doar un murmur amplificat de casa goală, care reverberează dinspre pereții coșcoviți și treptele șubrede, acoperite cu un covor deșirat. Îmi țin respirația. Încerc să aud și altceva decât țiuitul din propriile urechi.

Ea e. E Pearl; cântă.

Las cafeaua și urc treaptă cu treaptă, chemat de melodie.

La etaj mă uit prin fiecare dormitor și mi se face milă de familia care a locuit aici cândva, de păpușile și animalele uitate, de desenul făcut de un copil, desen care a rămas agățat pe peretele roz, aproape putrezit. E trist. Chiar jalnic. Cel mai rău e că persoana care a șutit frigiderul, aerul condiționat și țevile de cupru n-a vrut să aibă de-a face cu ursuleții și păpușile.

Sus e frig, pentru că aerul de afară intră nestingherit. Ferestrele, oricum sparte, sunt larg deschise, iar radiatorul nu bate până aici.

Urmez sunetul vocii lui Pearl și, până să mă dezmeticesc, mă trezesc într-un dormitor, în dormitorul ei, dormitorul lui *Genevieve*. Știu că e dormitorul lui Genevieve

pentru că, dintr-un cui bătut în perete, atârnă strâmb un G din lemn. Mă uit în jur, la șifonierul vechi și crăpat, la oglinda spartă, la pereții de un roz prăfuit. Calc peste cioburile de pe podea, convins că vreun vandal a făcut asta – a spart oglinda – asigurându-și șapte ani de ghinion. Au rămas lucruri pe care nu le-a vrut nimeni: o păpușă pe podea, o păpușă ciudată, sinistră, care se holbează la mine cu ochii ei de plastic; mobilă, paturi rupte și dulapul crăpat, rămase ca moștenire pentru șoareci și șobolani.

Apoi o văd pe Pearl. Stă în picioare, în celălalt colț al camerei, cu spatele la mine.

Nu știe că sunt aici. Se uită fix la păpușa pe care o ține în brațe, o păpușă moale, de cârpă, cu fire albastre de lână pe post de păr. Albastre, da, albastre. Nu mă-ntrebați de ce sunt albastre. Nu asta e ciudat.

Ciudată e privirea din ochii lui Pearl, pe care o văd reflectată în cioburile de oglindă de pe jos – o împletitură de tandrețe și tristețe – care ține păpușa în brațe și îi mângâie cu gingășie firicelele de păr. Ridică păpușa și o sărută pe fruntea ponosită. Păpușa e îmbrăcată într-o rochie verde, tricotată, și are pantofi verzi, asortați, o jachetă roz cu mâneci lungi, până la mâinile ei lipsite de degete. E făcută din cârpă, iar zâmbetul ei e o fâșie de lână roșie. Ochii îi sunt făcuți din mărgele, dar înfățișarea ei este ponosită, a fost abandonată mulți ani, laolaltă cu casa. Exact ca Pearl. Mă uit ca un surdo-mut cum Pearl strânge păpușa la piept, ținând-o și protejând-o așa cum face o mamă cu copilul ei. Închide ochii și începe să-și legene șoldurile, reluând melodia care m-a adus aici, în susul treptelor rupte și în dormitor. Și realizez că nu e un cântec oarecare, ci un cântec de leagăn. Disting câte ceva din refren: *Taci, copile, să nu plângi*, asta îi cântă păpușii

care zace inertă în brațele ei. Felul în care o ține denotă afecțiune și devotament, dar și un soi de posesivitate, de simț al proprietății.

E ciudat.

Sunt fără cuvinte. Nu pot să spun nimic și, preț de vreo treizeci, poate patruzeci și cinci de secunde, nu mă pot mișca. Nu pot decât să mă holbez la Pearl, care ține păpușa în brațe și se leagănă încet înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Cântă, iar tonul îi e perfect. E chiar seducător; până și pe mine m-ar adormi: *nani, nani, puiul meu*.

Dar ceva nu e deloc în regulă. Simt asta cu fiecare fibră. Corpul meu îmi strigă să plec. *Pleacă!* Dar nu plec. Nu din prima, oricum. Nu pot, pentru că sunt complet captivat și fermecat de cadența cu care i se leagănă șoldurile, de micile mișcări ale picioarelor ei, care țin ritmul cu degetele, de scârțâitul dușumelei, care îi acompaniază fiecare mișcare, ca o mică orchestră. O parte din mine ar vrea să spună ceva, să întindă mâna și s-o atingă, să facă schimb de locuri cu păpușa, pentru ca Pearl să danseze cu mine. Închid ochii și, preț de-o clipă, îmi dau voie să-mi închipui atingerea moale a mâinilor ei pe după gâtul meu, să-i simt răsuflarea caldă în ureche, chiar dacă e doar o plăsmuire. Vreau să-i spun să se oprească. Să lase păpușa. Să coboare cu mine și să ne putem preface că asta nu s-a întâmplat, că n-am văzut scena asta. Vreau să stăm pe pătura mâncată de molii și să vorbim despre fantome și moarte. Vreau să mă-ntorc în timp, măcar zece minute. Vreau să mă-ntorc în timp, acum zece minute, când am intrat vesel prin geamul spart, cu o cană de cafea ieftină în mână, gândindu-mă că poate – poate – azi o să ne sărutăm.

Dar o altă parte din mine vrea să fugă.

QUINN

Dimineață, dansăm pe loc prin bucătăria mică a apartamentului meu, când într-o parte, când în cealaltă, ca să ne luăm cafea și căni. Ne călcăm pe picioare. Chicotim și roșim amândoi și spunem în același timp *Scuze*, apoi râdem iar. Eu îi torn cafea; el scoate zahărul din cutia de pe blat. Zici că am făcut asta de o mie de ori până acum.

Săraca Priya! Asta ar trebui să gândesc, dar nu pot să-mi spun decât *Bravo mie!*

Nu ne-am culcat împreună. Nu în felul la care se gândesc oamenii când aud cuvintele astea două. Dar ne-am *culcat împreună*. Când spun asta, mă refer la două trupuri adormite în același spațiu, eu în patul meu, el în patul meu, cu capul la picioare și picioarele la cap. Poate că ne-am sărutat, poate că nu. Dar nu prea-mi aduc aminte, din cauza vinului.

Iar acum, când stăm în bucătărie la lumina zilei, îl întreb:

— Vrei cereale la micul dejun?

Deschid un dulap. Nu e mare lucru acolo: cerealele lui Esther, *Frosted Flakes*, niște piure de ovăz instant, o cutie de lapte care se prea poate să fi expirat.

— Nu, spune Ben. Nu mănânc dimineața.

Așa că se mulțumește cu cafeaua, în timp ce eu îmi umplu un castron cu cerealele lui Esther și le mănânc uscate, ca să nu risc. Esther nu și-ar otrăvi propriile cereale.

Sau le-ar otrăvi?

Iau o înghițitură și scuip imediat; poate că nici eu nu prea mănânc dimineața, totuși.

— Ar trebui să plec, spune Ben, vorbind aproape monosilabic. Duș, mai zice el. Muncă.

Din clipa asta, lucrurile devin stânjenitoare.

Cei mai mulți bărbați care rămân peste noapte dispar înainte de răsărit, de obicei la cererea mea. Știu cum merge treaba. Pleacă spunându-mi că o să sune, dar nu o fac niciodată. Stau și aștept să sune telefonul, îmi plâng de milă că nu sună, apoi mă enervez pe mine că mi-am făcut speranțe. Că am crezut măcar că o să sune. Ar fi trebuit să știu.

În ultima vreme, eu am zis prima la revedere, așa că dimineața, înainte ca soarele să apuce să-mi evidențieze cea mai recentă greșeală, îi spun să plece bărbatului cu care am venit acasă. E mult mai simplu să fii tu în poziția de conducere și să-i spui unui bărbat să plece, decât să fii cea lăsată de izbeliște.

Mă și aud: *s-a trezit colega mea de apartament. Trebuie să pleci.*

Dar cu Ben e altfel. Nu vreau să plece Ben. Nu vreau să-i spun la revedere. Lui Ben vreau să-i mulțumesc pentru că a venit să mă salveze, pentru că m-a păzit, pentru că mi-a pansat mâna rănită. Pentru că m-a ajutat să trec peste o noapte care ar fi fost cumplită. Pentru mâncare și pentru vin și pentru companie și poate, poate, pentru sărut. Dacă a existat un sărut. Îmi place să cred că a existat, că am depășit momentul stânjenitor al primului sărut. Îmi spun că următorul va fi mult mai puțin stângace și

mult mai plin de pasiune și romantism. Cel puțin, asta îmi spun mie în timp ce-l privesc pe Ben cum își pune jacheta, apoi se încalță.

— Ești cel mai bun.

Atât reușesc să scot pe gură, și asta cu greutate și neconvingător.

— Nici tu nu ești rea, îmi spune el.

Apoi pleacă și eu rămân să analizez în buclă astea cinci cuvinte elementare pe care mi le-a zis – *nici tu nu ești rea* – până când simt că o să-mi explodeze capul.

Alerg la fereastră ca să-l văd plecând și salivez ca un câine care își vede stăpânul îndepărtându-se. După ce a trecut de colț și mi-a ieșit din raza vizuală, arunc o privire spre ceasul cuptorului cu microunde: 7:58. Mă uit la mine: sunt în pijama. Am șaptesprezece minute să fac duș și să mă-mbrac ca să plec la serviciu. Rahat.

Înhață vasele murdare și le trântesc în chiuvetă; dacă totuși Esther se hotărăște să vină acasă, ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca apartamentul să arate ca o cocină. Nu vreau să torn gaz pe foc, să-i mai dau un motiv să-mi facă felul. Întredeschid geamul, sperând să scot mirosul puiului crocant cu susan de aseară, care se usucă acum pe o farfurie pe măsuța de cafea. Iau și farfuria aia, arunc puiul la gunoi și pe ea lângă chiuvetă. Chiar când să pornesc spre duș, îmi aud sunând telefonul pus pe blatul de la bucătărie, lângă sticla de vin acum goală. Îl iau repede și răspund, fără să mă mai uit la numărul de pe ecran.

— Alo? spun eu, lipindu-l de ureche.

Îmi doresc să fie Esther. *Dă, Doamne, să fie Esther.*

Dar nu e Esther.

Din telefon răsună o voce bolovănoasă:

— Quinn Collins?

Îi spun că da, în timp ce, cu cealaltă ureche, aud

vecinii grăbiți pe hol, plecând la muncă, pe cineva care trântește ușa unui apartament, zornăit de chei.

— Eu sunt Quinn Collins, repet eu, și îmi imaginez că urmează să fiu păcălită să-mi schimb abonamentul de telefonie mobilă sau să donez pentru cercetarea cancerului la sân.

— Domnișoară Collins, sunt detectiv Robert Davies, vă sun în urma sesizării pe care ați depus-o cu privire la dispariția unei persoane, spune vocea bolovănoasă, complet lipsită de șarmul pe care te-ai aștepta să-l aibă un vânzător.

Nu e prietenos; mai degrabă e tăios și intimidant, așa că prima mea reacție e să mă gândesc că am făcut ceva rău, că am încălcat vreo regulă necunoscută mie legată de depunerea sesizării. Am dat de belea. Iar am făcut-o lată. E tonul pe care l-am mai auzit la tata, la vreun profesor, la vreun angajator înainte să mă concedieze pentru vreo greșeală sau, pur și simplu, pentru că am fost leneșă. Am impresia că mereu dezamăgesc pe cineva.

— Da, spun eu, timid, și mă sprijin cu spatele de perete, ținând în continuare telefonul la ureche, da, am depus o sesizare legată de dispariția unei persoane.

Nu mă văd, dar sunt sigură că m-am înroșit.

Din telefon aud foșnet de hârtie și mi-l închipui pe bărbatul ăsta, detectivul Robert Davies, cum răsfoiește dosarul și se uită la poza cu mine și cu Esther, pe care am lăsat-o poliției din Chicago: ea și cu mine la Midsommarfest, îndopându-ne cu porumb plin de grăsime. Dezgrop amintiri despre apusul acela, despre trupa de pe scenă, care cânta piese vechi ale celor de la ABBA, despre râsul lui Esther, care zâmbea la cameră cu porumb rămas printre dinți.

Unde ești, Esther? întreb eu, în tăcere.

— Sunteți colega de apartament a lui Esther Vaughan? întreabă el.

Când îi spun că da, mă anunță că vrea să-mi pună niște întrebări, dar că ar prefera să ne-ntâlnim față-n față pentru asta. Mi se strânge stomacul. De ce? De ce vrea să stea de vorbă cu mine? Față-n față, chiar. Nu poate să-mi pună întrebările la telefon?

— O să am necazuri? întreb moale, iar el izbucnește într-un hohot de râs, dar e râsul acela lipsit de umor, menit mai degrabă să intimideze.

Și funcționează: sunt intimidată.

Mă uit la ceas. Acum mai am vreo paisprezece minute până când va trebui să plec la muncă. N-am timp să mă opresc la secție în drum spre serviciu și nici nu cred că vreau să discut singură cu detectivul ăsta. Am nevoie de Ben.

— Pot să trec pe la secție în după-amiaza asta. După serviciu, îi spun, dar e clar că e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

— Nu, domnișoară Collins, nu poate aștepta până după-amiază. Vin eu la dumneavoastră.

Asta îmi spune detectivul; e clar că-i hotărât, deja mă-ntreabă unde lucrez – deși pariez că știe –, însă refuz să las un detectiv să vină la mine birou, să pună întrebări într-un loc unde bârfa se răspândește ca focul. *A venit poliția să pună întrebări*, asta o să zică lumea. O să inventeze detalii: cătușe, citirea drepturilor, cauțiune de un milion de dolari. Înainte să se termine programul, bursa zvonurilor va decide că am încercat să-mi omor colega de apartament și chiar și pe Kelsey Bellamy.

Scutur din cap și refuz:

— Ne putem întâlni într-o oră, îi spun eu, și stabilim să ne vedem la *Millennium Park*.

— Mai bine în două, îmi răspunde el.

Pare a fi genul de bărbat care trebuie să aibă mereu ultimul cuvânt. O să ne întâlnim la *Millennium Park* în două ore. Detectivul Davies și cu mine. Sună destul de ciudat și ușor dureros și înspăimântător, ca mersul la dentist. Oftez și închid telefonul, apoi mai fac două apeluri: la serviciu, să anunț că sunt bolnavă – nu mi-a trecut indigestia de ieri, asta îi spun șefei mele, Anita, care e clar nemulțumită – și la Ben, care, spre nefericirea mea, nu răspunde.

Ciudățenia e alta, deși e evident că toată ziua asta, ba chiar toată săptămâna e plină de ciudățenii. Când am vorbit cu detectivul Robert Davies am fost sigură că am mai vorbit cândva. Vocea lui îmi e la fel de cunoscută ca o melodie veche de zeci de ani ale cărei versuri nu le uiți niciodată.

Nu mă mai grăbesc. Acum am timp de pierdut, două ore până la întâlnirea cu detectivul. Trec în camera lui Esther și mă așez pe jos, măsurând cu privirea fotografia pe care o creez, toate bucățelele alea tocate pe care încerc să le pun laolaltă: mâneca unui pulover mov, pielea neagră a unui pantof. Șuvițe de păr blond care seamănă incredibil de bine cu al meu, cu vârfurile întoarse plutind peste puloverul ăla lălâu cu gât-bărcuță. Pe măsură ce iau alte și alte fâșii să le pun la loc, degetele încep să-mi tremure și mișcările îmi devin mai grăbite. Aproape că am terminat. N-au mai rămas multe fragmente în grămăjoara de pe podea și am devenit expertă: imediat fac diferența între albastrul cerului și albastrul tricoului cu mânecă scurtă pe care îl poartă un bărbat care apare pe fundal, sub copertina unui magazin, copertină care este, la rândul ei, albastră. Iau bucățile una câte una și le pun la loc, iar imaginea se conturează sub ochii mei: un

peisaj urban, undeva, pe o stradă. Nu sunt vreo fană a hainelor mov, dar puloverul este unul dintre preferatele mele, datorită croielii care lasă clavicula descoperită: cea mai sexy ipostază a mea. E mov închis, nu prea feminin sau fluşturatic, nu e lila, nici violet, ci mai degrabă în culoarea prunelor. O culoare bogată. În fotografie sunt surprinsă mergând pe stradă. Nu zâmbesc; nici măcar nu mă uit la cameră. De fapt, nici nu ştiu că mi se face poză şi – flancată de zecile de pietoni care, ca şi mine, habar n-au că sunt fotografiaţi – mi-o imaginez pe Esther ascunsă pe trotuarul de vizavi al străzii aglomerate, făcând fotografia cu un obiectiv cu focală lungă.

Dar de ce?

Când, cu mâini tremurânde, aşez la locul lor ultimele bucăţi, aflu răspunsul. Când pun laolaltă ultimele fâşii, încep să înţeleg; văd că pielea nu mai poartă culoarea bronzului de vară, ci se decolorează spre paloarea iernii, ca acum. Mi se conturează faţa: fruntea plată, sprâncenele subţiri, ochii mari. Pun la loc nasul, buzele şi continui în jos; când ajung la pielea care se zăreşte deasupra marginii puloverului mov, observ că cineva a tras o linie roşie, cu pixul, exact peste gât.

ALEX

FĂRĂ ZGOMOT, FUG din casă, dar nu mă duc la mine. Mă ascund în boscheții din curte. Încă nu m-am hotărât ce să fac, așa că stau și mă gândesc, mă gândesc și stau. Dar n-am prea mult timp nici pentru una, nici pentru alta. Dintr-odată, se aude un zgomot de la fereastra casei vechi. Apoi pași pe iarbă. Foșnetul frunzelor uscate sub picioarele ei. În fine, apare Pearl și ia hotărârea în locul meu.

Are geaca de fâș, căciula și, în mână, o cazma. *O cazma?* Mă mai uit o dată la obiectul din mâna ei. Da, o cazma.

Pornește. Nu mă observă, pentru că sunt la vreo douăzeci de pași în urma ei, dacă nu mai mult; mergem așa pe stradă, intrăm în oraș și ne îndreptăm spre vechiul cimitir. Merg pe vârfuri, încercând să nu fac niciun zgomot. Și Pearl pare că plutește.

Mi se taie răsuflarea când Pearl deschide poarta de fier și pornește pe covorul de frunze uscate. O urmez. E dimineața devreme și soarele nu a reușit încă să înfrângă ceața grea care transformă aerul în nori. Printre nori mergem, Pearl și în față și eu în urma ei, iar lumea se materializează pe bucăți în fața noastră, așa că habar n-avem ce se află dincolo de cei trei metri de vizibilitate. Eu,

unul, n-am habar. Nu știu ce e sau ce nu e în fața mea, de parcă aș fi Cristofor Columb, pe jumătate convins că, după ăia trei metri, s-ar putea ca, odată ajuns la marginea pământului plat, să cad de acolo și să mor. Negrul devine gri – scoarța copacilor, fierul porții, estompat de ceață. Totul este palid și decolorat. Crengile copacilor și pietrele funerare străvechi devin intangibile, marginile le dispar. Dispar cu totul, chiar sub ochii mei, pierdute în negură. Felinarele sunt aprinse, dar lumina lor e tot mai slabă, sclipind în același interval de câte trei metri, ca și copacii și gardul și pietrele funerare pe lângă care trec clătinându-mă, împiedicându-mă de câte o piatră sau de câte o rădăcină apărută în drumul spre locul de veci al lui Genevieve, spre mormântul ei.

Pearl n-are idee că sunt aici.

De la distanță, camuflat perfect de ceața densă și de vegetația bogată, o văd cum ia cazmaua și începe să sape.

QUINN

AFARĂ E O ZI RECE. E soare, dar asta nu înseamnă mare lucru. Razele se reflectă din geamurile clădirilor, subjugându-mă. Încetinindu-mă. Îmi intră în ochi și nu mai văd, dar eu trebuie să văd pe unde merg, prin mulțimea de oameni; mă uit în față, în spate și merg iute spre *Millennium Park*. Mă răsucesc brusc să privesc în urmă, să mă asigur că nu sunt urmărită.

Temperatura se menține în jur de șapte-opt grade în timp ce, de-a lungul *Michigan Avenue*, muncitorii instalează luminițele de sărbători pe clădiri și copaci. E prea devreme pentru asta, e abia noiembrie; cu toate astea, în câteva zile Mickey și Minnie vor veni să conducă parada, Festivalul Magnificent Mile Lights, la care am mers cu Esther anul trecut.

Dar anul ăsta n-o să mai mergem.

Mă gândesc la linia roșie trasă peste gâtul meu în fotografie și îmi spun *Anul ăsta s-ar putea să fiu moartă*.

Străzile sunt pline. Undeva, între nebunia de dimineață și pauza de prânz, străzile încă sunt înțesate de oameni, de adevărate mulțimi care stau la intersecții și așteaptă să traverseze. Taxiurile zboară pe șosea, depășind cu mult limita legală de viteză. Și eu stau la intersecție și

aștept să se facă verde. Un taximetrist calcă brusc frâna și sperie o femeie în mijlocul străzii. Femeii îi cade salteaua de yoga pe care o căra și-l înjură, dar omul demarează și trece pe lângă ea, grăbit și nepăsător.

Pornesc cu pas zorit spre *Millennium Park*.

Millennium Park este un parc imens, situat chiar în inima *Loop*-ului, cu grădină, cu foișor de muzică, patinoar, fântână cu bazin și, firește, cu legendarul Bob de fasole. Are un nume, unul pe care nu mi-l amintesc acum, dar noi, locuitorii orașului Chicago, îi spunem Bobul. Chiar așa arată, ca un bob de fasole. *Dacă vorbește ca un bob și arată ca un bob, atunci probabil că e, într-adevăr, un bob.*

În fiecare zi, în *Millennium Park* se adună nenumărați oameni, localnici și turiști deopotrivă. E un punct fierbinte. Copiii lovesc cu picioarele apa din bazin în vreme ce fețele din *Crown Fountain* îi scuipă cu apă. Se întind pe spate sub Bob ca să-și vadă reflexiile deformate în suprafața de oțel, ca într-o oglindă de bâlci. Mănâncă pe terasele cafenelelor; ascultă muzică live pe iarba din fața foișorului și se bronzează la soarele cald de vară. Se plimbă pe alei și mănâncă înghețată sub copacii înalți.

Dar nu și astăzi.

Azi e prea frig.

Nu m-am gândit la asta când am ales un loc public unde să mă întâlnesc cu detectivul. Am ajuns mai devreme. Cât îl aștept pe el, încerc să mă ascund printre copacii despuiați de toamnă, dar sunt transparenți, se vede prin ei. Nu oferă niciun fel de adăpost. Trec pe lângă mine niște turiști cu un aparat de fotografiat și mă roagă să le fac o poză. Mă retrag, le spun că mă grăbesc. Nu le pot permite să mă încetinească.

Mă hotărăsc să intru într-o cafenea din apropiere ca să-mi omor cumva timpul. Comand un latte și mă așez

undeva, cât mai în spate. Pe masă e un ziar pe care probabil că l-a uitat cineva; mi-l ridic în dreptul feței, ca să nu fiu văzută. Mă gândesc la poza sfâșiată în mii de bucăți, de pe podeaua camerei lui Esther. E o amenințare, o amenințare în toată regula. Vrea să-mi ia viața. Esther a făcut poza aia, apoi a mâzgălit-o cu un pix roșu, a tras o line subțire pe gâtul meu – un semn clar că vrea să mă vadă moartă.

Iau o înghițitură din latte; mâinile îmi tremură așa de tare încât nu mă mir că lichidul se varsă pe masă. Evit contactul vizual. Îmi verific telefonul de trei ori: *Unde e Ben?*

Când se face ora, ies și mă grăbesc spre locul unde am zis că mă întâlnesc cu detectivul: latura vestică a *Crown Fountain*. De jur împrejurul fântânii și bazinului sunt bănci de lemn. Când ajung, detectivul e deja acolo. Știu că este el pentru că, na, arată a polițist: masiv, bine legat și cu un aer amenințător. Presupun că e o companie tare plictisitoare la mesele festive de sărbători, dar asta nu e relevant acum. Nu poartă geacă, de parcă pe el nu l-ar afecta aerul rece, de toamnă, care pe mine aproape că mă paralizează. E îmbrăcat în cămașă și jeanși negri. *Mai poartă cineva jeanși negri?* mă întreb, în timp ce ocolesc bazinul ca să ajung la detectivul Robert Davies. Se pare că da.

Sunt agitată. De fapt, sunt cu nervii la pământ. Mă tot întreb ce vrea de la mine. Așa o fi procedura în cazul persoanelor dispărute? Nu știu. Era bine dacă Ben mă suna înapoi, dacă era lângă mine acum, cu jumătate de pas în fața mea, să dăm mâna cu detectivul morocănos și să ne prezentăm.

Dar nu e aici. Ben nu e aici și trebuie să mă descurc. E foarte bine să ai un cavaler pe cal alb, dar de data asta va

trebui să mă salvez de una singură.

Mă așez lângă detectiv pe banca rece din lemn. Îi spun cum mă cheamă și îmi spune și el, deși e clar că știu deja. Locul nu e chiar pustiu; mai e lume pe aici. În fond, e Chicago. Dar sunt puțini oameni și cu toții sunt preocupați de diverse lucruri – fotografiază clădirile mari, le aruncă porumbeilor cartofi prăjiți, se ceartă cu copiii. Nimeni nu se uită la mine și la detectiv.

Detectivul Robert Davies are un început de chelie. Cred că se numește calviție masculină. Conturul părului i s-a retras. Dar are părul castaniu – niciun fir alb – așa că sunt sigură că se bucură măcar pentru asta. Cred că greu să îmbătrânești.

Scoate un carnețel:

— De cât timp a dispărut Esther? mă întreabă.

— De duminică. Poate că de sâmbătă noaptea, adaug eu și mă simt oarecum vinovată pentru asta, pentru faptul că s-au împlinit cinci zile de când n-am mai văzut-o pe Esther.

Îmi cobor privirea și mă concentrez asupra propriilor mâini, la un inel cu calcedonie albastră pe care îl port pe mâna dreaptă, o piatră ovală montată pe o bandă simplă din argint. Nu pot să mă uit în ochii lui.

Îmi revin în minte cuvintele ei, ale lui Esther: *aș fi moartea distracției, Quinn. Du-te fără mine. O să te simți mai bine așa.* Barul de martini de pe *Balmoral*, cu marea lui inaugurare. Asta îmi amintesc. Mi-o amintesc și pe Esther, stând singură pe canapea, îmbrăcată în pijama și învelită cu o pătură moale, verde-albăstruie ca spuma mării. A fost ultima oară când mi-am văzut prietena.

— Am mai vorbit, îmi spune bărbatul, sigur pe el, când vede că ezit o fracțiune de secundă.

Nu mă pot hotărî dacă să-i spun sau nu că Esther a

dispărut pe ieșirea de incendiu. Are ochi pătrunzători, ca de vultur sau de șoim. Fruntea îi e ridată și nasul, proeminent. Ar paria pe orice că nu zâmbește deloc, niciodată.

— Tu și cu mine am mai vorbit, repetă el, iar eu îi spun că știu.

Sigur că știu; am vorbit azi dimineață. Îi aduc aminte de discuția pe care am avut-o cu două ore în urmă, când eram în apartamentul meu și stabileam detaliile întâlnirii noastre din parc. Sunt sigură că pufnesc sau că măcar îmi dau ochii peste cap; n-are cum să fie atât de incompetent încât să nu-și amintească discuția noastră de azi dimineață, iar el – Doamne, Dumnezeule! – zâmbește. Mă rog ca asta să nu prevestească ceva rău.

— Am vorbit înainte de azi, Quinn, îmi spune el zeflemitor.

Atunci îmi amintesc primul lucru care mi-a trecut prin minte când am terminat de vorbit cu el azi: am mai auzit vocea aia.

Dar când?

Încerc să fac niște conexiuni, să suprapun vocea lui peste altă voce și atunci îmi amintesc vorbele astea: *E o chestiune confidențială. Aveam o întâlnire programată pentru această după amiază. N-a apărut.*

Bărbatul care a sunat-o pe Esther duminică după-amiază, când i-am găsit telefonul uitat în buzunarul hanoracului roșu. Cel care a sunat și n-a vrut să lase mesaj era detectivul Robert Davies. *O să revin*, așa zisese. Dar n-a mai făcut-o. Cel puțin, nu atunci. N-a făcut-o până azi, când a sunat datorită sesizării depuse de mine. Dar n-a sunat-o pe Esther; de data asta m-a sunat pe mine.

— Ați sunat-o pe Esther zilele trecute. Trebuia să vă vedeți. Aveați o întâlnire programată.

Detectivul dă din cap:

— N-a venit, spune el.

— Dispăruse deja, recunosc eu, serioasă. De ce trebuia să vă întâlniți?

Presupun că n-o să-mi spună. *E o chestiune confidențială*. Spre surprinderea mea, o face, dar numai după ce îi spun eu ce știu. De data asta i le zic pe toate. Dispariția pe scara de incendiu, scrisorile ciudate, moartea lui Kelsey Bellamy. Apoi îi arăt detectivului telefonul lui Esther, mesajul amenințător care încă se vede pe ecranul blocat: *E nasol când ți se întoarce.* Preț de-o clipă, pare absorbit de asta. Ia telefonul și îl apropie de ochi, ca să vadă mai bine cuvintele. Și văzul pare să-i slăbească. Prezbitism, așa se cheamă – am văzut reclame la lentile progresive – și iar mă izbește faptul că bătrânețea trebuie să fie tare nasoală. Bine, eu n-am de unde să știu.

— Esther mi-a trimis mesajul, îi spun eu.

Mă privește întrebător:

— Ce te face să spui asta? De ce crezi că Esther ar trimite mesajul ăsta pe propriul telefon?

Nu mă gândisem la asta. De ce ar trimite Esther mesajul ăsta pe telefonul ei? De ce nu pe al meu?

— Nu știu exact. Poate că știe că telefonul ei e la mine. Sau...

Nu mai termin propoziția, doar ridic din umeri și tac imediat. Nu știu de ce și-ar trimite Esther singură mesajul ăla. În schimb, fac altă mărturisire:

— Și-a omorât colega de apartament de dinaintea mea, spun eu, aproape în șoaptă.

Cuvintele acelea îmi par, în sine, o trădare la adresa lui Esther; le șoptesc, pentru ca Esther să nu mă audă.

— ...pe Kelsey Bellamy. Încearcă să mă omoare și pe mine.

Îi povestesc despre fotografia tocată, despre acel

instantaneu cu mine mergând pe stradă îmbrăcată în puloverul meu mov și cu o dungă trasă cu pixul roșu, care îmi taie beregata. O amenințare.

— Esther nu-ncearcă să te omoare.

O spune cu atâta siguranță, de parcă n-ar avea nici o umbră de îndoială în sensul ăsta. De parcă ar *ști*.

— Cum adică? De unde știți?

Atunci îmi explică. Detectivul Davies îmi spune că a cunoscut-o pe Esther în urmă cu vreun an, când investiga moartea lui Kelsey Bellamy. A fost un caz simplu, spune el. Fata avea o alergie alimentară, asta știu și eu. A mâncat ceva la care era alergică; n-a reușit să-și găsească la timp antidotul. Sute de oameni fac șoc anafilactic și mor în fiecare an. E ceva destul de rar, dar se întâmplă. Asta îmi spune detectivul. Se poate ca neglijența să fi jucat un rol în moartea lui Kelsey, da, și la momentul respectiv Esther și-a asumat mare parte din vină.

— Oamenii arătau cu degetul; mereu fac asta. Au nevoie de cineva pe care să dea vina, spune el.

Dar, odată ce moartea lui Kelsey a fost clasată ca accidentală, viața lui Esther și a detectivului Davies a mers mai departe. Omul n-avea niciun dubiu că Esther nu i-a pus intenționat ingrediente nepotrivite în mâncare lui Kelsey.

— Am văzut mulți mincinoși la viața mea, spune el, iar Esther nu mințea. A trecut cu brio testul cu detectorul de minciuni. A cooperat cu anchetatorii. A fost un martor exemplar și era clar că e chinuită de remușcări. Se simțea oribil pentru ce i se întâmplase lui Kelsey. Și-a asumat fapta imediat – încurcătura cu făina – și n-a fost niciodată defensivă. Ceea ce nu se poate spune despre cei mai mulți martori, mai ales despre cei vinovați.

Se oprește să-și tragă răsuflarea, apoi continuă:

— Esther m-a sunat sâmbătă seară, din senin. Nu vorbiserăm de luni întregi, aproape de un an. Dar voia să-mi arate ceva. Părea speriată.

E așa de convingător când spune asta, încât mă pomenesc ținându-mi respirația; pur și simplu uit să trag aer în piept. Esther era speriată. Dar de ce? Mă gândesc la asta și-mi vine să plâng. Esther era tristă, Esther era speriată, iar eu nu știam nici una, nici alta.

De ce n-am știut?

Ce fel de prietenă sunt?

— N-a zis cine știe ce la telefon. Voia să-mi spună față-n față. Primise ceva, o scrisoare. Pot doar să-mi închipui că avea legătură cu domnișoara Bellamy, spune el.

Inima începe să-mi bată mai tare și mâinile, ascunse în mânecile puloverului bleu, încep să-mi transpire.

— Când v-a sunat? întreb.

— Sâmbătă seara, pe la nouă.

Nouă. La scurt timp după ce am plecat la nenorocitul ăla de bar, după ce am lăsat-o pe Esther acasă, în pijama și pătură. Oare Esther a așteptat special să plec, ca să-l sune pe detectiv? Oare era bolnavă într-adevăr?

Esther primise vreo scrisoare? Nu. Mă gândesc la scrisorile către *Dragostea mea*. Esther le-a *scris*. Detectivul se înșală. Sunt semnate foarte clar: *Cu toată dragostea, E. V.* Esther Vaughan. Sunt inițialele ei. Ale ei. Nu?

Oare e posibil ca Esther să fie, cumva, *Dragostea mea*?

Sunt cel puțin sceptică.

— Am biletele acelea, le-am adus cu mine,

Caut în geantă și îi pun în mână cele două scrisori bătute la mașină. Le-am tot cărat după mine pentru că nu știam niciun alt loc unde să le pot lăsa în siguranță. Dar le-am citit, firește, de multe ori, și în niciuna nu scrie nimic despre Kelsey Bellamy. Detectivul Davies le citește

și nici el nu pare prea impresionat, dar mă întreabă totuși dacă poate să le păstreze. Dau din cap că da, iar el le bagă cu mare grijă într-un fel de punguță pentru probe; îmi imaginez că urmează să fie cercetate, să se caute amprente pe ele, și că un tehnician criminalist o să-ncerce să afle marca și modelul mașinii la care au fost scrise biletele.

Bilete care sunt complet tembele, nu mă-nțelegeți greșit. Chiar sunt. Dar nu conțin vreo confesiune copleșitoare și nici vreo referire la Kelsey Bellamy. Probabil că detectivul a priceput totul pe dos. Cred că a-nțeles greșit ceva ce a zis Esther, sau poate că ea mințea ori măcar deforma adevărul. Poate că Esther încerca să-l ducă pe o pistă greșită. Dar de ce?

— Nu mai era nimic? întreabă detectivul.

Îi spun că nu.

— Trebuie să mai fie ceva, insistă el.

Îl asigur că nu mai e. Expresia feței lui mă face să cred că iar am dat greș. Că l-am dezamăgit cumva.

Sau poate că am dezamăgit-o doar pe Esther. În clipa asta nu mai pot fi sigură.

— Dar cum rămâne cu fotografia cu mine? Cea pe care Esther a băgat-o în tocătorul de hârtii. Aia e o amenințare clară. Mă vrea moartă.

Simt că stomacul mi se ridică spre gât, ca un vulcan activ gata să erupă, când detectivul Davies îmi spune:

— Poate că persoana care i-a trimis lui Esther scrisoarea ți-a făcut și poza. Poate că *acea* persoană te vrea moartă.

ALEX

Pământul pare tare. Nu înghețat bocnă, dar tare. Primul strat pare cel mai greu de străpuns, atunci când ea se apucă să sape în pământul rece al dimineții, cu cazmaua ei, apăsând oțelul cu talpa cizmei de piele întoarsă. Pământul nu cedează, milioane de fire de iarbă se lipesc între ele și refuză să-i dea acces. E muncă grea, dar Pearl forțează, găurind pământul bucată cu bucată. Uluit, o văd cum încarcă pământul rece și tare în cazma, apoi îl aruncă grămadă, în spatele siluetei ei suple. Începe să transpire, sudoarea rece îi îngheață pe piele și o face să tremure; de la distanță privesc cum își scoate mai întâi geaca, apoi căciula, și le aruncă pe ambele pe iarba acoperită de brumă, iar asta îmi amintește de ziua de la lac, când Pearl s-a dezbrăcat treptat și a intrat în apa rece ca gheața.

Când lama cazmalei atinge stratul mai moale, munca i se ușurează; pământul se opune mai puțin și mușuroiul de țărână crește. Pearl sapă întruna, și, privind-o, pierd noțiunea timpului. Mișcările ei mă hipnotizează, dar mă și sperie puțin. Cine e femeia asta și ce face? De ce dezgroapă rămășițele lui Genevieve? Brusc, mă simt ca un idiot că am urmărit-o până aici. Dintr-odată, mi se pare că sunt prost. Orice fraier ar fi sunat imediat la poliție sau

ar fi rupt-o la fugă în direcția opusă, nu s-ar fi ținut după ea. Dar iată-mă, ascuns în boschețiidintr-un cimitir părăsit, în vreme ce o nebună dezgroapă un cadavru. Mă las pe vine, mai aproape de pământul tare și rece, ca să fiu sigur că, dacă se ridică ceața, tot n-o să fiu văzut. Nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face dacă ar ști că sunt aici. Deocamdată, tufele îmi păstrează secretul.

Cu ochii la ea, încerc să-mi amintesc puținele informații pe care le am despre fetița care e îngropată în mormântul ăla. Nu știu mare lucru; a murit înainte să mă nasc eu. Dar ce am auzit despre Genevieve este că, după moartea ei, localnicii au scos sicriul rudimentar, de lemn, din portbagajul mașinii familiei ei și l-au coborât exact în groapa asta din cimitir, în grabă, fără priveghi, înmormântare sau cortegiu. Trupul ei a fost mutat rapid din mașină în șanțul ăsta și nimeni nu s-a deranjat să afle de ce. Oamenii se bucurau că s-a dus. Deși avea numai cinci ani, era o delincventă, genul de copil care dezlănțuia iadul asupra propriilor lor copii și case – vandaliza proprietăți, hărțuia copii, fugărea câinii din cartier. Așa mi s-a povestit. Ideea nu e că își *dorea* cineva ca o fetiță să moară, dar, totuși, se bucurau că nu mai e. „Maică-sa nu mai făcea față", așa spuneau localnicii peste ani, holbându-se la casa aia uitată de Dumnezeu, murmurând ceva de genul *Ce păcat*.

Din câte știu, nimeni nu vizitează mormântul lui Genevieve. Presupun că familia ei s-a destrămat imediat ce a părăsit casa aia veche și și-a îngropat copilul.

Cazmaua lui Pearl începe să se umple de noroi și nisip, apoi de pământ lutos, deschis la culoare și, în fine – cu câteva clipe înainte ca lama de oțel să lovească lemnul – cu bucăți gri, ca de piatră spartă. Bolovanii ăia par greu de cărat și văd că Pearl sapă din ce în ce mai greu.

Chiar atunci aud zgomotul făcut de oțelul care întâlnește lemnul și îmi dau seama că a ajuns la destinație, la motivul pentru care a venit aici.

E liniște în cimitir, cu excepția răsuflării lui Pearl. Se luptă să-și umple plămânii cu oxigen în aerul rece de noiembrie. Cred că are gâtul uscat ca iasca. Până și mie mi-e sete, și nu eu sap. Ea transpiră abundent, în vreme ce aerul amorțit îmi îngheață în plămâni, care mă dor și mă ustură. E frig, iarna va veni în curând. Prea curând. Iarba din jur e tot mai decolorată, de un verzui palid, și se pregătește să hiberneze în iarna ce va să vină. A devenit aspră la atingere și nu se mai înalță, semeață, din pământ. În curând va fi acoperită de zăpadă. Ceața începe să se ridice și, pe măsură ce se-ntâmplă asta, lumea se materializează în fața mea: pietre funerare de granit și marmură, copaci grotești, disproporționați, biserica – un lăcaș protestant mic, dreptunghiular, cu o singură încăpere, cu un brâu de zid văruit și restul îmbrăcat în scândură. Ferestrele sunt simple, fără ornamente, ca întreaga clădire de altfel, o construcție de pe la 1800, depășită de bisericile moderne, înzorzonate, care au apărut prin oraș. Nici nu știu dacă mai vine cineva aici sau e doar o relicvă, ceva mort, un cadavru pustiit ca toate trupurile îngropate în pământul din jur.

Dintr-odată, Pearl lasă cazmaua și se oprește din săpat. A dat de o cutie, o cutie din lemn care este, la rândul ei, aproape descompusă. Nu poate s-o ridice – e înfiptă prea bine în pământ, e în ultimele stadii de putreziciune. I se sfărâmă în mâini, așa că preferă să dea a o parte ce a mai rămas din capac și să se uite înăuntru.

Din unghiul ăsta nu văd mormântul lui Genevieve, dar sunt atent la reacția lui Pearl. Pe fața ei văd aroganță, satisfacție, de parcă și-ar fi dorit să dovedească lumii ceva

și a reușit. Își duce mâna la gură și zâmbește.

Lasă cazmaua acolo unde e, în mușuroiul înalt de pământ, iar groapa rămâne deschisă, expusă vederii tuturor. Apoi își șterge sudoarea de pe frunte cu mâneca și își ia geaca și căciula ca să plece.

Dar nu pleacă. Nu încă. Înainte de asta, privirea i se plimbă prin cimitir, de la vechea biserică, la lespezile vechi de secole, la mine. Preț de-o clipă, sunt aproape sigur că ochii ei zăbovesc puțin asupra ascunzătorii mele din spatele brazilor și tufișurilor unde mă bag și mai adânc, ca într-o vizuină, încercând cu disperare să nu fiu văzut. Pearl scutură din cap. Pe buze îi trece iute un zâmbet cinic. Oftează.

Dar, dacă mă vede, nu zice nimic. Apoi se întoarce și pleacă.

Nu mă mișc imediat. Aștept. Aștept multă vreme, până când scârțâitul porții cimitirului îmi spune că a plecat de-a binelea. Apoi mai aștept încă, să fiu sigur. Abia atunci mă ridic în picioare, tremurând, ca să văd ce a descoperit Pearl în mormântul ăla.

Nimic. Absolut nimic. Asta a descoperit Pearl.

Cutia de lemn care se descompune în pământul tare e complet goală.

QUINN

Înainte să mă urc în mașina detectivului Davies, insist să-mi arate permisul de conducere și încă un act de identitate cu fotografie. Talonul mașinii și polița de asigurare. Niciodată nu poți să fii prea precaut când vine vorba de așa ceva. Am văzut destule filme polițiste și cu avocați ca să știu că polițistul nu e întotdeauna personajul pozitiv. Dar, în cazul de față, cred că este. Și iată de ce: nu e așa de amabil. Nu e așa de prietenos.

— E bine? mă-ntreabă detectivul Robert Davies când îmi arată cardul de asigurare de la State Farm.

— Mda, e bine.

Deschid portiera și mă urc într-un Ford Crown Victoria fără emblemă, în parcarea publică de lângă *Columbus*. În toată mașina duhnește a fast-food, de la punga de pe scaunul din dreapta. Davies ia repede punga, înainte ca fundul meu s-o zdrobească, și o aruncă în cel mai apropiat tomberon. În mașină, unde nu bate vântul rece, e mult mai cald, dar parcarea pustie nu are darul de a mă liniști.

Detectivul Davies scoate mașina din locul de parcare îngust și coboară rampa un pic cam repede, așa că stomacul îmi e tot în gât. Claxonează – ca să-i avertizeze pe

ceilalți că iese cu viteză mare – și gonește pe *Columbus* să mă ducă acasă.

În timp ce conduce, mi se face greață și senzația e atât de puternică, încât chiar cred că o să vomit. Mintea îmi e paralizată de groază. Mâinile îmi tremură, iar asta mă face să mă simt epuizată și amețită. Inima mea a căpătat aripi și poate să zboare, așa că mi se zbate în piept, amenințând să-mi părăsească trupul.

Mă gândesc la Esther, care era tristă și speriată iar eu nu știam nimic. Oare chiar era tristă și speriată, sau asta era doar o șaradă? Cine e Esther, de fapt? E Esther sau Jane? Toate întrebările astea îmi întunecă mintea până când ajung să nu mai văd bine și abia dacă mai pot gândi.

Detectivul Davies mă lasă la ușa blocului meu. N-apuc să mă întorc spre el, să-i spun la revedere și să-i mulțumesc pentru drum, că deja demarează în viteză și pleacă, ducând cu el telefonul lui Esther și scrisorile către *Dragostea mea*. Vrea să vadă ce pot scoate din telefonul ăla tehnicienii lui – lista de apeluri, înregistrările din mesageria vocală, filmulețele și fotografiile lui Esther.

În mână am cartea lui de vizită, iar în minte o instrucțiune: să sun dacă se-ntâmplă ceva, dacă găsesc ceva, dacă am vreo veste de la Esther, dacă Esther se întoarce. Doar să sun.

Când cobor din mașină, mă uit spre geamul apartamentului nostru, al lui Esther și al meu, și aproape că mă aștept s-o văd stând acolo și uitându-se la mine. Dar bineînțeles că Esther nu e acolo. Geamul aburit e gol, se văd doar perdelele și reflexia trotuarului de vizavi a lui *Farragut Avenue*.

Dar, apoi, văd o femeie lângă ușa încuiată, o femeie care apasă iar și iar un buton al interfonului. Bate din picior și așteaptă un răspuns care nu mai vine. Stă în fața

ușii, ținând în mâna înmănușată ceea ce îmi dau seama că este rucsacul bleu, de pânză, al lui Esther. E o femeie mignonă; cred că n-are nici măcar un metru și jumătate, iar părul voluminos pare să cântărească tot atât cât restul corpului ei. Aș paria pe orice că n-are mai mult de patruzeci de kilograme. Totul e strâmt pe ea: pantalonii, jacheta, cizmele.

— Vă pot ajuta cu ceva? o întreb repezit, cu ochii la geanta aia.

Brusc, simt nevoia copleșitoare de a întinde mâna să apuc rucsacul, să-l strâng, să-l țin în mâini. *E al lui Esther*, asta îmi vine să strig, și îmi privesc mâinile care încep să-mi tremure. Sunt îngrijorată. Îngrijorată pentru Esther. Povestea detectivului m-a panicat și m-a nedumerit – chiar mai mult decât eram deja – iar această întorsătură de situație mi-a transformat furia în teamă, apoi în îngrijorare. În loc să mă gândesc că cineva vrea să-mi facă rău – că Esther vrea să-mi facă rău – sunt îngrijorată pentru Esther.

Dar mai am atâtea întrebări care mă chinuie: cum rămâne cu Kelsey Bellamy și de ce și-a schimbat Esther numele în Jane Girard, de ce căuta o colegă de apartament care să mă înlocuiască? De ce a scos o mie cinci sute de dolari de la bancomat? Nu-nțeleg nimic din toate astea.

— Ești cumva Jane...

Femeia de la interfon începe să mă întrebe asta, se oprește să se uite la un cartonaș pe care-l ține în mână, apoi își termină propoziția:

— ...Girard?

Ești cumva Jane Girard?

Cine mai este Esther Vaughan, mă întreb. Oare chiar o cunosc pe Esther?

Scutur repede din cap. Îi spun că nu, nu sunt, dar că

sunt colega de apartament a lui Jane. Quinn. I-o spun, deși bănuiesc că n-o interesează cum mă cheamă. Ea o caută pe Jane.

— A, bun, spune ea, și i se citește ușurarea pe trăsăturile exagerate – ochii mari, zâmbetul mare, părul mare. Am găsit asta la gunoi, dacă-ți poți închipui, îmi spune și-mi dă rucsacul bleu.

Îl iau, recunoscătoare că am ceva, o părticică din Esther pe care s-o pot ține în brațe. Inhalez parfumul lui Esther care a-nceput să se estompeze, alungat de mirosul aspru al orașului, amestecat cu parfumul strident al femeii ăsteia, un miros greu de iasomie și trandafir.

— I-ați găsit geanta într-un coș de gunoi? repet eu, ca să mă asigur.

Ea dă din cap că da și-mi povestește că voia să-și arunce paharul de cafea când l-a văzut acolo, peste nenumărate pungi de fast-food, iar albastrul rucsacului i-a atras atenția.

— E o geantă drăguță, spune ea. Mult prea drăguță ca să fie aruncată la gunoi. M-am gândit că trebuie să fie o greșeală.

Apoi îmi spune că n-ar vrea să-și facă griji colega mea de apartament:

— Știu că eu, una, aș înnebuni dacă mi-aș pierde geanta.

— Sunteți foarte amabilă.

Asta îi spun. Și așa este. Sigur că este, asta dacă nu cumva are vreun motiv ascuns. În clipa asta nu mai sunt sigură de nimic, în afară de faptul că sunt obosită și surescitată în același timp. Mă doare capul; îmi tremură mâinile. Dacă îmi mai vin multe întrebări în minte, s-ar putea să explodeze.

Ce căuta geanta lui Esther într-un coș de gunoi?

— Care coș de gunoi? întreb eu.

Femeia arată spre *Clark Street*:

— Acolo.

— L-ați găsit azi? Acum? În urmă cu câteva minute?

Scutură din cap că nu:

— Acum o zi, poate două. A fost o săptămână lungă. Chiar foarte lungă, oftează ea, de parcă asta ar trebui să explice de ce i-a luat o zi sau două să aducă geanta lui Esther. Locuiesc în apropiere. E în drumul meu.

Îmi spune că Jane ar trebui să fie mai atentă cu geanta ei:

— Mai ales când umblă cu atâția bani la ea.

În clipa asta știu două lucruri: unu, cucoana asta a cotrobăit prin geanta lui Esther, și doi, când o să mă uit înăuntru, o să găsesc o mie cinci sute de dolari.

Esther a scos banii de la bancomat, dar nu i-a folosit niciodată. N-a angajat vreun asasin să mă omoare. Nu e în vacanță la Punta Cana, să bea *strawberry daiquiri*.

Unde e Esther?

— De unde știți unde locuim? întreb eu brusc, în timp ce stăm în picioare, pe treptele de la intrare, învăluite în aerul rece de toamnă.

— Scrie pe permisul ei de conducere. Nu mi-am băgat nasul aiurea prin lucrurile ei, mă asigură femeia înainte să apuc s-o întreb.

Tonul ei moale și defensiv mă face să cred că, de fapt, chiar și-a băgat nasul aiurea.

— ...voiam doar să-i aduc geanta. Poți să i-o dai? Lui Jane? mă întreabă femeia.

— A, da, sigur că da.

Îi spun la revedere, intru în clădire și închid încet ușa.

Apartamentul lui Esther și al meu e gol, dar miroase a Esther: mirosul mâncării gătite de ea, parfumul ei de

bujori. Mă izbește un val de nostalgie.

Merg ametită până la ușa lui Esther și, când intru în camera ei cât un frigider, văd Molly-ul dalmațian plutind mort pe fundul acvariului. Sting lumina de deasupra vasului de sticlă ca să nu mai văd bietul pește mort pe pietricelele roz aprins, mai ales că susurul filtrului îl face să pară că respiră, iar eu știu că nu e așa. Corpușorul lui zace inert și a-nceput să se albească – semn de putreziciune. Bat în geamul acvariului, dar nu se mișcă. De cât timp o fi murit?

Îmi pare rău, peștișorule, șoptesc. Nu știu ce am făcut, dar sigur am făcut ceva greșit.

Mă apuc pentru a treia oară să caut prin apartament, o iau înapoi pe propriile urme, cele pe care am mers deja de două ori. Mă cuprinde disperarea. Deja sunt disperată. Trebuie să fie ceva aici, ceva ce am scăpat din vedere. Mă mai uit o dată prin sertarele de la biroul și din comoda lui Esther; mă uit în dulap. Iau la-ntâmplare obiecte și le arunc pe jos, fără să-mi mai fac griji că las dezordine. Îi șifonez hârtiile; scot cu totul sertarele biroului IKEA și caut o ascunzătoare. Gâfâi și muncesc din greu.

Nu găsesc nimic.

Îi fac praf camera lui Esther; îi trântesc, nervoasă, paharul cu pixuri și creioane. Răsfoiesc teancul de manuale, apoi le arunc pe jos, unul câte unul, iar ele lovesc dușumeaua cu zgomot. Probabil că, în apartamentul de dedesubt, doamna Budny e la un pas să pună mâna pe coada de mop, dar nu mă interesează.

Îmi sună telefonul – sunt sigură că e Ben, care mă sună înapoi –, dar nu-l las să mă scoată din ritm. Trebuie s-o găsesc pe Esther. Cânc ajung la ultima carte din teanc, mă ridic și traversez încăperea, călcând cu pantofii murdari pe pătura bleu și pe cuvertura portocalie ale lui

Esther; las urme de talpă pe material și, când văd asta, îmi amintesc cuvintele lui Esther: *Mărarul stă aici. Iar făina de arahide stă aici.*

Nu i-ar plăcea deloc asta.

— Nu-i nimic aici, îmi spun cu voce tare, ridicând mâinile, înfrântă.

Pornesc ofensiva în bucătărie și living, scormonesc în fiecare sertar, în fiecare piesă de mobilier desperecheat, în ramele pozelor, sub covor. Bag o mână pe după pernele de pe canapea și caut și acolo; bat în rigips și ascult cu atenție, să descopăr vreun gol, vreo ascunzătoare secretă. Mă uit în gura de aerisire, poate găsesc acolo ceva bunătăți, dar nici acolo nu e nimic. Doar praf și aer mort.

Atunci îmi vine o idee, există un loc unde n-am căutat. Mă urc pe blatul de la bucătărie și arunc o privire în spațiul ăla de un centimetru dintre dulapuri, ca ultimă încercare de a găsi un indiciu, orice fel de indiciu. Orice. Las urme de tălpi pe blatul de melamină, dar nu-mi pasă.

Și nu-i nimic acolo.

De acolo, de pe blat, o văd; sunt roșie la față și transpirată de la cât m-am agitat prin apartament, prinsă în misiunea asta inutilă, inima îmi bate rapid, respir greu și necontrolat. Tocmai îmi suflec mânecile puloverului când văd cu coada ochiului obiectul bleu de pe podea, care a rămas în spatele ușii, acolo unde l-am lăsat.

Geanta lui Esther.

Sar de pe blat – iar genunchii îmi protestează zgomotos – și alerg spre geantă. Cum de nu m-am gândit să mă uit în geanta ei? O întorc pe dos și îi golesc conținutul pe podea, ba chiar o scutur ca să mă asigur că am scos tot. O pun deoparte, dar nu înainte de a desface toate fermoarele și de a pipăi căptușeala în căutarea unui compartiment ascuns. Dar singurul lucru rămas în ea e o

lamă de gumă.

Asta găsesc împrăștiat pe dușumeaua apartamentului nostru: o trusă de cusut, o bentiță, o oglindă mică, trei tampoane, niște bomboane mentolate, portofelul bleu, de pânză, al lui Esther – să se asorteze la geanta bleu de pânză –, șervețele, o carte și niște chei. Cheia de la ușa blocului, cheia de la apartamentul nostru și cheia lacătului de la depozit.

Și încă o foaie de caiet, bătută la mașină, împăturită în trei.

Către *Dragostea mea* și semnată *Cu toată dragostea, E. V.*

ALEX

Sunt primul când se deschide biblioteca. Aștept afară, pe scară, lângă coloanele de la intrare, când bibliotecara descuie ușa. Nu se grăbește deloc când bagă cheia în broască, apoi se uită la ceasul de la mână, să se asigure că e nouă fix. Nouă fix, niciun minut mai devreme. Apoi deschide ușa iar eu trec pe lângă ea și inhalez mirosul puternic al fixativului ei.

— Ai ajuns primul, spune ea, de parcă n-ar fi evident nu doar că sunt primul, ci și singurul.

Mormăi un *dap*, apoi mă grăbesc spre unul dintre computere, pe care nu m-am mai obosit să-l rezerv. Nici nu mi-a trecut prin minte. Deși sunt singur, bibliotecara vine după mine să-mi scaneze cardul de bibliotecă pentru că, spune ea, *regulile sunt reguli*. Și deja am încălcat una dintre cele douăzeci și șapte de reguli cu privire la utilizarea computerelor bibliotecii. Îmi aruncă o privire dezaprobatoare și se retrage încet. Singurii oameni care mai populează clădirea în dimineața asta sunt celelalte bibliotecare, două femei în vârstă care înregistrează cărucioare întregi de cărți returnate. Amândouă dispar în spatele rafturilor, ca să așeze cărțile în ordine alfabetică, doar pentru ca, mai târziu, să vină oamenii și să le

amestece la loc. Probabil că asta le scoate din minți.

N-am prea multe informații de la care să pornesc, dar știu sigur că locul unde se presupune că a fost îngropată Genevieve... e gol. Mă străduiesc să-mi dezgrop din amintiri poveștile despre micuța Genevieve, cea care s-a înecat în cadă la vârsta de cinci ani. Încă nu mă născusem; nu eram nici măcar în faza de proiect. Pentru mine, fetița asta a fost mereu o fantomă. N-a fost niciodată un copil, ci mai degrabă un spectru despre care lumea spunea că apare la fereastra casei de peste drum, o stafie în alb care plutește dintr-o cameră în alta, strigându-și mama. Dar, pentru alții, ea a fost cândva copil.

Caut pe internet și aflu următoarele: pentru treizeci și patru de parai, pot să solicit certificate de naștere și de deces de la Serviciul de Evidența Populației din Statul Michigan, dar trebuie să trimit prin poștă o cerere, să mai plătesc încă doisprezece dolari taxă de urgență și apoi să aștept. N-am timp să aștept. Am nevoie de răspunsuri acum. Se pare că Serviciul de Evidență a Populației nici măcar nu e obligat să-mi trimită informațiile de care am nevoie; cele mai multe sunt confidențiale, în special registrul de nașteri. N-am nevoie neapărat de certificatul de naștere al lu Genevieve, oricum, dar certificatul ei de deces m-ar ajuta să pricep de ce sicriul ăla e gol.

Încerc altă abordare. Caut informații despre casa veche, în speranța că o să găsesc o succesiune, niște titluri de proprietate ca să dau de familia care a locuit acolo cândva. Partea proastă e că a trecut atâta timp de când casa aia a fost abandonată, încât portalul imobiliar Zillow&Trulia nu exista pe atunci. Falimentele și evacuările pe care le găsesc online sunt din ultimii ani, un duplex îngrămădit din zona de vest a orașului, o cocioabă din est și încă vreo câteva zeci de anunțuri. Un semn al

vremurilor, presupun. E trist că toți oamenii ăia au fost aruncați afară din casele lor pentru că n-au mai putut să-și plătească facturile. Curând, taică-meu și cu mine o să fim în aceeași situație, proțăpiți în vreo intersecție mare și aglomerată, cu cartoane pe care o să scrie *Fără adăpost* și *Ajutați-ne, vă rugăm*, și o să fim recunoscători când primim câte un dolar sau doi.

Caut online necrologul lui Genevieve, în speranța că o să găsesc numele vreunei rude. Dar nu găsesc nimic, nexam. Îi tastez numele, urmat de cuvântul *necrolog*, apoi verific de două ori dacă am scris cuvintele corect. Adaug numele orășelului nostru ca să filtrez mai bine căutarea, dar nu obțin niciun rezultat. În fine, nu chiar niciun rezultat, dar îmi apar tot felul de prostii care nu mă ajută la nimic: o cucoană de vârstă mijlocie din Hamilton, Ohio; o călugăriță dominicană din Nashville, Tennessee, care a murit la vârsta de optzeci și doi de ani. Nimic despre Genevieve a mea. Din câte îmi dau seama, nu există nicăieri un necrolog pentru ea. Poate pentru că au trecut douăzeci și ceva de ani de când a murit, poate din alt motiv.

O bibliotecară trece pe lângă mine și o întreb despre microfilme, în speranța că o să găsesc un necrolog vechi de zeci de ani, apărut în ziarul local și stocat acolo. Se oprește lângă mine, cu ochelarii ei bifocali atârnați la gât pe un lanț auriu și cu părul ca o dantelă albă. S-ar putea să fie cea mai bătrână persoană pe care o cunosc; în timp ce merg după ea, spre cititorul de microfilme, ascuns într-un cotlon – trecem pe lângă două bibliotecare mai tinere și, cu siguranță, mult mai pricepute în ale tehnologiei moderne – și mă gândesc că e o uriașă pierdere de vreme, ea se dovedește a fi exact persoana de care am nevoie.

Înainte să ajungem la mașinărie, mă întreabă:

— Faci documentare?

— Cred că o puteți numi așa.

— Ce fel de informații cauți?

Judecând după tonul ei s-ar zice că vrea să mă ajute, nu să fie băgăcioasă; ezit o clipă, apoi îi spun:

— Încerc să obțin niște informații despre casa aceea veche, abandonată, de pe *Laurel Avenue*.

Se oprește:

— Ce fel de informații?

I-am captat atenția și nu sunt sigur că voiam asta. Dar habar n-am cum să folosesc un cititor de microfilme, așa că s-ar zice că o să am nevoie de ajutor.

— Încerc să mă prind cine locuia acolo, spun eu relaxat, de parcă n-ar fi mare lucru.

Dar răspunsul ei este complet neașteptat. I se schimbă și tonul, și postura, și se uită la mine de parcă aș fi complet idiot sau aș fi trăit într-o peșteră:

— N-ai nevoie de un cititor de microfilme pentru asta, spune ea, aplecându-se spre mine așa de mult încât mirosul fixativului ei Aqua Net îmi întoarce stomacul pe dos. Pot eu să-ți spun cine locuia în casa aia, continuă ea.

Fața ei e așa de aproape de a mea încât îi văd dinții stricați, pielea zbârcită și străvezie, și, deși mă aștept să zică ceva criptic și macabru despre fantoma lui Genevieve, ceea ce îmi spune îmi întoarce lumea pe dos și mă face să mă întreb dacă toate lucrurile pe care le credeam sunt adevărate.

Dragostea mea,

Mi-ai luat familia, iar acum trebuie să afli și tu cum e să pierzi ceva ce iubești. Din vina ta a trebuit să plec. Vreau să mă asigur că știi. Mi s-a zis că sunt o fată rea și din cauza asta nu pot să rămân. Dar și tu și

eu știm că nu e adevărat.

N-a fost vina acelei fete. Ar trebui să știi asta. A fost vina ta. Aș vrea să pot spune că îmi pare rău că nu mai e, dar nu-mi pare. Era necesar. A fost simplu, chiar a fost, iuțeală de mână și nimic mai mult: ți-am schimbat făina când erai la muncă. Ar trebui să-ți pui încuietori mai bune la ușă, dragă. Doar nu vrei să-ți umble străinii prin casă când nu ești acolo.

A fost neprețuit să te văd din punctul meu de observație cum ai pus făina aia într-un bol și ai amestecat-o, apoi i-ai dat-o bietei tale prietene care nu bănuia nimic. Cum și-a dus mâinile la gât, cum a vomitat, cum au scăpat lucrurile de sub control într-un timp atât de scurt. Mai bine decât mi-aș fi imaginat vreodată. Neprețuit, absolut neprețuit. A trebuit să aștept câteva zile ca tu să-i servești făina greșită, dar a meritat așteptarea. Chiar a meritat să aștept ca să văd scena derulându-se sub ochii mei, ca un spectacol al cărui scenariu l-aș fi scris cu mâna mea. Absolut perfect.

Păcat, mare păcat că am făcut pierdut autoinjectorul fetei. I-ar fi fost de folos, așa-i? E al meu acum.

E vina ta că m-am întors, să știi. Tu m-ai găsit. Puteai să mă lași, pur și simplu, în pace. Dacă nu erai tu, n-aș fi descoperit niciodată că eram deja moartă. Dacă m-ai putea vedea acum, scumpă Esther. Dacă ai putea să vezi ce am devenit.

Te urmăresc de ceva vreme, destulă ca să-ți știu obiceiurile, tabieturile, rutina. Te-am urmărit la muncă, la școală. Când faci comisioane prin oraș. M-ai văzut? Ai știut că sunt acolo? Fac cumpărături de unde faci și tu și mă îmbrac de unde te îmbraci și tu. Aceiași pantofi, aceeași geacă, același păr. N-a fost

greu. Cândva erai unica Esther Vaughan, dar acum și eu sunt Esther.

Ai crezut că poți să-ți schimbi numele, să dispari pur și simplu. Că mă poți plăti ca să dispar. Ce naiv din partea ta.

Ai fost mereu preferata ei, dar, dacă eu sunt tu, atunci poate că mă va iubi și pe mine.

Cu toată dragostea,

EV

ALEX

Alerg până acolo, știu că picioarele mele lovesc asfaltul, deși sunt complet anesteziat. Nu simt nimic.

Când ajung, bat cu pumnii în ușă – o dată, de două, de trei ori – și aproape că o disloc cu loviturile. Iar și iar și iar.

Îmi deschide nedumerită, cu părul dat pe spate și cu mâinile ei blânde împletite peste abdomen.

— Alex, spune ea, pe un ton care e și-ntrebare, și afirmație.

Intru și închid ușa după mine.

— Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. E totul în regulă?

Nu pot să-i răspund. N-am cuvinte. Mă lupt să-mi recapăt suflul, iar Ingrid trece din hol în bucătărie. Ascult zgomotul pașilor ei, dar nu pot vorbi pentru că nu pot respira. Mă aplec și mă sprijin cu mâinile transpirate de genunchi, iar când nici asta nu funcționează, mă las pe vine.

— Să-ți aduc niște apă, o aud pe Ingrid spunând și, înainte să apuc să-i spun ceva, aud apa curgând de la robinet; clinchetul cuburilor de gheață căzând într-un pahar; pescărușii de afară, cârâind undeva, în depărtare,

peste sunetul unui camion care trece pe strada pustie, cu roțile care se balansează pe piatra cubică.

Respiră, îmi spun eu. *Respiră.*

— Nu știam că treci pe la mine azi, strigă Ingrid din bucătărie. Aș fi pus ceva la cuptor. Pâine cu banane sau...

Ea continuă să vorbească, dar eu aud nimic, pentru că în minte îmi răsună încă vorbele bibliotecarei – aducătoare de vești și de bârfă deopotrivă: *Acolo stătea Ingrid Daube*, mi-a zis, iar eu am rămas cu gura căscată acolo, în mijlocul vechii librării. *Aceea era casa ei. S-a numit Vaughan până când i-a murit soțul, știi, apoi și-a reluat numele de fată, Daube. Cred că e de origine olandeză numele ăsta, Daube. Desigur, nimeni nu vorbește despre faptul că aceea era casa lui Ingrid. Așa o tragedie s-a întâmplat acolo! Știi despre fetița ei, Genevieve?* Bibliotecara continuase să bată câmpii, dar eu o luasem deja la fugă pentru că îmi dădusem seama că, de fiecare dată când Pearl stătuse în cafenea, la masa de la geam, nu la casa doctorului Giles se uita.

— Nu mi-e foame, atât reușesc să spun.

Mă forțez să mă ridic și pornesc greoi spre bucătărie, pas cu pas, cu o mână proptită pe perete ca să-mi țin echilibrul. Camera se învârte cu mine. Îmi vine să-mi las capul între genunchi ca să-mi irig forțat creierul. Amețesc și abia dacă pot să respir.

Dar Ingrid nu pare să observe.

N-apuc să fac patru pași, că apa de la chiuvetă se oprește și casa devine tăcută; atunci aud pe cineva îngânând un cântec, un cântec trist, un cântec sumbru, unul pe care am mai auzit-o pe Ingrid cântându-l. Acum o zi sau două aș fi zis că nu știu cântecul, dar acum știu: aș recunoaște oriunde cântecul ăla de leagăn.

— Taci, copile, să nu plângi, spun eu, oprindu-mă între bucătărie și hol cu ochii la Ingrid, care stă în fața

mea cu un paharul de apă în mână.

Spun cuvintele, nu le cânt, pentru că îmi tremură vocea și mă străduiesc să maschez ce simt luându-mi o postură cât mai dreaptă, ca o pisică speriată care-și arcuiește spinarea ca să pară mai mare.

— Știi cântecul ăla? mă întreabă Ingrid, cu un zâmbet încântat.

Încuviințez cu un gest timid, oarecum supus – în același timp epuizat, speriat și confuz.

— Îl cântam fetelor mele când erau mici, îmi mărturisește ea, apoi, fără nicio pauză, cântă: *nani, nani, puiul meu*.

Atunci o văd înaintea ochilor pe Pearl, strângând la piept păpușa aia veche, de cârpă, legănându-se ușor înainte și înapoi pe dușumeaua putrezită a casei vechi. A fostei case a lui Ingrid.

Înainte ca ochii ei să trădeze prea mult, Ingrid se întoarce cu spatele la mine și continuă să îngâne cântecelul trist cu care obișnuia să-și adoarmă fetele, legănându-le în brațe. La chiuveta de la bucătărie, se apucă să spele vase, în timp ce eu stau sprijinit de perete ceva mai departe, încă luptându-mă să-mi recapăt suflul, neștiind deloc ce ar trebui să spun sau să fac. Să spun ceva? Să *fac* ceva? Să-i spun lui Ingrid despre tânăra aciuată în fosta ei casă, acum dărăpănată, despre tânăra care a dezgropat un sicriu gol din mormântul lui Genevieve și care cântă același cântec de leagăn ca și Ingrid?

Sau să mă întorc și să plec, prefăcându-mă că nu văd ceea ce e chiar sub ochii mei, felul în care se leagă totul?

Părinții mei m-au dat, așa mi-a zis Pearl când mergeam agale pe stradă, dar acum nu mai sunt așa de sigur.

E miezul zilei, soarele a ajuns în cel mai înalt punct, e acel moment când intră neinvitat prin ferestre. Un

curent de aer rece trece pe lângă casa lui Ingrid, în timp ce Ingrid și cu mine stăm în picioare, în bucătărie. Peste zgomotul apei care curge în chiuveta de la bucătărie aud cum ușa de la intrare se deschide cu un scârțâit, împinsă de greutatea vântului, iar asta face ca pereții casei să scâncească.

— Ușa, Alex, spune Ingrid tresărind; în ochi i se citește groaza. Ai închis ușa de la intrare. Ai încuiat-o, zice ea.

Dar nu știu dacă am încuiat-o sau nu.

Din mâinile ude ale lui Ingrid cade o farfurie striată, care se sparge în mii de bucățele pe podeaua bucătăriei; îi scapă un țipăt.

— Esther, spune ea, holbându-se undeva, peste umărul meu.

Scoate un geamăt și încearcă să iasă din cameră, călcând pe cioburi. Apa continuă să curgă de la robinet, adunând o mie de bule strălucitoare în chiuveta care amenință să dea pe-afară. Bule ca într-o baie cu spumă.

— O, nu, geme Ingrid, cu o mână la gât. Nu, nu, nu.

Mă întorc și, în spatele meu, o văd pe Pearl.

— Alex. Drăguț din partea ta că ai venit, spune ea, dar nu se uită deloc la mine, ci numai la Ingrid.

— Arăți exact ca ea, îngaimă Ingrid, cu o voce așa de îndepărtată de parcă ar fi sub apă, de parcă s-ar îneca în chiuveta de la bucătărie. Arăți exact ca ea. Aproape că am crezut că ești...

Trece pe lângă mine și întinde o mână moale ca să atingă șuvițele ondulate, ombré.

Pearl zâmbește, încântată, ca un copil care tocmai și-a făcut un prieten. Își trece și ea mâna peste părul decolorat și face o reverență ostentativă, așa de adâncă, încât marginea gecii ei pepit îi ajunge la genunchi.

— Mă gândeam eu că o să-ți placă, spune ea, strălucind de bucurie. În fond, ea a fost mereu favorita ta. M-am gândit că poate o să mă placi mai mult dacă îți amintesc de ea.

Apoi se întinde după cuțit.

QUINN

Când ajung la finalul scrisorii, îmi scapă un țipăt. Nu mă pot abține. Iese, pur și simplu. Din instinct îmi acoper iute gura cu palma.

Foaia de hârtie îmi tremură în mâini ca o frunză bătută de vânt. Nu-mi pot opri mâna din tremurat. Încerc să analizez ceea ce tocmai am citit, să mai citesc o dată, dar cuvintele se încețoșează sub ochii mei, până când nu-l mai disting pe *a* de *o* și nu mai pot pronunța sunetele. Literele și cuvintele se topesc și se amestecă, devenind un amalgam. Flutură și fug pe foaia bătută la mașină, râzând de mine: *Nu poți să mă prinzi.*

Sunt, totuși două lucruri pe care le înțeleg din scrisoare: oricine ar fi EV, ea a omorât-o pe Kelsey Bellamy și e foarte posibil să-i fi făcut vreun rău și lui Esther. Se preface că e Esther, umblă prin oraș cu înfățișarea lui Esther, se poartă ca Esther. Cine e? Scrisoarea vorbește despre familie: *Mi-ai luat familia*, așa scrie, dar nu pare ceva ce ar face Esther. Esther nu mi-a vorbit niciodată despre familia ei; dacă n-ar fi imposibil, aș zice că nici n-are familie, că a fost crescută de pitici într-o căsuță de lemn cu acoperiș ascuțit. Esther se închidea în ea când îi puneam întrebări; a trântit la loc capacul cutiei cu

fotografii peste care am dat acolo, la depozit, fotografii de familie, iar când am întrebat-o cine sunt oamenii din poze mi-a zis *Nimeni*.

Dar era clar că nu sunt „nimeni" Iar acum îmi doresc cu disperare să mai văd o dată pozele alea, să am o imagine a familiei lui Esther, pentru că mă întreb dacă persoana care a scris biletul ăsta apare sau nu în fotografii. Trebuie să văd. Îmi trec în revistă amintirile pe care mi le-am stocat în minte, dar nu găsesc nimic. Nu găsesc imaginile alea; drept e că Esther nu mi-a dat ocazia să le văd în ziua de iarnă în care ne-am dus acolo să căutăm bradul de Crăciun. Era frig în ziua aia și din cer cădeau tone de zăpadă. Eram în depozit; deși avea încălzire, pereții și podeaua de beton erau reci. *Cred că e acolo*, a zis Esther, referindu-se la bradul de Crăciun, dar în loc să mă duc unde-mi spusese, am ridicat capacul unei cutii de pantofi, plină de fotografii. Iscodeam, da, dar nu simțeam că iscodesc dacă Esther era de față. Nu mă gândeam că o deranja.

Dar o deranjase.

Iar acum inima îmi bate tot mai repede, camera se încețoșează și se limpezește succesiv în jurul meu, iar canapeaua trandafirie se apropie și se îndepărtează. Dintr-odată, ferestrele sunt așa de aproape încât le pot atinge, pentru ca în clipa următoare să dispară cu totul. Și auzul pare să-mi oscileze, de parcă aș fi sub apă sau aș avea urechile înfundate. Nu aud.

N-aș fi descoperit niciodată că eram moartă deja.

Fraza asta mi se tot învârte prin minte. Ce înseamnă? Mă uit la obiectele împrăștiate pe podea și văd cheile lui Esther, pe toate trei, trei chei de alamă nichelată, puse pe un breloc cu mărgele: cheia de la ușa blocului, cheia de la apartamentul nostru și cheia lacătului de la depozit.

Cheia lacătului de la depozit.

Mă ridic de pe podea, înhaț geanta lui Esther și o rup la fugă cu un singur gând: pozele alea. Trebuie să văd pozele alea.

ALERG PE STRĂZILE DIN CHICAGO, pe lângă magazine și restaurante, o stație de autobuz acoperită, un spațiu mic care pretinde că face față vântului de Chicago, dar nu reușește. Vântul se joacă nestingherit cu paginile unui ziar *Chicago Tribune* uitat pe banca din stația pe lângă care trec în goană, în drum spre unitățile de depozitare de pe *Clark Street*. Locul mi se pare sinistru oricum – multe uși, spații goale, oameni puțini. Chiar foarte puțini, cu excepția introvertitului prost plătit care stă la recepție și care, și el, mi se pare sinistru. Dar nu mă pot lăsa copleșită sau încetinită de asta.

Odată ajunsă acolo, folosesc un card de acces ca să intru în unitatea de depozitare. E acolo un singur angajat, un bărbat care stă în spatele unui geam și tastează la un computer. Nu ridică privirea când intru.

Trec pe lângă șirul de uși maronii flexibile, din lamele, puse una după alta pe un coridor lung și pustiu. Pe jos e un soi de beton șlefuit care nu absoarbe zgomotul pașilor mei grei; alerg pe hol, aproape incapabilă se deosebesc ușile între ele deși am mai fost aici. Îmi storc creierii să-mi amintesc care e depozitul lui Esther. Bag cheia în trei lacăte, unul după altul, dar nu se deschide niciunul. Îmi spun: *am mai fost aici.* Gândește-te, Quinn, gândește-te. Adu-ți aminte. E ușa asta maronie sau e cealaltă? Trebuie să fie vreo sută, o sută de uși maronii cu încuietori identice. O mie! Toate îmi par la fel. Mă întorc în timp; încerc să-mi amintesc singura dată când am fost aici cu Esther. Refac drumul nostru, urmez

indiciile: seria de depozite mai mici, cam cât niște debarale, urmate de cele mai mari, cu ușile ca de garaj; camera de supraveghere de pe perete, în fața căreia Esther și cu mine am dansat atunci. Zâmbesc amintirii – Esther și cu mine, executând un dans irlandez pentru bărbatul de la recepție, râzând și distrându-ne,

Atunci îmi amintesc: depozitul 203, același număr ca adresa casei părintești, acolo unde încă mai locuiesc mama și tata. *Soarta*, îmi aduc aminte că așa a zis Esther, dar eu i-am spus că mai degrabă e o coincidență tâmpită. Cu ochii minții, revăd numerele pe care le-am văzut atunci, în decembrie anul trecut, când stăteam în spatele lui Esther și așteptam ca ea să ruleze ușa flexibilă.

Găsesc depozitul 203.

Bag cheia în lacătul care se deschide imediat. *Presto!* Am reușit.

Ridic ușa grea și, după ce arunc o privire înăuntru, țip. Dar nu e orice fel de țipăt. E un țipăt disperat, ascuțit, ce atrage atenția omului de la recepție care vine în goană, trece de ușa de oțel încuiată și ajunge rapid la depozit, dar nu suficient de rapid cât să mă prindă înainte ca lumea din jurul meu să se întunece și să mă prăbușesc pe podea cu o bufnitură.

Cheile și telefonul mi se împrăștie în toate direcțiile. Mușchii vezicii mele se contractă și urina mi se prelinge pe picioare, udându-mi coapsele. Glezna mi se sucește sub greutatea corpului care apasă pe articulație și oase și atunci țip de durere. Capul mi se izbește de podea, ricoșând de câteva ori ca o minge de pe betonul tare. Nu apuc să reacționez și mă pomenesc întinsă pe jos, la câțiva centimetri de Esther, așa de aproape că aș putea s-o ating.

Încă mai e îmbrăcată în pijama, în pijamaua comodă, din bumbac, pe care o purta atunci când am vorbit

ultima oară, când stătea învăluită în căldura unei pături verzui ca spuma de mare în living-ul nostru și mi-a zis: *Aș fi moartea distracției, Quinn. Du-te fără mine. O să te simți mai bine.* Așa mi-a zis, iar eu m-am dus. M-am dus fără ea și m-am distrat. Dar acum mă-ntreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas. Of, dacă aș fi rămas... Oare aș fi reușit s-o apăr pe Esther de soarta asta?

Privirea mi se plimbă peste cutiile sfâșiate, al căror conținut zace împrăștiat în jurul trupului ei. Albume foto. Jurnale. Albumele ei de copil, pe care mama ei le-a alcătuit cu grijă când Esther era doar o fetiță, fotografii cu Esther bebeluș, Esther copilă, Esther adolescentă. Pozele au fost smulse din învelitorile lor de plastic și rupte în bucățele. Cine ar face așa ceva?

Și mai este Esther însăși, care zace aici, în fața mea, inertă, cu ochii închiși strâns. Puțin mai departe de mâna ei albă ca varul e o fotografie cu două fete, una mai mare și una mai mică, iar pe marginea de sus a imaginii sunt mâzgălite cu un pix negru, subțire aceste cuvinte: *Genevieve și Esther.*

ALEX

Sângele mi se coagulează în vene și nu-mi mai oxigenează corpul. Picioarele îmi amorțesc și încep să simt în ele furnicături. Genunchii mi se înmoaie și amenință să cedeze.

— N-arăți prea bine, Alex, spune ea, ținând în mână cuțitul, un cuțit strălucitor, peste treizeci de centimetri de oțel zdravăn cu marginea super ascuțită.

Un cuțit de bucătărie, scos din setul lui Ingrid. Ne mână, pe mine și pe Ingrid, spre living și ne obligă să ne așezăm. Mi se pare că pașii mei răsună ca focurile de armă într-un poligon de tir, explozii de o sută de decibeli sau mai mult. Un dop sărit din gâtul unei sticle de șampanie. Un boom sonic. Tunet. Sunetul ploii care cade pe capota de oțel a unei mașini, răsunătoare, insistentă și zgomotoasă.

— Nu vrei să faci asta, îi spun eu fetei care stă în mijlocul camerei, cu cuțitul în mână.

Are o anumită siguranță – chiar vrea să facă asta –, dar care e însoțită de un soi de frenezie, de delir. E maniacă. Genevieve e maniacă. Bate din picior. Gamba îi tremură. Ochii îi aleargă în toate direcțiile; mâinile, mâinile cu care ține arma îi tremură. Nu ține cuțitul ăla de

parcă s-ar pregăti să taie o bucată de carne sau de tort, ci ca și cum ar fi gata să străpungă piele, piele de om. Îl ține strâns, așa de strâns încât, prin pielea întinsă, i se văd venele și arterele umflate.

— Tu erai, nu-i așa? spune Ingrid. Te-am văzut la piață. Știu că erai tu.

— Sigur că m-ai văzut. Am vrut să vezi, spune Genevieve.

— Atâția ani... Cum de ți-ai amintit?

— Cum aș fi putut uita? Ești mama mea. O fată nu-și uită niciodată mama.

În ochii lui Ingrid văd o resemnare care-mi spune că știa că, mai devreme sau mai târziu, avea să se ajungă aici. Secretul ei nu putea rămâne secret la infinit.

Piața. Locul unde Ingrid a făcut atacul de panică. Ultimul loc public unde a mers înainte să se încuie în propria acasă. Gură-cască spuneau că, atunci când Ingrid a făcut atacul de panică, a zis: *Pleacă, lasă-mă-n pace, nu mă atinge*. Și mai spuneau că Ingrid a țipat.

— Am intrat după tine, spune Genevieve cu voce șterșă, abia audibilă, plutitoare.

— Arătai altfel atunci. Arătai ca...

— Arătam ca mine, dar acum arăt ca ea. Mă placi mai mult așa, nu? Mereu ai iubit-o mai mult. Dar nu vreau să vorbesc despre Esther. Nu acum. Nu încă.

Și începe să vorbească despre ziua aia, ziua în care a urmărit-o pe Ingrid până la piața din oraș. S-a uitat la Ingrid cum mergea în sus și-n jos printre standuri cu un coș de cumpărături, spune ea, în sus și-n jos, în sus și-n jos. A urmărit-o multă, foarte multă vreme. Povestește cum a scăpat Ingrid coșul din mână când a văzut-o pe ea, pe Genevieve, în celălalt colț al pieței: cum i-a căzut coșul, cum și-a dus mâna la inimă, cum a urlat ca din

gură de șarpe.

— De unde ai știut că sunt eu? întreabă Genevieve.

— O mamă nu-și uită niciodată copilul, îi răspunde Ingrid, solemn.

Genevieve se plimbă prin cameră, cu pași măsurați, în vreme ce Ingrid și cu mine stăm pe canapea. Ea e destul de liniștită; eu deloc. Ingrid e speriată, da, dar e o teamă cuminte, mai degrabă un semn de recunoaștere a înfrângerii. Renunță. Stă încordată, cu spatele drept, cu mâinile în poală. Are părul netezit. Nu-și ia ochii de la Genevieve nici pentru o secundă, aproape că nici nu clipește. Nu plânge, nu-i cere să-i dea drumul, în vreme ce eu aș vrea să fac toate lucrurile astea, dar nu fac nimic. Nu pot. Nu pot să vorbesc.

Acum văd asemănările – forma ochilor, a nasului, lipsa zâmbetului. Seamănă în cele mai mici detalii: buzele subțiri și arcuite, nasurile cârne. Fețele cu unghiuri drepte, ca tăiate în diamant, pomeții lați, bărbiile ascuțite. Culoarea ochilor.

În cele din urmă, Ingrid vorbește, iar vocea îi sună ca o castanietă:

— Trebuie să înțelegi că m-am străduit din răsputeri. Am încercat totul. Totul, repetă ea.

Genevieve continuă să se plimbe. Aș putea să mă reped și s-o trântesc sau s-o imobilizez cumva, dar n-am cum să-mi dau seama unde mi-ar ajunge cuțitul ăla. În plămâni, în rinichi, în burtă.

— Lucrurile erau altfel atunci, continuă Ingrid. Acum, fiecare copil e diagnosticat cu vreo tulburare. Autism, Asperger, ADHD. Dar pe vremea aceea nu era cazul. Pe vremea aceea, copiii răi erau doar copii răi. Iar tu, Genevieve, erai o fetiță rea. Acum te-aș fi dus la un psiholog care ți-ar fi trântit un diagnostic și te-ar fi

pus să iei niște pastile. Dar nu era așa pe vremea aceea, acum peste douăzeci de ani. Era atât de mult de vorbit, Genevieve. Despre lucrurile pe care le făceai, lucrurile pe care nu le făceai. Lucrurile pe care le făceai copiilor de la școală. Lumea vorbea. *Și n-are decât cinci ani*, așa spuneau oamenii, imaginându-și ce-o să faci când o să mai crești și o să devii și mai insensibilă, și mai calculată. Oamenii se temeau să-și imagineze. Și eu mă temeam să-mi imaginez. Și știi ce făceau când tu nu erai cuminte? Ce făceau profesorii, vecinii? Se uitau urât la mine, explică Ingrid.

Din ochi îi scapă o lacrimă care i se prelinge pe obraz. Zăbovește pe bărbia tremurândă, agățându-i-se cu disperare de piele. Mă uit la ea și mă străduiesc să pricep regretul din cuvintele ei, faptul că nu e surprinsă deloc că Genevieve, vie și nevătămată, stă în fața ei în camera asta. A știut tot timpul că trăiește, că trupul pe care se presupunea că l-a adus înapoi de la un hotel nu era al fiicei ei defuncte. I-a lăsat pe orășeni să îngroape un sicriu gol, i-a lăsat să creadă că Genevieve a murit. I-a lăsat să le fie milă de ea.

De fapt, ea a dat-o pe Genevieve, pur și simplu.

Ce fel de mamă îi face asta copilului ei?

Nu e ușor să fii mamă, așa mi-a zis.

— Oricum erai greu de strunit, spune ea, și asta era înainte s-o nasc pe Esther. Amândouă știm ce simțeai pentru Esther, Genevieve. Când te-am văzut ce-i făceai... Era doar un bebeluș. Cum ai putut să-i faci toate lucrurile alea lui Esther? întreabă ea, aproape implorând, apoi vocea i se stinge în neant.

Abur. Aer. Nu mai spune nimic și, preț de-o clipă, camera rămâne tăcută și încremenită.

După o vreme, Ingrid continuă, cu vorbe sacadate ca bătute la mașină, care-mi înșiră toată povestea. Pentru

Ingrid, Genevieve era mai mult decât o bătaie de cap. Mai mult decât o sâcâială. Avea o latură rea, nebună, care se manifesta cu crize de furie. Asta spune Ingrid.

— Îți aduci aminte ce i-ai făcut lui Esther? întreabă Ingrid. Sigur că-ți amintești. Trebuie să-ți aduci aminte.

Apoi i le spune ea pe toate, în caz că totuși le-a uitat. Îi amintește că a-ncercat s-o sufoce pe micuța Esther în pătuț. Dacă norocul n-ar fi mânat-o pe Ingrid la timp spre pătuțul lui Esther, bebelușul ar fi murit sub greutatea pernei care o lăsase fără aer. Asta spune Ingrid, iar cuvintele îi sunt încărcate de mânie. La momentul respectiv s-a străduit să-i găsească scuze, să-și spună că Genevieve nu știa ce face când a pus perna aia peste fața bebelușului adormit și a apăsat, dar că, în sinea ei, își dădea seama că Genevieve știa ce face. Chiar și la frageda vârstă de cinci ani, Genevieve știa că acest gest mic avea să facă bebelușul să dispară. Și exact asta își dorea: ca bebelușul să dispară.

Liniștea se lasă din nou în cameră. Totul e tăcut. Totul, cu excepția plânsului discret al lui Ingrid. Și a ceasului de pe perete, al cărui ticăit însoțește bătăile rapide ale inimii mele, de fiecare dată când brațul secundar se mișcă pe cadran. Dintr-odată, se deschide o ușiță și de acolo iese o pasăre. E un ceas cu cuc care anunță că e ora douăsprezece. E prânzul. Și camera nu mai e tăcută. *Cu-cu. Cu-cu.* De douăsprezece ori. Cafeneaua de peste drum trebuie să fie plină, oamenii vin și pleacă, fără să aibă habar ce se-ntâmplă aici. Singura mea speranță e Priddy. Sper că Priddy îi pune chiar acum la pachet prânzul lui Ingrid: un sandviș cu bacon, salată și roșii, cu un munte de cartofi prăjiți și cu murături drept garnitură.

— Știam că nu te pot păstra. Era periculos și pentru Esther, și pentru mine. Chiar m-am străduit, am făcut

tot ce am putut. Am găsit o agenție de adopții reputată, iar ei ți-au găsit un cămin bun. Genevieve, familia ta adoptivă... erau oameni buni. Puteau să se ocupe de tine mult mai bine decât puteam s-o fac eu.

— Sau poate că nici n-ai încercat, izbucnește Genvieve.

— Am încercat, șoptește Ingrid. Doamne, cât am încercat. Cum ne-ai găsit?

Întinde degetele tremurânde să atingă brățara de perle de la încheietura subțire a lui Genevieve. *Pearl.* Brățara e întinsă la maximum, printre mărgele se vede elasticul care-i intră în piele.

— Încă o mai ai? întreabă Ingrid, apoi îi spune sau poate că îi amintește lui Genevieve: eu ți-am făcut-o. Când erai mică. Încă o mai ai, spune ea, și, de data asta, nu mai e o-ntrebare.

Ingrid i-a făcut brățara aia cu perle lui Genevieve când fata era mică. Genevieve o ignoră. Își smulge mâna din atingerea blândă a lui Ingrid.

— Poate vrei să mă întrebi cum m-a găsit *Esther* pe *mine*? Da, așa-i, cum auzi. Esther m-a găsit pe mine. M-a găsit online. Ea m-a contactat, după care, din senin, a vrut să dispar. A-ncercat să-mi dea bani ca să plec. Poți să crezi una ca asta? Dar, vezi, tu, nu voiam să plec. Voiam să fiu cu familia mea. Cu tine și cu Esther. Și, când Esther a refuzat, m-am gândit că aș putea să fiu doar cu tine. Dacă arăt ca Esther, dacă mă port ca Esther, atunci poate că reușești să mă iubești și pe mine. Mai ales dacă Esther nu mai e.

— Ce i-ai făcut lui Esther? întreabă Ingrid, disperată.

— O să vezi, răspunde Genevieve, ridicând din umeri, apoi o îndeamnă pe Ingrid să-și continue povestea, să spună cum a adus acasă, de la hotel, un sicriu fals,

cum a spus că fetița ei a murit într-un accident tragic, în baie.

— Asta nu schimbă faptul că potențialii tăi părinți adoptivi, Genevieve, noii tăi părinți erau exemplari. Eram acolo, în culise, când v-ați întâlnit prima oară. El, doctor și ea, profesoară. Te-ar fi îngrijit. Am crezut că așa e cel mai bine. Am crezut că te vor îngriji mai bine decât aș putea eu s-o fac vreodată.

— Mi-ai spus că ai un comision de făcut. M-ai lăsat cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam. *Să fii cuminte*, asta mi-ai zis. Apoi ai dispărut.

— Eram acolo, Genevieve. Mă uitam pe fereastră. Am văzut când au venit și, la scurt timp după aceea, te-am văzut plecând. Noua ta mamă te ținea de mână. Te ținea de mână la plecare. Și... și...

Ingrid se bâlbâie, mai încearcă să spună ceva, dar vocea i se stinge înainte să-și termine ideea, apoi se lasă pe pernele canapelei, iar corpul ei, mai-nainte rigid, se relaxează brusc.

— ...și m-am simțit mai ușurată ca oricând. Plecaseși. Se terminase, spune ea.

— Nu s-a terminat niciodată, spune Genevieve, reluându-și plimbarea prin cameră. M-ai părăsit. M-ai dat. Ai ales-o pe Esther în locul meu – asta ai făcut. Nu ți-a păsat decât de Esther. Esther, Esther, Esther. Niciodată de mine.

— Nu credeam că o să ții minte. Erai prea mică să ții minte ce am făcut, mărturisește Ingrid. Am crezut că o să fii fericită.

— N-am fost fericită niciodată, spune Genevieve.

Îmi calculez șansele, mă-ntreb dacă aș putea sau nu s-o dobor pe Genevieve. Mă gândesc la vasele de înge pe care le-ar reteza cuțitul când ar trece prin piele.

elastică, la sângele care ar curge din sistemul vascular și din alte părți ale corpului. Mă gândesc că aș fi norocos dacă mi-ar tăia aorta sau poate artera hepatică, ceva care să aducă moartea rapid, imediat, nu să mi se scurgă încet sângele din ficat, rinichi, plămâni.

Mă gândesc și la noua mea prietenă, Pearl. La acea parte din mine care încă mai vrea să-i atingă părul, s-o țină de mână. Dar nu pot să fac asta. Sigur că nu pot să fac asta, deși, în adâncul sufletului, exact asta vreau să fac. Să-i ating părul, s-o iau de mână, să dispar pe ușă cu Genevieve, ținându-ne de mână și plimbându-ne pe mijlocul străzii.

Ingrid inspiră adânc, încercând să-și stăpânească respirația. Răsuflă sacadat și, uneori, pare că nu poate respira deloc. Din când în când, pe față i se citește groaza. Nu are aer, nu mai poate să respire, dar apoi reușește, iar asta o calmează puțin; poate să respire, asta își spune când își duce o mână tremurândă la piept și își amintește că poate respira.

Ingrid se strâmbă când Genevieve se așază lângă ea și îi pune oțelul rece și tare la gât, apoi îi ridică o mânecă să-i dezvelească venele albăstrui care se văd sub pielea albă a lui Ingrid, parcă gata să fie sfârtecate. Moarte prin exsangvinație. Așa se numește. Înseamnă scurgerea sângelui.

Genevieve se apleacă spre Ingrid și îi șuieră la ureche:

— Nu te mișca. Doar nu vrei să-mi alunece mâna. Te rog, nu-mi spune că o să mă refuzi și tu, așa cum a făcut Esther.

Nu pot să stau și să mă uit fără să fac nimic. Ingrid e un om bun, îmi spun eu, deși în clipa asta mi-e cam greu să mai cred asta.

Sunt speriat de moarte, dar mă străduiesc să-mi

păstrez calmul, să nu mă pierd cu firea:

— Încă n-ai făcut niciun rău nimănui, încerc eu să o conving pe Genevieve, deși n-am de unde să știu dacă e adevărat sau nu.

Poate că la exterior par relativ relaxat, sau atât de relaxat pe cât te-ai aștepta, dar pe dinăuntru cred că n-o să mai fiu niciodată la fel. Ceva s-a schimbat. Și n-are legătură doar cu Genevieve, cu femeia despre care acum patruzeci și opt de ore credeam că e femeia visurilor mele. Are legătură și cu Ingrid. Eu m-am schimbat.

— Ingrid e bine, îi spun eu. Tu și cu mine suntem bine.

Arăt cu degetul spre mine, apoi spre ea. Însă, în sinea mea, nu prea știu dacă sunt bine.

— Încă mai poți să te răzgândești, îi zic. Nici nu cred că o să ai necazuri din pricina asta, având în vedere ce ți-a făcut. În plus – bravez eu, arătând cu degetul spre lama ascuțită din mâna ei – asta nici măcar nu e o armă. E un cuțit. Doar un cuțit. Un cuțit de bucătărie. Înțelegi ce vreau să spun?

Stau în continuare pe canapea lângă Ingrid și continui să vorbesc:

— Poliția e pe drum, mint eu. Mi-am dat seama ce se-ntâmplă înainte să ajung aici. Așa că am chemat poliția.

De undeva se aud sirenele mașinilor de poliție, dar nu vin încoace. N-am chemat poliția. Puteam să sun la poliție de pe drum, când veneam de la bibliotecă, dar n-am făcut-o. Am venit direct aici.

— Cel mai bine ar fi să te predai, îi spun eu, sperând ca tertipul psihologic să funcționeze. Sau ai putea să fugi, adaug. Ai putea să fugi. Dacă pleci acum, n-o să te prindă niciodată. Am eu bani.

Bag mâna în buzunar și întind mâna. Țin în palmă două hârtii de douăzeci. Asta e tot. Dar cred că e mai mult decât are ea. I-ar ajunge să-și ia un bilet de tren ca să plece din oraș. Trag cu ochiul spre fereastră și văd nori de fum gros și negru care învăluie orașul. Incendiu. Ceva a luat foc.

Dar singura reacție a lui Genevieve e să râdă; un râs hidos, de nedescris, care îmi va bântui visele pe vecie. Ochii ei căprui, tulburi, se plimbă de la Ingrid la mine:

— Sau aș putea să vă omor pe amândoi chiar acum, spune ea repede. Trebuie doar să mă grăbesc. S-o fac înainte să vină poliția. Apoi o să-ți iau banii și o să fug, încheie ea, arătând cu bărbia spre banii din mâna mea.

Dau din cap. Genunchii au început să-mi tremure și descopăr că mi-e greu să mă ridic. Dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Acum trebuie să mă concentrez la ce am de făcut în clipa asta:

— Sau ai putea să faci asta, așa e, îi dau eu dreptate.

Dar nu vorbesc serios. Normal că nu vorbesc serios. E o stratagemă, o manevră. Construiesc o cale de comunicare cu Genevieve, încerc să-i câștig încrederea. Vorbirea mi-e rară și calmă și sper ca Genevieve să mă imite. Sper ca vorbele lui Genevieve – sau, mai important, gesturile și comportamentul ei – să fie calme ca ale mele.

— Ai tot dreptul să fii furioasă, Genevieve.

— Exact, spune Genevieve, apropiindu-se și mai mult de Ingrid, cu cuțitul în mână, privind fix în ochii mamei ei. Sunt furioasă, spune ea.

Resemnarea din ochii lui Ingird mă sperie cel mai tare, faptul că ar putea să renunțe chiar acum. S-o lase pe Genevieve să-i ia viața. Ingrid pare obosită, extenuată, epuizată. E prăbușită, flască, iar zâmbetul înțepenit pe care-l afișează de obicei lipsește. Nu mai are energia

sau dorința de a zâmbi fals. Își trece o mână prin păr, ridicându-l, și, pe parcursul a zece sau douăzeci sau treizeci de minute, începe să îmbătrânească brusc, câte zece ani odată. Ingrid face șaizeci, apoi șaptezeci, apoi optzeci de ani sub ochii mei. Capătă înfățișarea unei bătrâne decrepite.

— Oricum nu contează; sirenele alea nu vin încoace, spune Genevieve, urmărindu-mi privirea spre geam, către perdeaua groasă de fum.

Incendiul. Acum sunt și flăcări, pe care mi le imaginez ca niște șerpi portocalii și roșii ce se ridică spre cer la vreun kilometru de aici. Dar, de unde stau eu, se vede doar fumul.

— S-ar părea că cineva a lăsat radiatorul aprins în casa aia veche, părăsită.

Râde. A dat foc coșmeliei odată pentru totdeauna.

— Unde e Esther? întreabă Ingrid într-o șoaptă disperată.

Genevieve râde iar:

— Esther e moartă.

Esther. E. Moartă.

— Nu, spune Ingrid. N-ai face asta. N-ai făcut asta.

— A, ba am făcut-o, spune Genevieve, zâmbind cu cruzime.

Asta e clipa în care lucrurile o iau razna, iar speranța de a fi salvați dispare. Ingrid începe să scâncească și să țipe încontinuu: „Copilul meu! Copilul meu!", în vreme ce Genevieve urlă că și ea a fost cândva copilul lui Ingrid. Și ea era copilul lui Ingrid. Dar Ingrid a părăsit-o și, când reia povestea acestei trădări pentru a doua, a treia și a patra oară, Genevieve își pierde orice urmă de rațiune și se înfurie și mai tare. Mă străduiesc să-i distrag atenția, s-o fac să se concentreze la alte lucruri. La banii din mâna

mea, la faptul că Genevieve încă nu ne-a rănit pe niciunul dintre noi, la faptul că încă ar mai putea să fugă. Sunt chestii de bază din manualul de *Negociere în caz de luare de ostatici*: s-o las pe Genevieve să spună ce-are pe suflet, dar s-o și țin calmă. Să n-o las să se enerveze. Enervarea duce doar la pierderea controlului, la o izbucnire sau la un soi de catalizator, factorul incitator care s-o facă să înfigă cuțitul ăla în burta lui Ingrid sau a mea, într-o clipă de furie și nesăbuință.

Dar Ingrid nu folosește tactici de negociere. Ea acționează din disperarea care a cuprins-o când a aflat că Esther e moartă. Esther urlă: „mi-ai omorât copilul", niște cuvinte tare prost alese, care o scot din minți pe Genevieve.

Mă străduiesc din răsputeri să dezamorsez situația:

— Spune-mi ce pot să fac pentru tine, Genevieve. Ai nevoie de ceva? De ceva care te-ar putea ajuta să fugi?

Pun întrebarea pe un ton mai ridicat decât al lor, dar tot îmi pierd nițel cumpătul când văd că totul se duce de râpă sub ochii mei. Îi spun lui Genevieve că am un prieten pilot, un tip care are un mic avion privat, și care ar putea-o ajuta să fugă. Că e un aeroport mic, regional în Benton Harbor, la mai puțin de cinci kilometri de aici. Că pot să dau un telefon.

Genevieve se uită la mine și spune printre dinți:

— Minți, Alex. Minți. Tu n-ai prieteni.

Mi se taie răsuflarea și mă gândesc că o lovitură de cuțit ar fi durut mai puțin.

Tu erai prietena mea, asta i-aș zice. *Credeam că tu ești prietena mea.* Dar cuvintele alea n-o să ajute la nimic. Trebuie să-mi păstrez rațiunea și să uit că, în toată povestea asta, și eu am fost rănit. Nu despre mine e vorba. Ci despre Ingrid, Genevieve și Esther. E povestea lor, nu a mea.

— Genevieve, spun eu, încercând să-i captez atenția, așa cum aș încerca să prind o minge.

Preț de-o fracțiune de secundă, mi se pare că văd cu coada ochiului o siluetă la geam, o pereche de ochi care se uită la mine. Piele albă ca varul, părul vopsit în roșu strident, o țigară mentolată înfiptă între buzele subțiri și crăpate, fumul care se ridică în aerul de toamnă. E Roșu.

Dar dispare la fel de repede.

— Genevieve, repet eu, încercând să acopăr vaietele disperate ale lui Ingrid, care fac mai mult rău decât bine. Genevieve. Ascultă-mă, Genevieve, o să te ajut să ieși de aici. Unde vrei să mergi? Te duc eu oriunde ai vrea. Pot să te duc. Pot să te duc, mai zic o dată, ceva mai încet.

Dar nimeni nu mai ascultă ce spun eu. Cu toții suntem atenți la Genevieve. Genevieve, care ne povestește despre noaptea când a escaladat un bloc din nordul orașului Chicago și a intrat prin efracție pe fereastra unui dormitor. Fereastra era închisă, dar ea a intrat cu o șurubelniță și cu niște vaselină. A intrat pe geam în camera unde, în pat, dormea dusă sora ei mai mică, Esther. Nu era prima oară când o vedea, firește. Se mai întâlniseră pentru o tentativă de reunificare ce eșuase lamentabil când Genevieve amenințase că o dă de gol pe Ingrid. Din clipa aia, Esther n-a mai vrut să aibă de-a face cu ea. Voia ca Genevieve să plece. Dar Genevieve nu voia să plece. Voia ca ele să fie o familie.

— Esther, scuipă Genevieve. Esther, repetă ea, scârbită. Esther a refuzat. N-a vrut s-o facă, a spus că nu poate să-ți facă *ție* una ca asta, spune ea, uitându-se în ochii plini de disperare ai lui Ingrid. A zis că ai avea probleme dacă lumea ar afla că eu n-am murit de fapt. Ce-ar zice lumea dacă ar afla? Așa m-a întrebat Esther. Crezi că-mi pasă ce crede lumea? Așa că...

Ridică mâinile de parcă ar recunoaște că a fost neatentă, neglijentă, că a făcut o greșeală minoră – că a uitat o cutie de lapte pe tejgheaua magazinului sau că a lăsat o lumânare nesupravegheată prea mult timp.

— ...așa că am omorât-o.

Își trece lama cuțitului pe propriul gât – aproape, dar nu suficient de aproape cât să taie pielea sau măcar s-o zgârie.

— Așa am omorât-o. Asta am făcut.

Apoi, preț de cinci secunde lungi, camera devine tăcută și neclintită.

Cinci, patru, trei, doi, unu.

Bang.

Ingrid se mișcă prima, sare de pe canapea ca un fundaș, direct pe Genevieve, dar niciuna nu cade. Niciuna nu cade, dar Genevieve tot nu dă drumul cuțitului. Mă uit și sper ca asta să se întâmple, totuși, și încă repede; dar nu. Se bat pe cuțit, două femei prinse într-o îmbrățișare stângace, luptându-se pentru armă. Când văd că nu se-ntâmplă ce speram, că nu cade cuțitul, realizez că trebuie să mă mișc repede, că trebuie să fac ceva, și că trebuie s-o fac rapid. *Salveaz-o pe Ingrid!* îmi strigă o voce la ureche. *Salveaz-o pe Ingrid!* Sunt dureros de conștient că Ingrid e pe cale să piardă lupta. Nu pot să stau degeaba și s-o văd cum moare. Ingrid e un om bun; chiar e. Le las să se mai lupte o secundă, apoi mă alătur bătăliei – trei trupuri lipite, cu un cuțit prins undeva între ele.

În mod inevitabil, cineva o să fie rănit.

E clar că asta o să se-ntâmple.

Și, atunci când cuțitul alunecă prin pielea mea cu ușurința cu care un picior intră într-o pereche de șosete sau într-un pantof, atunci îl aud: sunetul sublim al sirenelor de poliție care urlă pe străzile orașului, venind

să mă salveze.

Când sângele începe să curgă din tăietură, o simt: o durere cumplită care mă imobilizează. Nu mă pot mișca, deși în jurul meu totul începe să se estompeze, mă simt privit cu ochi mari, uluiți, sunt guri căscate, degete care arată spre mine. Sub ochii mei, Ingrid și Genevieve încep să se estompeze. Cuțitul rămâne în mine, ițindu-mi-se din abdomen și, când îl văd, încep să zâmbesc încet. După toată nebunia, eu sunt cel care reușește să plece cu cuțitul.

Sunt învingător, o dată-n viață. Am câștigat.

În jurul meu, camera începe să se umfle și să se dezumfle ca lacul la flux. Asta văd: lacul, Lacul Michigan, ancora mea. Piatra de hotar a existenței mele, constanta mea.

Se spune că toată viața îți trece pe dinaintea ochilor în ultimele minute de dinainte de a muri.

Asta văd eu.

Camera din jurul meu se face albastră și vălurită, de la pereți până la dușumeaua de lemn, spre mine vine un val mai măricel și picioarele mi se afundă în nisip. Atunci mă scufund în apă, iar apa albastră a lacului amenință să mă înece sau poate să mă ducă acasă. Acasă. Lacul Michigan e acasă pentru mine.

Până să mă dezmeticesc, am iarăși trei ani, merg de-a bușilea pe plajă pentru prima oară și adun pietricele într-o găletușă de plastic. Geode, agate și cuarț. Pietre, numai pietre care-mi îngreunează tot mai mult găletușa. Mama e acolo, stă pe plajă, în locul unde apa întâlnește nisipul, cu picioarele în valurile mici ale lacului. Nisipul i se lipește de laba piciorului, de gambe, de mâini. Poartă niște jeanși transformați în pantaloni scurți și un tricou vechi care a fost al tatei. Pantalonii și i-a făcut singură,

a tăiat o pereche de jeanși undeva la jumătatea distanței dintre talie și genunchi, în așa fel încât marginile să le fie zdrențuite. Din tivul deșirat ies ațe albe care atârnă de-a lungul picioarelor ei uscative.

Din tot ce poți găsi pe plajă, ei îi place sticla; așa că, atunci când dau de ea, o iau cu degete neînfricate și alerg la mama, cu cioburi mici de sticlă de pe plajă strânse în palma plină de nisip, unele bleu, altele verde spălăcit. Mama îmi zâmbește, dar o face cumva timid, ceea ce înseamnă că nu-i e lesne să zâmbească. Totuși, îmi dăruiește un zâmbet forțat care îmi arată că măcar se străduiește. Îmi atinge mâna ezitant când ia găletușa. Mă invită să mă așez lângă ea și ne apucăm să sortăm împreună pietrele, întâi după formă, apoi după culoare. Și mama are o pietricică pentru mine, una mică, bej, plată, pe care mi-o pune în palma murdară și-mi spune: *Ține-o bine; să n-o pierzi*. E o mărgică indiană, îmi spune. Un crinoid. Sunt mult prea mic pentru cuvinte de-astea, și totuși, ele sunt cele care își croiesc drum spre inima mea ca rădăcinile întortocheate ale unui copac, ancorându-mă de pământ, hrănindu-mi sufletul.

O țin bine; n-o pierd.

Dintr-odată, am opt ani. Am opt ani și sunt trist și singur și inadecvat, un băiat prea înalt, cu o siluetă deșirată. Stau singur pe plajă și lovesc nisipul cu picioarele goale, în vreme ce ochii mei caută crinoide prin nisip. Mă uit cum granulele de nisip se ridică și cad, împrăștiindu-se în aer ca puful de păpădie. Iar și iar și iar. Se ridică și cad, se ridică și cad. Îmi sap o gaură în pământ cu o lopățică veche pe care a pierdut-o vreun copil. Mă gândesc că s-ar putea să vreau să mă îngrop acolo. Să mă îngrop acolo și să nu mai ies niciodată. N-o vreau decât pe mama, dar mama mea nu e aici. Mă holbez la locul ăla

unde apa întâlnește nisipul, unde valurile vin să se zdrobească de țărm. O fac ca să fiu sigur, dar evident că ea nu e acolo. Nu e nicăieri.

Dar sunt aici alte mame, alte mame la care mă uit pe rând și-mi doresc ca fiecare dintre ele să fie a mea.

Apoi e noapte și lumea din jurul meu e aproape neagră. Am doisprezece ani și mă uit printr-un telescop, cu Leigh Forney lângă mine. Nu mă atinge, dar, cu toate astea, nu știu cum, îi simt pielea, suav, foarte suav, senzația nebuloasă a atingerii de piele pe piele. N-am mai simțit asta niciodată. E ceva diferit; e ceva nou. Și nu e rău deloc. Îmi place cum mă simt – stau în picioare pe malul lacului, mă uit la cer, ascult valurile, îmi reamintesc să respir. E o noapte întipărită în memorie, ale cărei detalii sunt puse bine undeva, în siguranță, ca să le scot de acolo la nevoie. Salopeta lui Leigh, o chestie cu mov și gri, pantaloni scurți și un tricou, unite de șnurul din talie. Picioarele ei desculțe. O pereche de sandale care-i atârnă asimetric într-o mână, agățate doar pe un deget. Pe cap are o bentiță. În ochi: încântare și teamă, ca mine. Noaptea e întunecată, cu excepția stelelor. Luna e încețoșată și vagă. Iar Leigh îmi spune, pe tonul ăla jucăuș și pur în același timp „Pun pariu că ajung înaintea ta la carusel" și, brusc, ne pomenim alergând, picioarele ni se afundă în nisip, apoi traversăm parcarea, sărim gărdulețul portocaliu și ajungem la caruselul adormit, și mă urc pe șarpele de mare, iar caruselul se trezește la viață și începe să se învârtă, iar lumea din jurul meu se estompează.

Încăperea devine mai întunecată, plafonul e luminat precum cerul nopții, iar zâmbetul temător al mamei mele răsare pe rigips ca o constelație. Am cinci ani și toată lumea din jurul meu e neagră. E tot noapte și eu dorm în

patul meu de copil mare, insensibil la atingerea nesigură a unei mâini care îmi mângâie părul prin întuneric, surd la cuvintele dureroase pe care mama mi le șoptește la ureche înainte să plece. *Meriți mult mai mult decât pe mine.*

Dar le aud acum, cuvinte care mi se strecoară în memorie pe măsură ce linia dintre viața asta și următoarea se estompează și se șterge.

Și cad.

QUINN

Stăm la colțul străzii. În jurul nostru roiesc bărbați și femei în uniformă: polițiști, paramedici, detectivi. Se mișcă rapid, între punctele de lucru și cele de adunare: mașinile lor, interiorul unei clădiri cu un singur nivel care joacă rolul unui centru de comandă unde stă detectivul Robert Davies și le spune celorlalți ce au de făcut. În jurul centrului de depozitare este un cordon galben pe care scrie *Nu treceți, Poliția*. Eu stau în picioare, înfășurată într-o pătură din lână groasă și aspră și mă uit la cel puțin o duzină de bărbați și femei în uniformă, care trec de linia aia. Îi văd cum intră și, mai târziu, îi văd ieșind cu o targă pe care cară o siluetă prinsă cu benzi elastice și acoperită cu o pătură.

Esther.

Seara se lasă rapid. Mașinile de pe străzi se înmulțesc ca ciupercile, de la aglomerația diurnă obișnuită, la mersul bară la bară, tipic orei de vârf în Chicago, agravată de balamucul de pe marginea străzii: polițiștii, paramedicii, detectivii; cei din mașini se opresc să se uite la ei, îngreunând și mai mult traficul. Șoferii se holbează la mine, rămasă în picioare, sub pătura de lână aspră, cu o pungă de gheață la cap. Se holbează când Esther este scoasă din

centrul de depozitare. Se holbează la o echipă de filmare cu microfoane și camere, bărbați și femei obligați să rămână dincolo de cordonul poliției, ca să nu ajungă la detectivi, la angajatul centrului – înfășurat, și el, într-o pătură de lână aspră – sau la mine.

Se aud claxoane.

În Chicago, în noiembrie, se înserează înainte de ora cinci. Soarele apune în vest, în suburbii, undeva deasupra casei cu etaj a mamei și a tatei, luând cu el razele și lăsând în urmă urme vagi de lumină pe un cer ca de cobalt. Lângă mine e Ben, cu brațul pe umărul meu, deși abia dacă-i simt atingerea. Nu știu cum a ajuns aici; nu-mi amintesc să-l fi sunat. Dar poate că am făcut-o.

Nu prea pot să fac altceva decât să mă holbez la Esther, întinsă pe targă, cum încearcă să se ridice în fund dar n-are putere. Paramedicul îi pune o mână fermă, dar blândă pe umăr și îi spune să nu se miște.

— Stai liniștită, îi spune. Relaxează-te.

Ușor de zis, greu de făcut.

Esther a fost ținută prizonieră în depozitul ăsta cinci zile întregi. Timp de cinci zile n-a primit mâncare, iar cu apa i s-a dat pe la nas o singură dată, când cea care a răpit-o a trecut pe acolo.

— A fost aici. Genevieve, îmi spune Esther.

Nu știu dacă nu cumva e doar un vis, o iluzie, un renghi pe care i-l joacă lui Esther propria minte.

— Mi-a dat apă, continuă ea. Apă călduță, ca să mă tortureze, să amâne ceea ce ar fi trebuit să fie o moarte sigură.

Esther a zăcut acolo, pe podeaua de beton zile în șir, înghețată, singură și îngrozită. Asta mi-a zis cât am stat și eu acolo, pe podea, lângă ea, așteptând să vină paramedicii, învelind-o cu trupul meu ca s-o încălzesc. Habar

n-avea ce zi e sau cât e ceasul. Era murdară de propriile excremente și avea căluș, ca să nu poată țipa sau striga după ajutor. Angajatul depozitului nu prea avea ce face, dar a sunat la Urgențe și a dat căldura mai tare, ca temperatura din clădire să crească, iar ea să nu mai aibă palpitații. Dar n-a crescut. Nu suficient de repede. Am învelit-o pe Esther cu puloverele și jachetele noastre, cu tot ce am găsit, ca s-o încălzim. Bărbatul i-a dat să bea apă, câte puțin, punându-i sticla la buze, dar a avertizat-o că dacă bea prea mult o să i se facă rău. Eu nu mă pricep, așa că dacă ar fi fost după mine aș fi lăsat-o s-o bea pe toată.

Apoi au venit paramedicii și poliția, iar angajatul centrului și cu mine am ieșit.

Acolo, la colț, Ben mă cuprinde mai strâns și mă trage mai aproape. Tremur de frig și de frică. Ben îmi atrage atenția că tremur când mă lipesc de el și mă rog să nu mai bată vântul.

— Tremuri toată, îmi zice el.

Părul mi se învolburează în jurul capului, iar temperaturile tot mai scăzute fac să-mi înghețe oasele. Pentru astă seară e anunțată ninsoare, primii fulgi din sezon. Nu se va depune, dar va ninge. Mă gândesc la caloriferul din micul nostru apartament, al meu și al lui Esther, și mă-ntreb dacă va reuși să încălzească spațiul. Mă gândesc la apartament, la toate lucrurile noastre din el. Mă las pe vine, cu capul pe genunchi, și încep să plâng. Plâng în tăcere. O lacrimă sau două îmi scapă pe obraji. Nu cred că Ben a văzut. Nu vreau să mă duc acasă în noaptea asta; în noaptea asta vreau să stau cu Esther.

— Întreabă de tine, spune o voce.

Mă întorc și-l văd pe detectivul Robert Davies.

— De mine?

Sunt oarecum surprinsă, iar privirea mea o urmează

pe a lui spre locul unde Esther, cu tot cu targa ei, e băgată într-o ambulanță cu o ușă deschisă larg. Un paramedic se ocupă de ea, o hidratează. În curând va fi transportată la spital ca să fie examinată în amănunt; acolo va rămâne peste noapte.

Trec de cordonul poliției și mă apropii de ușa ambulanței.

— Cum e? îl întreb pe paramedicul care, cu stetoscopul lipit de pieptul ei, ascultă și-mi spune că o să-și revină.

Nu văd nicio rană, nicio tăietură și nici sânge, dar îmi închipui că totul e praf pe dinăuntru.

— N-am fost o colegă de apartament prea bună, mărturisesc eu, privind-o pieziș.

Figura obosită a lui Esther devine nedumerită. În clipa asta îmi pare așa de mică, de subnutrită și speriată. Delicată într-un fel în care nu credeam că poate fi. Ochii îi par obosiți, părul – unsuros și infect – îi cade prea jos, pe umerii osoși. Are nevoie de o tunsoare. Întind mâna și o mângâi pe păr; acum mi se pare de necrezut că în urmă cu doar douăzeci și patru de ore eram sigură că mă urmărește, că încearcă să-mi ia viața. Acum văd realitatea: nu Esther a mea, nu. Nu. Esther nu mi-ar face niciun rău. Abia acum știu că e adevărat.

— Cum adică? șoptește ea.

Își duce o mână la gât; o doare.

— Ești o colegă de apartament bună, Quinn. Chiar ești. M-ai găsit. M-ai salvat, răsuflă ea, iar când spune *salvat* o apucă tusea.

— Nu trebuie să vorbim chiar acum, îi spun eu. Ar trebui să te odihnești.

Când dau să plec de lângă ea, mă apucă de mână:

— Nu pleca.

Atunci inspir adânc și recunosc toate lucrurile pe care le-am făcut, cum i-am întors camera pe dos nu o dată, ci de două, ba chiar de trei ori, cum am găsit lucruri pe care știu că n-ar fi vrut să le văd niciodată. Nu e nevoie să-i spun ce am găsit; știe. Dă din cap aprobator, iar eu rostesc un nume: Jane Girard. Noul nume al lui Esther. Mai mărturisesc că a sunat-o o femeie pe nume Meg, o femeie care răspundea la anunțul ei din *The Reader*, o femeie care voia să fie colega ei de apartament în locul meu. Încerc să nu mă arăt rănită; Esther a trecut prin destule. Totuși, mă doare să-i spun asta, să recunosc că știu că a vrut să mă înlocuiască.

— Of, Quinn, spune ea, și mă strânge de mână cu ultimele puteri. Colega de apartament era pentru tine.

Cuvintele astea mă năucesc de tot.

— *Eu* aveam de gând să plec, spune ea.

Apoi îmi explică. Atunci când era mică, avea un an sau pe acolo, sora ei s-a înecat. A murit. Esther nu știa nimic despre sora ei, deși văzuse fotografii și auzise și o poveste care îi tot fusese repetată de-a lungul anilor: erau într-o cameră de hotel, Esther, mama ei și sora, Genevieve, și când Genevieve a rămas singură în baie un minut sau două, s-a scufundat sub apă și a murit. Motivul pentru care rămăsese singură? Esther. Asta e povestea care i-a fost spusă, deși mama ei încheia mereu cu adăugirea: *Nu e vina ta, Esther. Erai doar un bebeluș. N-aveai de unde să știi.*

Cu toate astea, Esther a crescut convinsă că era vina ei. Și cu sentimentul că îi lipsește o părticică din ea. Din cauza ei, îi murise sora. Durerea era prea mare; a căutat ajutor, a mers la un psiholog din oraș, cel a cărui carte de vizită am găsit-o: Thomas Nutting. I-a fost de ajutor, dar nu de-ajuns. Iar durerea venea și pleca, apăsând-o pe Esther. Nu putea să respire. Până în ziua în care mama ei

a recunoscut că Genevieve nu murise.

— M-a mințit, spune Esther. A mințit pe toată lumea. N-aveam cum s-o iert vreodată pentru ce a făcut.

Iar Esther, care se implică total, indiferent ce face, s-a hotărât s-o găsească pe Genevieve și a găsit-o. Îmi spune că a găsit-o acum un an și jumătate. A localizat-o pe un site de adopții și au aranjat să se întâlnească. Esther își imagina că avea să fie o fericită reuniune de familie. Era încântată.

În schimb, reuniunea a fost plină de șantaj și amenințări. Genevieve avea de gând s-o dea în vileag pe mama lor pentru ceea ce făcuse: adopția, mușamalizarea, abandonul. A început s-o urmărească, s-o sune încontinuu, deși Esther și-a schimbat numărul de două ori. Genevieve o găsea mereu. A apărut la ușa apartamentului; i-a trimis scrisori. Dar Esther nu era de acord; nu voia să participe la demascarea mamei lor, indiferent cât de supărată era. Genevieve spunea că își dorea ca ele să fie o familie mică și fericită, dar Esther știa că e imposibil. Așa că Esther a plănuit să dispară. Și-a schimbat numele; și-a făcut pașaport. Voia să plece și să o ia de la capăt în altă parte, fără mama ei și fără Genevieve.

— Nu puteam să te părăsesc, pur și simplu, îmi spune. Nu voiam să te las singură. Colega de apartament era pentru tine.

Esther făcea interviuri cu potențiale colege de apartament ca s-o găsească pe cea perfectă pentru mine.

Voia să se asigure că sunt bine înainte să plece. Asta, într-adevăr, pare ceva ce ar face Esther.

— Dar Genevieve a început să trimită scrisori.

La început erau inofensive, spune ea, dar mereu stranii. Pe cele mai multe le-a aruncat, necrezând că Genevieve o să-și ducă amenințările la îndeplinire.

Genevieve era razna, asta știa, dar era sigură că e doar sâcâitoare. Inofensivă. Până când a venit scrisoarea în care recunoștea că a omorât-o pe Kelsey.

— Kelsey, spune ea și începe să plângă.

Credea că Kelsey a murit din vina ei. Prin asociere. Kelsey nu făcuse niciun rău.

— Atunci mi-am dat seama că trebuie să merg la poliție. Lucrurile ajunseseră prea departe.

Și îmi mărturisește că, poate, mama ei avusese dreptate. Poate că avusese dreptate să scape de Genevieve.

Sâmbătă seara, în seara în care a venit ultima scrisoare, i-a cerut doamnei Budny să schimbe încuietorile de la apartament pentru ca Genevieve să nu intre iar și să-mi facă și mie ceva rău. Esther încerca să mă protejeze. L-a sunat pe detectivul Davies și i-a spus că trebuie să se întâlnească; voia să-i arate ceva. Scrisoarea.

În clipa aia, totul capătă sens.

În noaptea aia, imediat ce Esther a încuiat ușa și s-a băgat în pat, Genevieve a sunat încontinuu la interfon și, când Esther a refuzat să-i răspundă, a apărut la fereastra dormitorului și a luat-o cu ea.

Când o târa pe Esther pe scara de incendiu, i-a spus că dacă nu merge cu ea, o să-mi facă și mie ceva rău. Avea cu ea și o poză, ca dovadă: o poză cu mine, care mergeam pe stradă îmbrăcată în puloverul meu mov, cea pe care Genevieve a băgat-o în tocătorul de hârtii înainte să plece. Mă urmărise. Esther încerca să mă protejeze.

Esther habar n-avea încotro mergeau, dar știa că Genevieve încerca să se dea drept Esther.

— Încerca să fie... eu, spune ea, în speranța că mama noastră avea s-o iubească mai mult. *Mereu ai fost preferata ei*, așa-mi spunea, dar de unde să știu? Eram un bebeluș când a plecat, plânge Esther.

Timp de cinci zile și cinci nopți, Esther a zăcut pe podeaua aia de beton și a respirat pe nas din cauza călușului care nu lăsa aerul să treacă. *Nu putem fi două la fel, nu?*, a zis Genevieve înainte s-o încuie în depozit. *Ar fi aiurea.* Așa că Genevieve a scăpat de Esther pentru ca ea să poată fi Esther. EV. Esther Vaughan.

Chiar atunci, detectivul Robert Davies apare cu telefonul lui Esther în mână. Cel pe care l-a confiscat mai devreme ca să-l analizeze tehnicienii lui.

— E pentru tine, îi spune el cu un zâmbet înghețat, și o întreabă dacă se simte în stare să răspundă la telefon.

Esther dă slab din cap și, uitându-se la mine, mă întreabă dacă pot să-i țin eu telefonul.

— Sunt obosită, spune ea, deși e evident. Sunt așa de obosită...

— Sigur că da, spun eu, și mă apropii ca să-i țin telefonul la ureche.

Stau suficient de aproape cât să aud fiecare cuvințel. E mama ei, mama lui Esther, cea de care s-a înstrăinat în tot acest timp.

Esther oftează ușurată când aude vocea mamei ei, apoi începe să plângă.

— Credeam că te-am pierdut, spune ea.

Mama lui Esther, plângând și ea, spune același lucru:

— Și eu credeam că te-am pierdut.

Se cer scuze; se fac promisiuni. Se șterge totul cu buretele. Un nou început.

Nu trag cu urechea, nu chiar, dar stând așa de aproape, aflu câte ceva. După ce Genevieve a încuiat-o pe Esther în depozit, s-a dus s-o caute pe mama lor. Mama lui Esther și a lui Ganevieve. A amenințat-o; i-a zis că Esther e moartă. A salvat-o un băiat din cartier, dându-și viața pentru a ei.

— Alex Gallo, spune femeia. Ți-l amintești?

Esther scutură din cap; nu și-l amintește.

— E un erou. Dacă n-ar fi fost el, eu aș fi moartă acum, conchide mama lui Esther.

Urmează o pauză scurtă, plină de hohote de durere, apoi mama lui Esther spune:

— Genevieve n-o să ne mai deranjeze niciodată.

Înțeleg că Genevieve își va petrece restul zilelor după gratii, pentru crimă.

— Trebuie s-o ducem la spital, spune paramedicul, iar eu dau din cap că da.

Iau telefonul de la urechea lui Esther și îi spun femeii de la celălalt capăt că Esther o s-o sune înapoi imediat ce va putea. Îi promit lui Esther că o să fiu acolo; o s-o urmez. Nu trebuie să treacă singură prin asta. Sunt aici.

Mă-ntorc la Ben exact când începe să-i sune telefonul. E Priya. Își scoate telefonul din buzunar, se scuză și se retrage într-un loc liniștit unde să poată vorbi. Ben va pleca în curând și, când poliția o să-mi dea voie, o să plec și eu. La spital, ca să stau cu Esther.

Mă uit la Ben cum vorbește cu Priya și mă simt mai singură ca oricând, deși sunt înconjurată de toți oamenii ăștia. Când Ben se întoarce, îi spun:

— Nu trebuie să stai cu mine. Sunt sigură că Priya te așteaptă, completez, arătând spre telefonul din mâna lui.

El încuviințează cu un gest moale. Da, Priya chiar îl așteaptă.

— Mda. Mda, ar trebui să plec, se hotărăște Ben.

Priya a pregătit cina, îmi spune. Îl așteaptă. Dar eu nu vreau ca el să plece. Vreau să rămână. *Rămâi*, îl implor în gând.

Dar Ben nu rămâne.

Mă îmbrățișează o ultimă dată, strâns, așa de strâns de

parcă ar vrea să mă înghită, genul de îmbrățișare care mă încălzește cu totul. Apoi se îndepărtează câțiva centimetri și îmi spune atât:

— La revedere.

Mă holbez la ochii lui minunați, la barba de după-amiază care îi umbrește acum maxilarul, la zâmbetul fermecător.

Dar mă întreb: e mai degrabă un *La revedere, iubirea mea* sau un *Ne mai vedem noi, soro*?

Timpul va decide, presupun; îi spun și eu *la revedere* și mă uit după el cum pleacă spre strada perpendiculară.

Dar, dintr-odată, se întoarce și chiar acolo – la colțul străzii, înconjurați de bărbați și femei în uniformă, de traficul nebun al după-amiezii, de echipe de filmare cu camerele pornite pentru știrile de seară – ne sărutăm pentru prima oară.

Sau poate a doua.

MULȚUMIRI

Mulțumesc minunatei echipe editoriale a Erikăi Imranyi și Natalie Hallak, a căror dedicație și înțelepciune a ajutat acest roman să strălucească, și agentei mele, Rachael Dillon Fried, al cărei sprijin emoțional constant și ale cărei încurajări m-au făcut să continui.

Mulțumesc echipelor de la Harlequin Books și HarperCollins pentru că au ajutat ca romanul meu să vadă lumina zilei, cu mulțumiri speciale lui Emer Flounders pentru publicitatea nemaipomenită, și oamenilor minunați de la Sanford Greenburger Associates.

Le mulțumesc mult familiilor Kubica, Kyrychenko, Shemanek și Kahlenberg și dragilor noștri prieteni pentru tot sprijinul: pentru că ați ajutat și ați avut grijă de familia mea când eu nu puteam fi acolo; pentru că sunteți acele fețe vesele și zâmbitoare de la sesiunile mele de autografe; pentru că veniți cu mașina sute de kilometri ca să mă auziți spunând aceleași și aceleași lucruri; pentru că aduceți sticle de vin când am cea mai mare nevoie de ele; și pentru că mă suportați așa, uitucă și mereu pe fugă. Nu vă pot mulțumi îndeajuns pentru iubirea, sprijinul și răbdarea voastră.

În fine, îi mulțumesc soțului meu, Pete, și copiilor, Quinn și Alex, care mă inspiră în fiecare zi. N-aș fi reușit fără voi.

DESPRE AUTOARE

Mary Kubica este autoarea a cinci romane, devenite în foarte scurt timp de la apariție bestsellere internaționale, cu peste un milion de exemplare vândute. Este licențiată în istorie și literatură americană la Miami University din Oxford, Ohio. Trăiește în apropiere de Chicago, împreună cu soțul ei și cei doi copii. O găsiți pe Twitter: @MaryKubica.

www.hergbenet.ro

EDITURA HERG BENET

Bun de tipar: iunie 2019. Apărut: 2018.
Editura Herg Benet: Str. Brațului nr. 20,
sector 2, București, România.
Comenzi: carte@hergbenet.ro

Autoarea bestseller-ului New York Times „Fata cea bună", Mary Kubica se întoarce acum cu o poveste electrizantă despre obsesie și înșelătorie, o poveste care îți dă dependență.

În centrul orașului Chicago, o tânără pe nume Esther Vaughan dispare fără urmă din apartamentul ei. Printre lucrurile sale este găsită și o scrisoare, dedicată misterios „Dragostei mele", lăsând-o pe prietena și colega ei de apartament, Quinn Collins, să se întrebe dacă Esther era într-adevăr persoana pe care credea că o știa. Între timp, într-un mic orășel de coastă din Michigan, aflat la o oră distanță de Chicago, o necunoscută apare în cafeneaua unde Alex Gallo, un adolescent de 18 ani, se ocupă de curățenie. Este atras imediat de frumusețea și șarmul fetei, dar ceea ce pornește ca un flirt inocent se transformă brusc în ceva mult mai întunecat și sinistru.

În vreme ce Quinn caută răspunsuri despre Esther, iar Alex e tot mai subjugat de vraja femeii necunoscute, maestra suspansului Mary Kubica își conduce cititorii într-o aventură incredibilă, care va culmina cu un deznodământ șocant ce ne arată că, oricât de departe și de repede am fugi de el, trecutul tot ne va ajunge din urmă.

„O carte de suspans perfectă, de neratat." (Buzzfeed)

„Mary Kubica are un talent fenomenal în a crea thrillere psihologice captivante." (InStyle)

„Întorsăturile de situație îi vor ține pe cititori în priză până la ultima pagină." (Booklist)

„Un roman plin de suspans, antrenând psihologia ambilor naratori și cu un final de-a dreptul exploziv." (The Huffington Post)

ISBN 978-606-763-232-3

www.hergbenet.ro